

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)

ปริญญา

พัฒนาสังคม

สังคมศาสตร์

สาขา

คณะ

เรื่อง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกัน

Unwanted Pregnancy of the Students and the Prevention

นามผู้วิจัย นางสาววราภรณ์ จันทร์ดำ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์จตุพร บานชื่น, M.S.S.)

ประธานสาขาวิชา

(รองศาสตราจารย์สิริกร กาญจนสุนทร, วท.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกัน

Unwanted Pregnancy of the Students and the Prevention

โดย

นางสาววารภรณ์ จันทร์ดำ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)

พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วารสาร จันทรคำ 2555: การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกัน
ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สาขาวิชาพัฒนาสังคม คณะสังคมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์จตุพร บานชื่น, M.S.S. 125 หน้า

การศึกษาเรื่องการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกันมี
วัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษา (2) เพื่อศึกษา
ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและ
(3) เพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Snowball เก็บข้อมูลโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการ
สัมภาษณ์แบบเจาะลึกนิสิตนักศึกษาผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และตัดสินใจทำแท้ง
จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเกิดจากการ
เปลี่ยนแปลงทัศนคติ 3 ประการ ได้แก่ การยินยอม การเลียนแบบ และ ไม่คิดว่าจะเกิดปัญหา
ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การขาดความรู้ การมีทัศนคติและความเชื่อที่
ไม่ถูกต้องในการคุมกำเนิด ขาดความรู้ในเรื่องเพศ การมีเพศสัมพันธ์ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
และการถูกล่อลวงข่มขืน เมื่อเข้าสู่การตั้งครรภ์จึงเลือกแก้ปัญหาโดยการทำแท้ง เนื่องจาก การ
เข้าถึงสถานที่ทำแท้งทำได้ง่าย

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ คือ การป้องกันไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์
โดยการให้เรียนรู้เรื่องเพศศึกษา การปลูกฝังค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่เท่า
เทียมกัน และการสอนวิธีการคุมกำเนิดที่ถูกต้อง ให้ผู้ปกครอง โรงเรียนและสังคมปลูกฝังค่านิยม
ในการมีเพศสัมพันธ์ใหม่ เปลี่ยนจากการห้ามเป็นการแนะนำให้เข้าใจ

Warapon Jandam 2012: Unwanted Pregnancy of the Students and Protection.
Master of Arts (Social Development), Major Field: Social Development, Faculty of
Social Sciences. Thesis Advisor: Associate Professor Jatuporn Banchuen, M.S.S.
125 pages.

The objectives of this research were to study unwanted pregnancy and protection of students aims 1) to study the attitude towards sexuality of students, 2) to study the factors affecting sexuality that leads to unwanted pregnancies of students and 3) to study protection guidance for unwanted pregnant students.

Using snowball sampling to collect data by participant observation and deep interview with students who have unwanted pregnancies and make their decision on abortion, total is 8 students. The result of this research found that the attitude towards sexuality of sample group incurred from three attitude changes such as acceptance, imitation and don't think about problem occurred. The factors affecting unwanted pregnancies were lack of knowledge, incorrect attitude and belief in birth control, lack of sex knowledge, involuntary sex and rape. When entering into pregnancy, so chose to solve the problem by abortion due to places on abortion access easily.

Protection guidance of unwanted pregnancies is to prevent from occurring pregnancy by learning sexuality education, value clarification and belief about sexuality equally and teaching correct birth control to parents, schools and building value for society of new sexuality changing from not allow to give advice with understanding.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งของท่านอาจารย์ รศ.จตุพร บานชื่น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และความช่วยเหลือจากอาจารย์กังสดาล เชาว์วัฒนกุล อาจารย์สาขาพัฒนาสังคมที่กรุณาติดตามและให้คำแนะนำทั้งยังให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง รวมทั้งช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ แก่ผู้วิจัยมาตลอดจนวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาจากอาจารย์ที่มีต่อศิษย์อย่างจริงใจ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์สาขาพัฒนาสังคมทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยในการศึกษาระดับปริญญาโท อีกทั้งให้ข้อคิด คำแนะนำ และกำลังใจที่แสนอบอุ่น เสมือนหนึ่งว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน รวมถึงเจ้าหน้าที่สาขาพัฒนาสังคมที่ให้ความช่วยเหลือในการติดต่อและประสานงานทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและติชมผลงาน

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.สิริกร กาญจนสุนทร ประธานสาขาพัฒนาสังคมที่คอยสอบถามและให้การช่วยเหลือต่างๆ ทั้งขณะที่กำลังศึกษาและระหว่างทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณรุ่นพี่ SD 48, SD 50 และเพื่อนรุ่นเดียวกันที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือมาตลอด

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณพ่อปรีชา คุณแม่วันเพ็ญ จันทรคำ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย รวมทั้งการอบรม สั่งสอน และสนับสนุนในการศึกษา รวมทั้งน้องสาวที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือตลอดมาทำให้ผู้วิจัยมีความตั้งใจ และความเพียรพยายามขณะทำวิจัย คุณค่าและประโยชน์จากการศึกษาครั้งนี้ ขอมอบแก่นุพการีและผู้มีพระคุณทุกท่าน

วรภรณ์ จันทรคำ

พฤษภาคม 2555

สารบัญ

หน้า

สารบัญภาพ	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ขอบเขตในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับ	5
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
แนวคิดเกี่ยวกับการตั้งครุภัณฑ์และการตั้งครุภัณฑ์ไม่พึงประสงค์	7
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น	14
แนวคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น	21
แนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคม	26
แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	31
ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	36
กรอบแนวคิดในการวิจัย	40
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
การรวบรวมข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	45
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	46
ผลการวิจัย	46
ข้อวิจารณ์	106

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	110
สรุปผลการวิจัย	110
ข้อเสนอแนะ	112
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	114
ภาคผนวก	120
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	125

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ร้อยละของการตั้งครรภ์และคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2540 – 2551	10
2	ร้อยละของการตั้งครรภ์และคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2540 - 2551	11
3	อัตราแม่ที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปีที่คลอดบุตรประจำปีงบประมาณ 2552	11
4	กรอบแนวคิดการวิจัย	40

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการตั้งครุภัณฑ์ที่ไม่พึงประสงค์เกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารของโลกสมัยใหม่แพร่กระจายสู่สังคมต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามาครอบงำวิถีชีวิตของวัยรุ่นไทยและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในสังคมมากมาย อาทิ ปัญหาครอบครัวแตกแยก ปัญหายาเสพติด การใช้ความรุนแรงในสังคม ปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่เพิ่มขึ้น และอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่มีทิศทางการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของวัฒนธรรมตะวันตก โดยเฉพาะค่านิยมในเรื่องเพศที่เปลี่ยนแปลงไป เช่นการปล่อยเนื้อปล่อยตัว การกล้าแสดงออก มีความถือตัวลดน้อยลงมักส่งผลให้มีเพศสัมพันธ์กันได้ง่ายๆ ตามความพอใจ เมื่อวัยรุ่น มีประสบการณ์ทางเพศเร็ว ก็จะมีการแลกเปลี่ยนคู่นอน มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการสำส่อนทางเพศ และก่อให้เกิดปัญหาการตั้งครุภัณฑ์ที่ไม่พึงประสงค์

นิสิตนักศึกษาในปัจจุบันที่แยกจากบ้านเพื่อมาศึกษา ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่ทำให้ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลง และต้องการอิสระ อยากรู้อยากลอง การที่ได้มาใช้ชีวิตในสถาบันการศึกษาที่ห่างจากครอบครัวก็ทำให้พวกเขาต้องมีสังคมเพื่อน นิสิตนักศึกษาเหล่านี้เลือกอยู่ร่วมกันตามกระแสของเพื่อนและพักอาศัยอยู่ในหอพัก และการใช้ชีวิตแบบเด็กหอของนักศึกษาก็เป็นปัญหาที่จะมองข้ามไม่ได้ จะเห็นได้จากรอบๆมหาวิทยาลัยที่มีทั้งหอพักหญิง หอพักชาย แต่หอพักที่มีนักศึกษายู่มากที่สุดคือหอพักรวมที่อยู่ได้ทั้งชายและหญิง และหอพักรวมส่วนใหญ่ก็จะอยู่กันเป็นคู่ๆ ใช้ชีวิตแบบครอบครัวอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน มีการมั่วสุมกันอย่างเปิดเผยเมื่ออยู่ในสถาบันการศึกษา เห็นเพื่อนใช้ของที่มีราคาแพง ไม่ว่าจะเป็น รองเท้า กระเป๋า นาฬิกา โทรศัพท์มือถือ เมื่อผู้ปกครองหามาให้ไม่ได้ ก็ดิ้นรนหาเอง การขายบริการทางเพศของนิสิต นักศึกษาจึงมีมากขึ้น เพื่อเอาเงินไปซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้มีทัดเทียมกับเพื่อนนอกจากนี้ยังมีรายงานว่ากลุ่มวัยรุ่นยุคใหม่มักนิยมจับกลุ่มมั่วสุมทางเพศและยาเสพติด มีการแลกเปลี่ยนคู่นอนกันจำนวนมาก หลายคู่อยู่ด้วยกันและมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน โดยผู้ปกครองไม่ทราบ เมื่อวัยรุ่นมีพฤติกรรมเหล่านี้แต่ขาดความรู้ในการดูแลตนเองปัญหาการตั้ง ครุภัณฑ์ที่ไม่พึงประสงค์จึงเกิดตามมา ข้อมูลจากโรงพยาบาลของรัฐหลายแห่งในเมืองเชียงใหม่ระบุว่าได้รับตัวนักเรียน นิสิตนักศึกษา และเด็กวัยรุ่นเฉลี่ยวันละ 1 - 2 รายเข้าทำ

การรักษาตัว เนื่องจากบางรายตกเลือดต้องขูดมดลูก บางรายก็อ่อนเพลีย อวัยวะถูกขาด บางรายก็เป็นแผลเน่าอักเสบ จากการทำแท้งทั้งสิ้นและเด็กที่มารับการรักษาแต่ละรายนั้นล้วนเป็นเด็กสาวอายุระหว่าง 15-23 ปี (เคลินิวส์, 2548)

สำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เรื่อง “ประสบการณ์และทรงสนะของวัยรุ่นต่อปัญหาพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน” ในปี 2547 กับกลุ่มเป้าหมาย คือ เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 1,627 คน พบว่าร้อยละ 37.5 เคยมีแฟนมากกว่า 1 คน และมีถึงร้อยละ 11.2 ที่เคยมีแฟนมากกว่า 5 คนขึ้นไป ร้อยละ 46.9 ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับแฟน และมีร้อยละ 13.9 ระบุว่ายอมรับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่เพิ่งรู้จักตามสถานที่ต่างๆ เช่น ผับ เชน และห้างสรรพสินค้าร้อยละ 17.6 ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊ก/คนอื่น (ในขณะที่มีแฟน/คนรัก) ขณะที่ร้อยละ 4.7 ระบุว่ายอมรับได้กับความสัมพันธ์แบบแลกเปลี่ยนคู่นอน ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.4 เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว โดยในกลุ่มดังกล่าวมีถึงร้อยละ 60.8 ที่เคยมีสัมพันธ์กับคู่นอนมากกว่า 1 คน และเพศชายมีแนวโน้มมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนเป็นจำนวนมากกว่าเพศหญิง จากงานวิจัยและงานเชิงสำรวจความเห็นที่กล่าวมา ชี้ให้เห็นแนวโน้มการที่เยาวชนมีการแสดงออกทางเพศที่เปิดเผยมากขึ้น (ผู้จัดการออนไลน์, 2547)

สถิติการตั้งครรภ์ของกลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบัน พบว่าตัวเลขที่เป็นทางการอยู่ที่ 56 ต่อ 1,000 คน คือวัยรุ่นหญิง อายุ 15-19 ปี จำนวน 1,000 คน จะมีการตั้งครรภ์จำนวน 56 คน แต่ถ้ารวมตัวเลขที่กล่าวถึงคือมีการไปยุติการตั้งครรภ์ก่อนหน้าที่จะคลอดออก มาอีกรวมกันทั้งหมดจะอยู่ที่ประมาณ 70 ต่อ 1,000 คน ของวัยรุ่นหญิงที่มีอายุ 15-19 ปี ของประเทศไทย ตัวเลขนี้ถือว่าสูงเป็นอันดับต้นๆ ของทวีปเอเชียและการเปรียบเทียบจากสากลทั่วโลก อย่างไรก็ตามการตั้งครรภ์ในกลุ่มของวัยรุ่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกประเทศ

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีสตรีอายุต่ำกว่า 20 ปี ตั้งครรภ์ หลักแสนคนในแต่ละปี นายแพทย์ศุภชัย ปิติกุลตั้ง ได้กล่าวไว้ว่า การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่พบบ่อยขึ้นในสังคมไทยปัจจุบันสืบเนื่องมาจากหลายสาเหตุ หนึ่งในสาเหตุนั้นมาจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยที่รับอิทธิพลจากตะวันตกมากขึ้น ปัญหาวัยรุ่นตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ไม่ใช่ปัญหาของใครคนใดคนหนึ่ง ทุกฝ่ายต้องหันหน้าเข้าหากัน การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นจะขัดขวางการพัฒนาการของวัยรุ่น ขัดขวางโอกาสในการศึกษา ซึ่งเป็นหนทางความเจริญก้าวหน้าของชีวิตการทำงาน ด้วยความที่มีทักษะความเป็นพ่อแม่อย่างจำกัด ความสามารถในการหาเลี้ยงชีพที่จำกัด ย่อมส่งผลกระทบต่อทั้งตนเอง ลูกน้อยที่จะเกิดมา ครอบครัว และสังคมในวงกว้าง ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ใน

วัยรุ่นควรให้ความสนใจตั้งแต่การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การป้องกันการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ การดูแลวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์อย่างเหมาะสม การดูแลแม่วัยรุ่นและลูกที่เกิดจากแม่วัยรุ่น การดูแลผลกระทบที่เกิดกับครอบครัว และกลับมาที่การป้องกันการตั้งครรภ์ซ้ำ วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมากและเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากลอง ทำให้มีโอกาสที่จะเกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม และปัญหาที่ตามมาคือการตั้งครรภ์ในขณะที่ตัวเองยังไม่พร้อม หรือการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ อุบัติการณ์ของการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นมีมากขึ้นตามลำดับ แสดงให้เห็นถึงปัญหาและความต้องการการแก้ไขอย่างจริงจัง (สำนักข่าวไทย, 2553)

ปัญหาการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ต้องให้ความสำคัญ โดยเฉพาะสาเหตุของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งไม่ได้เกิดจากบุคคลเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่สังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาเช่นกัน โดยเฉพาะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี การขาดความอบอุ่นหรือความเข้าใจซึ่งกันและกัน กฎระเบียบเข้มงวด ฯลฯ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพราะครอบครัวเป็นแหล่งสำคัญในถ่ายทอดทัศนคติ ค่านิยม สร้างบุคลิกภาพและรูปแบบของพฤติกรรมต่างๆ การได้รับข่าวสารในเรื่องเพศแบบผิดๆ จากเพื่อน สื่อภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ หรือการไม่ได้รับการศึกษาอย่างถูกต้องในเรื่องเพศศึกษา การคุมกำเนิด ทำให้วัยรุ่นขาดความรู้ความเข้าใจไม่รู้ว่าการตั้งครรภ์เกิดขึ้นได้อย่างไร จะป้องกันอย่างไร ผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร ทั้งนี้การใช้สารเสพติดเป็นสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นกระทำความผิด ขาดสติทำอะไร โดยไม่รู้ตัวหรือไม่ตั้งใจ และการใช้เวลาว่างของวัยรุ่นก็มีส่วนทำให้หมกมุ่นกับเรื่องเพศมากเกินไป (สุวิดา ศรีแสงฉาย, 2552)

วัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรมักไม่ได้คิดถึงผลที่จะเกิดตามมา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่สำคัญ เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ในช่วงวัยรุ่นการเจริญเติบโตและความสมบูรณ์ทางร่างกายทำให้เกิดความพร้อมทาง ภาวการณ์เจริญพันธุ์สูงมาก เมื่อมีเพศสัมพันธ์จึงทำให้มีโอกาสให้กำเนิดชีวิตใหม่ หรือการตั้งครรภ์ก็มีสูงมากด้วย การ ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของวัยรุ่นเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เป็นการตั้งครรภ์ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่มีความพร้อมในทุกๆ ด้านทั้งทางด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม และปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์นี้ส่งผลกระทบต่ออนาคตของวัยรุ่นอย่างมาก ทำให้ต้องออกจากการศึกษากลางคันบางรายเมื่อตั้งครรภ์ก็ไม่กล้าบอกพ่อแม่ ผู้ปกครองจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านเมื่อคลอดลูกก็จะเกิดปัญหาตามมามากมาย โดยเฉพาะปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาสังคมทำให้วัยรุ่นบางส่วนตัดสินใจทำแท้ง เพื่อยุติการตั้งครรภ์โดยหวังว่าเมื่อ ไม่ตั้งครรภ์แล้วจะสามารถกลับมาใช้ชีวิตและศึกษาเล่าเรียนได้ตามปกติ

ในความเป็นจริงแล้วการทำแท้งเป็นเรื่องที่ผิดทั้งทางด้านศีลธรรม กฎหมาย และค่านิยมของสังคม และที่สำคัญที่สุดคือ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอาจเป็นอันตรายรุนแรง เช่น ตกเลือด ติดเชื้อ อย่างรุนแรง ทำให้เสียชีวิตได้ หรือบางรายอาจต้องผ่าตัด ตัดมดลูกทิ้งทำให้ไม่สามารถตั้งครรภ์ได้อีกเลยตลอดชีวิต

จะเห็นได้ว่า ผลกระทบของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาที่สามารถขยายภาระ ตั้งแต่ครอบครัวจนถึงระดับชาติ ดังนั้น แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง การป้องกันจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ลดปัญหาที่จะเกิดเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุมิใช่การแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเหมือนที่ผ่านมา

การแก้ปัญหาคือการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์มิใช่การแก้ปัญหของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นการร่วมมือของสถาบันที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สื่อมวลชน ตลอดจนผู้ดูแลกฎหมายและผู้กำหนดนโยบาย โดยเฉพาะตัวของผู้ที่เกิดปัญหาคือการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์เอง

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาที่ได้รับการแก้ปัญหา มาโดยตลอดแต่ปัญหาก็กลับเกิดเพิ่มขึ้นและนับวันยิ่งส่งผลกระทบต่อประชากรที่เป็นเสาหลักของประเทศไทย คุณภาพลดน้อยลง ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องที่เป็นเพียงการศึกษาเรื่องทัศนคติ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์เพื่อหา แนวทางการแก้ไขการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า การป้องกันไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ น่าจะเป็นการตัดปัญหาตั้งแต่เริ่มต้น จึงต้องการจะศึกษาว่ามีหนทางใดบ้างที่จะป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้ จึงเป็นที่มาของการวิจัยเรื่อง แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์โดยมุ่งศึกษาจากกลุ่มวัยรุ่นหรือเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา

3. เพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ทราบถึงทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษา
2. ได้ทราบถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา
3. เสนอเป็นแนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา ให้บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหาทางให้ความช่วยเหลือและป้องกันไม่ให้เกิดปัญหานี้ต่อไป
4. เป็นความรู้และเป็นข้อมูลให้แก่ผู้ที่สนใจในการศึกษาต่อไป

ขอบเขตในการวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเรื่องดังกล่าว เฉพาะกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง การตั้งครรภ์ในภาวะที่ไม่มีความพร้อมด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้วางแผนให้เกิด ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการตั้งครรภ์และการคุมกำเนิด ถูกข่มขืน ตั้งครรภ์ก่อนสมรส ไม่พร้อมในด้านต่างๆ ดังนี้ เศรษฐกิจ ฝ่ายชายไม่รับผิดชอบว่าเป็นบิดาของทารกในครรภ์ ฯลฯ

นิสิตนักศึกษา หมายถึง บุคคลที่มีอายุระหว่าง 19 – 23 ปี ซึ่งเคยผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์มาแล้ว ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัย

แนวทางการป้องกัน หมายถึง วิธีการต่างๆ เพื่อการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
ของนิสิตนักศึกษา

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของ นิสิตนักศึกษาและการป้องกันครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎีและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
2. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
3. แนวคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
4. แนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคม
5. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

นิยามเกี่ยวกับการตั้งครรภ์

นักวิชาการหลายท่าน ได้ให้นิยามเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

พิชัย เจริญพานิช (2531) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ไว้ว่า การตั้งครรภ์ หมายถึง ภาวะที่สตรีได้ก่อกำเนิดทารกในร่างกายเริ่มจากการผสมของไข่กับอสุจิ

สำนักงานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพ (2553) "การตั้งครรภ์" หากเกิดขึ้นกับหญิงที่มีความพร้อมไม่ว่าจะเป็นทางด้านสรีระร่างกาย วุฒิภาวะทั้งด้านคุณวุฒิและวัยวุฒิก็คงเป็นเรื่องที่น่า ยินดีและสร้างความ สุขให้กับครอบครัวของหญิงนั้น ๆ แต่ถ้าหากเกิดขึ้นกับผู้ที่ยังเป็น "เด็กหญิง" อายุระหว่าง 9-19 ปี ซึ่งก็มักก่อเกิดปัญหาตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งต่อตัวเด็กเองและครอบครัว

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2551) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์และคลอดบุตร หมายถึง หญิงที่ตั้งครรภ์และคลอดบุตรแล้วอยู่รอดเป็นทารก และมีการแจ้งการเกิด นอกจากนี้ ยังให้ความหมายของ การตั้งครรภ์และคลอดบุตรก่อนวัยอันควรว่า หมายถึง การตั้งครรภ์และคลอดบุตรในขณะที่หญิงมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์

จุลสารชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทย (2552) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น หมายถึง การตั้งครรภ์ในแม่ที่อายุ 19 ปี หรือน้อยกว่าพบได้ร้อยละ 10-13 ของการตั้งครรภ์ทั้งหมด วัยรุ่นที่เล่าเรียนน้อย มาจากครอบครัวที่ยากจน ใช้เหล้าหรือสารเสพติดหรือมีครอบครัวที่มีปัญหาจะมีโอกาสตั้งครรภ์สูงในวัย รุ่นและขาดความพร้อมที่จะดูแลตัวเอง ทำให้มีภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์สูงกว่าวัยผู้ใหญ่ ได้เด็กที่น้ำหนักตัวน้อย อัตราตายสูง ผิดปกติแต่กำเนิดหรือเลี้ยงดูเด็กไม่เหมาะสมจนเกิดปัญหาตามมาได้ง่าย

มติชนรายวัน (2551) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น หมายถึง การตั้งครรภ์ในแม่ที่อายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 19 ปี โดยประเทศไทยมีอัตราการตั้งครรภ์ของแม่วัยรุ่นเทียบกับจำนวนประชากรที่ตั้งครรภ์และคลอดสูงถึง 70 คน ต่อประชากร 1,000 คน ประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และจีน มีอัตราส่วนของแม่วัยรุ่นเพียง 4-5 คน ต่อประชากร 1,000 คน สิงคโปร์ ประมาณ 8 คน ต่อ 1,000 แม้แต่กัมพูชาอัตราการตั้งครรภ์ของแม่วัยรุ่นยังอยู่ที่ประมาณ 15 คน ต่อ 1,000 ประเทศไทยติดอันดับในกลุ่มเดียวกับประเทศอินเดีย บังกลาเทศ ซึ่งมีประชากรมากกว่าประเทศไทยหลายเท่า

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ หมายถึง การผู้หญิงและผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กันเริ่มจากการผสมของไข่กับอสุจิและก่อกำเนิดทารกขึ้นในร่างกายของผู้หญิง และการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น หมายถึง การตั้งครรภ์ในผู้หญิงที่อายุน้อยกว่า 19 ปี ซึ่งยังอยู่ในช่วงของวัยรุ่น เป็นวัยที่ยังขาดความพร้อม

การตั้งครรภ์

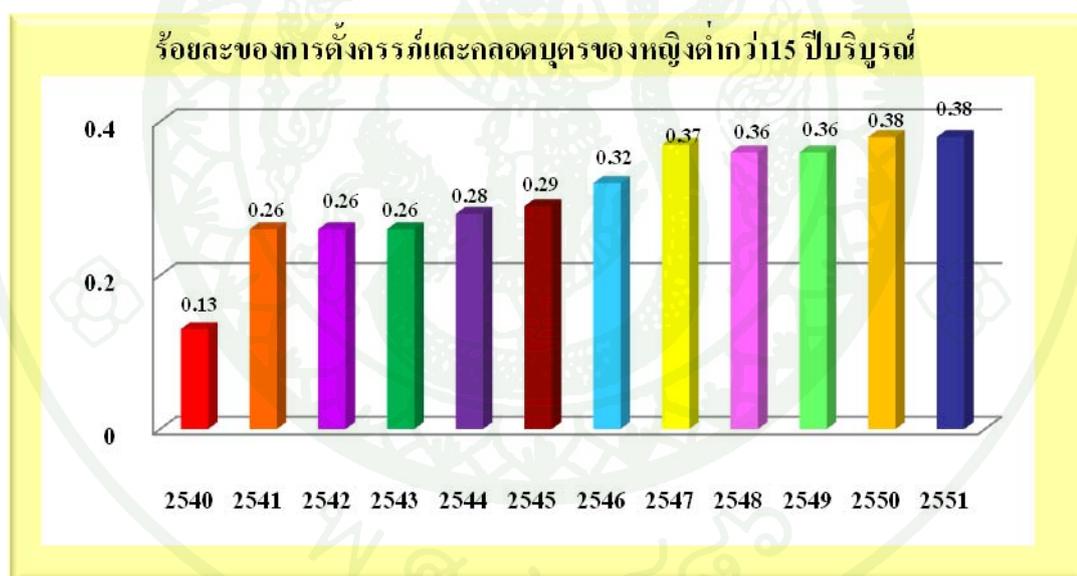
สตรีตา วรรณวงศ์ (2528) การสืบพันธุ์เป็นสิ่งจำเป็นของสิ่งมีชีวิตไม่ว่าคน สัตว์หรือพืชเพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ของตนเองให้มีต่อไป ในการสืบเผ่าพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตและแต่ละชนิดก็แตกต่างกันออกไป สำหรับมนุษย์มีการตั้งครรภ์ในมดลูกแล้วคลอดออกมาเป็นทารก การเจริญเติบโตของมนุษย์เริ่มต้นจากการผสมพันธุ์ โดยการรวมตัวระหว่างเซลล์เพศชาย (Spermatozoa หรือ เรียกสั้นๆว่า อสุจิ) กับเซลล์เพศหญิง (Ovum) อสุจิ มีรูปร่างขนาดเล็ก ประมาณ 0.05 มิลลิเมตร เคลื่อนไหว

ได้เอง โดยใช้ส่วนหางในการเคลื่อนไหวไปข้างหน้า ส่วน Ovum หรือไข่ที่สุกและพร้อมที่จะสืบพันธุ์ได้นั้นมีรูปร่างเกือบกลม เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 0.1 มิลลิเมตร ภายในประกอบด้วย นิวเคลียสหรือหัวใจของเซลล์อยู่ 1 อัน ซึ่งเป็นที่เก็บอาหารของเซลล์ เมื่อสุกพร้อมที่จะสืบพันธุ์ จะหลุดลอยออกไปจาก Ovary หรือรังไข่ไปตามปีกมดลูก ภายในระยะการเคลื่อนตัวนี้เอง โอกาสที่ Ovum จะได้ผสมกับ Sperm แล้วเรียกว่า Fertilized ovum ซึ่งหลังจากนั้นก็เปลี่ยนแปลงสภาพเป็น ก้อนกลมแข็งที่ประกอบด้วยเซลล์ต่างๆ มากมาย โดยวิธีการแบ่งตัวของเซลล์จะทำให้ก้อนแข็งนี้มี ลักษณะคล้ายก้อนน้อยหน้า เรียกว่า “Morula” ซึ่งมีขนาดเล็กมาก ในการแบ่งตัวของเซลล์ในระยะแรกเป็นไปอย่างมีระเบียบและเท่ากัน แต่ในระยะหลังจะมีการแบ่งตัวอย่างไม่เป็นระบบเกิดขึ้น อันเป็นเหตุให้ Morula กลายสภาพเป็นของแข็งและต่อมาก็เกิดช่องว่างเป็นเสี้ยวขึ้นภายในก้อน เรียกช่องนี้ว่า “Blastococoele” และทำให้เซลล์ที่เรียงตัวกันเป็นผนังภายนอกหรือ Trophoblast มีรูปร่างต่างกันนอกจากนี้จะทำให้เกิดกลุ่มเซลล์ขึ้นอีกกลุ่มภายในช่องว่าง เรียกกลุ่มเซลล์นี้ว่า “Inner Cell Mass” กลุ่มเซลล์นี้เกาะติดกับด้านในของ Trophoblast ต่อมาภายในช่องว่างของ Blastococoele นี้จะมีของเหลวบรรจุอยู่ เรียกว่า “Morula Reticulare” สันนิษฐานว่ากินเวลาอย่างน้อย 10 วัน Ovum ก็จะเคลื่อนตัวออกจากปีกมดลูก และฝังตัวอยู่บนผนังชั้นในของมดลูก ซึ่งโดยปกติแล้วมักจะอยู่ ตอนบนหรือส่วนยอดของมดลูก บริเวณ Ovum เริ่มเกาะอยู่นั้นจะถูกทำลายด้วยการกระทำของ Trophoblast ซึ่งเป็นผลให้ Ovum ฝังตัวอยู่เยื่ออ่อนของมดลูก แล้วถูกเยื่ออ่อนเหล่านั้นปิดคลุม Ovum ไว้ นี่คือนิยามแรกเริ่มของการตั้งครรภ์จะเห็นได้ว่าถ้ามีความบกพร่องที่จุดใดจุดหนึ่งไม่ว่าจะเป็นตามธรรมชาติหรือ โดยการกระทำของมนุษย์ก็ตาม ทำให้ไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ ซึ่งแยกเป็น 3 องค์ประกอบดังนี้

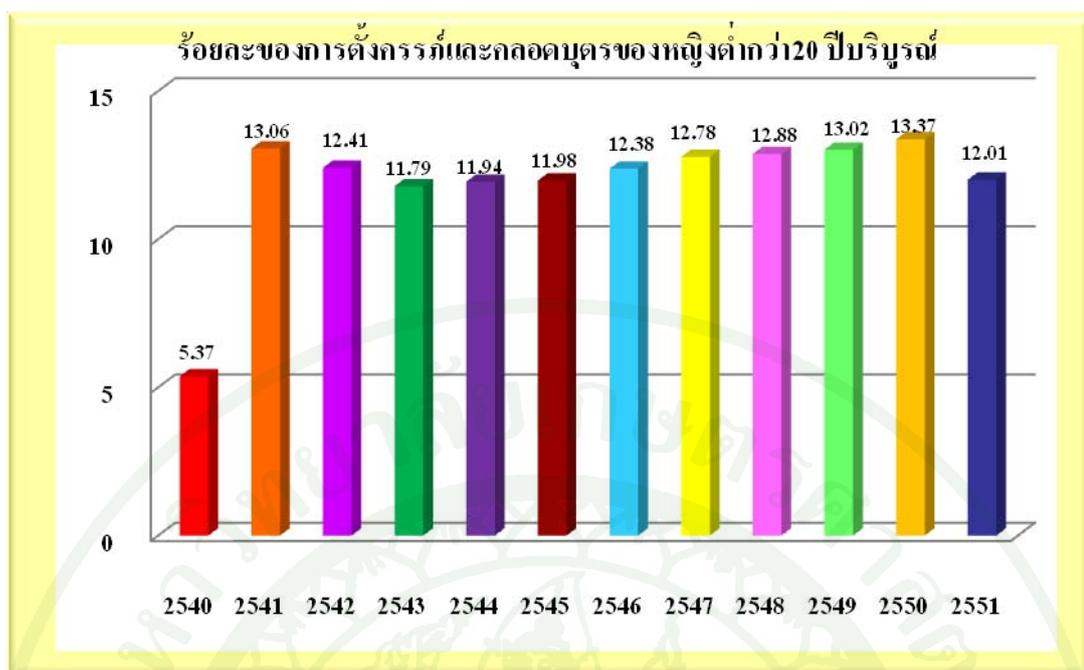
1. ตัวอสุจิ ไม่มีตัวอสุจิโดยบุคคลนั้นเป็นหมันหรือผ่านการทำหมัน หรือตัวอสุจิไม่แข็งแรง ไม่สามารถเข้าช่องคลอดได้โดยวิธีการคุมกำเนิดใช้ถุงยางอนามัยหรือการหลังภายนอก โดยสารเคมีในช่องคลอดฆ่าตายโดยวิธีการใช้ยาฆ่าอสุจิ สภาพปากมดลูกไม่เอื้อให้ตัวอสุจิเคลื่อนเข้าสู่โพรงมดลูก โดยวิธีการใช้เมือกหรือฝาครอบปากมดลูกเอาไว้ ท่อนำไข่ตีบตันจากการอักเสบ หรือทำหมันหญิง ตัวอสุจิไม่สามารถพบกับไข่
2. ไข่ ตัวไข่เอง ถ้าไม่มีการตกไข่โดยการกินยาหรือฉีดยา ก็ไม่มีไข่ให้ผสม ไข่ตกมาแล้วไม่มีอสุจิมาผสมในระยะปลอดภัย ไข่ก็ฝ่อไปเอง

3. ตัวอ่อน เมื่อมีการผสมกันแล้ว ตัวอ่อนก็ต้องเดินทางมาฝังตัวที่มดลูก ถ้าเดินทางมาช้าไม่ว่าจะด้วยวิธีการกินยา ฉีดยาหรือฝังยา ตัวอ่อนก็ไม่สมบูรณ์ทำให้แท้งไปเองได้ หรือถ้าตัวอ่อนไม่สมบูรณ์ก็ไม่สามารถเจริญเติบโตต่อไปได้ก็แท้งออกมาเอง และเมื่อมาถึงมดลูกแล้วถ้าสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสมโดยการใส่ห่วงอนามัยก็ไม่สามารถฝังตัวได้ก็แท้งไปเอง หรือมีฮอร์โมนไม่เหมาะสม ฮอร์โมนบางตัวที่จำเป็นสำหรับการตั้งครรภ์ลดน้อยลง โดยยา RU486 ก็ทำให้ตัวอ่อนไม่สามารถเกาะผนังมดลูกได้ก็หลุดออกมา หรือถ้ามดลูกบีบตัว โดยการใส่ยาบางชนิดก็ทำให้ตัวอ่อนหลุดออกตัวได้

สถานการณ์การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร สถานการณ์ที่ผ่านมา ข้อมูลจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่าสถานการณ์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรก่อนวัยอันควรของหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ และหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ตั้งแต่ปี 2540 - 2551 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเกือบทุกปี ดังภาพ

ภาพที่ 1 ร้อยละของการตั้งครรภ์และคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2540 – 2551
ที่มา: ข้อมูลทะเบียนเกิดของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (2552)

ภาพที่ 2 ร้อยละของการตั้งครรภ์และคลอดบุตรของหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2540-2551
ที่มา: ข้อมูลทะเบียนเกิดของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (2552)

ในส่วนของปี 2552 ข้อมูลจากระบบรายงานเฉพาะกิจ โรงพยาบาลสายใยรักแห่งครอบครัว พบว่า อัตราแม่ที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี ที่คลอดบุตรซึ่งแม้ว่าจะมีแนวโน้มลดลงในช่วงปลายปี 2551 แต่ก็กลับสูงขึ้นอีกตั้งแต่ต้นจนถึง เดือนสิงหาคม 2552 อีกทั้งยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นสูงมากกว่าปีที่ผ่านมาด้วย

ภาพที่ 3 อัตราแม่ที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี ที่คลอดบุตรประจำปีงบประมาณ 2552
ที่มา: ระบบรายงานเฉพาะกิจ โรงพยาบาลสายใยรักแห่งครอบครัว (2552)

นิยามเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ได้มีผู้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ไว้ ดังนี้

ศุภมาส เศรษฐพงษ์ และ เพ็ญศรี จงสถิตเสถียร (2540) ได้ให้ความหมายว่าการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ คือ ความไม่พร้อมที่ผู้หญิงจะเตรียมรับสภาพการเป็นมารดาที่มีภาระต้องเลี้ยงบุตร

สุชาดา รัชชกุล (2541) ได้นิยามการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาว่า การตั้งครรภ์ใดก็ตามที่เกิดจากการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาซึ่งเป็นครรภ์ที่ผู้หญิงไม่ได้วางแผนหรือคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น

ตรีงเนตร พรรณดวงเนตร (2538) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาว่า หมายถึง ครรภ์ที่ไม่ต้องการ เป็นครรภ์ที่ยังไม่พร้อม อาจะเกิดขึ้นได้ทั้งคู่สมรสที่แต่งงานแล้วและยังไม่แต่งงาน

สุภาชัย สาระจรัส (2553) ได้ให้นิยามของการตั้งครรภ์ที่ไม่ปรารถนาว่า การตั้งครรภ์ไม่ได้วางแผนและการตั้งครรภ์ไม่ปรารถนายังคงเป็นปัญหาสุขภาพที่ยังไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง ความต้องการของประชากรในกลุ่มเสี่ยง ไม่ได้รับการตอบสนอง ยังคงมีสตรีจำนวนมากที่ตั้งครรภ์โดยไม่ปรารถนาและประสบอันตรายจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยเป็นจำนวนมาก ส่วนทารกที่เกิดมาจากการตั้งครรภ์ที่ไม่ปรารถนาจะเป็นปัญหาภาวะแก่ครอบครัวและสังคม

จุลสารชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทย (2552) ได้ให้ความหมายของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง สถานการณ์ของการตั้งครรภ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้มีการวางแผน การณ์จะเกิดขึ้น การไม่มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการคุมกำเนิดการถูกข่มขืนจน ตั้งครรภ์ การตั้งครรภ์ก่อนการสมรส ตลอดจนความไม่พร้อมในด้านภาวะต่างๆ ด้านเศรษฐกิจ การไม่รับผิดชอบของบิดาของเด็กในครรภ์ เป็นต้น

การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เป็นครรภ์ที่ไม่ต้องการเป็นการตั้งครรภ์ที่ยังไม่พร้อม อาจะเกิดกับคู่สมรสที่แต่งงานแล้วและยังไม่แต่งงาน มักเป็นปัญหาในวัยรุ่น (พัชรลักษณ์ สุวรรณ, 2549) โดยทั่วไปการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในสังคมที่พัฒนาแล้วมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น องค์การอนามัยโลกให้ข้อมูลว่าในทุกปี ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เป็นสาเหตุนำไปสู่การทำแท้ง ที่ไม่ปลอดภัย

ของผู้หญิงอย่างน้อยจำนวน 20 ล้านคน ซึ่งกว่า 100,000 คน ต้องเสียชีวิตลงในที่สุดเพราะเกิดอาการแทรกซ้อนต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นผู้หญิงอีกจำนวนนับล้านต้องประสบปัญหาเรื้อรังทางสุขภาพอันเนื่องมาจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยด้วย เฉพาะในประเทศไทยผลการสำรวจหลายครั้งระบุว่าในจำนวนผู้หญิง ที่สมรสแล้วและตั้งครรภ์ เป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ถึง 1 ใน 3 ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งนับว่าเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าพิจารณาว่านี่เป็นการสำรวจ เฉพาะผู้ที่มีสมรสแล้วเท่านั้น ยังไม่รวมผู้หญิงอีกจำนวนมากที่ตั้งครรภ์โดยที่ไม่ได้สมรส ซึ่งมีผู้ที่ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์เป็นจำนวนมากที่ตัดสินใจยุติการตั้งครรภ์ของตนเอง (พัชนี ทองประเสริฐ, 2547) สิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจสังคม และการแพทย์ อัตราการเสียชีวิตทางด้านสุขภาพของมารดาวัยรุ่นและทารกในครรภ์ก็มีมากกว่าธรรมดา โดยเฉพาะการคลอดก่อนกำหนดและโรคโลหิตจาง ทางด้านสังคมก็มีปัญหาเรื่องการศึกษา ครอบครัวไม่มั่นคงและโอกาสจะได้ทำงานที่ดีๆ ก็น้อยลง

นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นอีก เช่น ลูกพ่อแม่โกรธ ลงโทษและไม่ให้ความช่วยเหลือ บางคนหลังจากทำแท้งหรือหลังจากยกลูกให้คนอื่น ไปเลี้ยงแล้วจะรู้สึกผิดและเกิดปัญหาภาวะซึมเศร้า ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นและผลกระทบจากการตั้งครรภ์ที่เกิดขึ้นได้แก่ ปัญหาร่างกาย ปัญหาทางจิตใจ ปัญหาครอบครัว (พัชรลักษณ์ สุวรรณ, 2549)

ในงานวิจัยครั้งนี้ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง สถานการณ์ของการตั้งครรภ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้มีการวางแผนการตั้งครรภ์ให้เกิดขึ้น การไม่มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการคุมกำเนิดการถูกข่มขืนจน ตั้งครรภ์ การตั้งครรภ์ก่อนการสมรส ตลอดจนความไม่พร้อมในด้านภาวะต่างๆ ด้านเศรษฐกิจ การไม่รับผิดชอบของบิดาของเด็กในครรภ์ และนำไปสู่การทำแท้งในที่สุด

ปัญหาด้านร่างกาย

มารดาวัยรุ่นและทารกมีอัตราการเสี่ยงต่อการตายและการเจ็บป่วยสูง โดยเฉพาะมารดาวัยรุ่นที่มีฐานะยากจน ไม่ได้รับโภชนาการที่ดี ไม่ได้รับการฝากครรภ์หรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 17 ปี ภาวะแทรกซ้อนที่พบได้ง่าย คือ โรคโลหิตจาง ก่อให้เกิดอันตรายทั้งมารดาวัยรุ่นและทารกในครรภ์ ทารกในครรภ์เติบโตช้า พัฒนาการทางสมองมีน้อยหรืออาจจะหยุดชะงัก ทารกแรกคลอดมีน้ำหนักน้อย มารดาวัยรุ่นเองอาจมีภาวะความดันโลหิตสูง ภาวะครรภ์เป็นพิษ มีอัตราการชักสูงกว่าปกติ ภาวะศีรษะของทารกในครรภ์ไม่ได้สัดส่วนกับอุ้งเชิงกราน ภาวะเจ็บครรภ์คลอดนานกว่าปกติเพราะการเจริญเติบโตของอุ้งเชิงกรานไม่สมบูรณ์เต็มที่ ภาวะการคลอดก่อนกำหนดเพิ่มเป็นสองเท่า

ปัญหาทางจิตใจ

เนื่องจากการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นการตั้งครรภ์ก่อนการแต่งงาน ไม่ได้มีการวางแผนมาก่อน มักไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัวและสังคม มักได้รับการประมาทจากสังคม เพิ่มความเครียดและความวิตกกังวลให้แก่ตัวมารดาวัยรุ่นเอง และเมื่อผู้ชายเป็นบิดาของทารกในครรภ์ไม่ยินยอมรับผิดชอบยิ่งสร้างความเครียด ท้อแท้ หดหู่ใน หัวใจ เสรีใจ ให้มากขึ้นอีกด้วย ความไม่พร้อมในด้านเศรษฐกิจสังคมทำให้เกิดความยากลำบากในการดูแลครรภ์ เกิดภาวะความไม่สบายจากการเปลี่ยนแปลงสรีระร่างกายระหว่างครรภ์ เกิดการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม และยิ่งถ้าครอบครัวของมารดาวัยรุ่นไม่ให้ความช่วยเหลือยิ่งเกิดภาวะเครียด กดดันและวิตกกังวลสูง ผลกระทบทางจิตใจและอารมณ์จะเกิดจากความไม่แน่ใจ เกิดความคิดว่าจะรักษาครรภ์หรือว่าจะตัดสินใจทำแท้ง วิตกกังวลในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง

ปัญหาครอบครัว

เมื่อวัยรุ่นตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์อาจจะก่อให้เกิดปัญหาตามมา เช่น ปัญหาระหว่างมารดาวัยรุ่นและสามีโดยอาจเกิดการโต้เถียง การปฏิเสธความรับผิดชอบของสามี ปัญหาระหว่างตัวมารดาวัยรุ่นกับผู้ปกครอง อาจได้รับการตัดขาดจากครอบครัว ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัว นอกจากนี้เมื่อทารกคลอดออกมา มารดาวัยรุ่นอาจจะตัดสินใจทิ้งทารกก่อให้เกิดปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง ให้เป็นภาระแก่สังคมต่อไป ส่วนตัวมารดาวัยรุ่นเองเมื่อตั้งครรภ์มักออกจากการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดปัญหาการหางานทำไม่ได้ดีเท่าที่ควร รายได้ต่ำ ต้องแยกตัวออกจากสังคมเดิมกลุ่มเพื่อน เดิมไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม หรืออาจหมดโอกาสการแต่งงานที่ถูกต้องและมั่นคง

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

นิยามเกี่ยวกับวัยรุ่น

การศึกษาครั้งนี้ได้ให้ความสนใจกับวัยรุ่นในฐานะที่เป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และเป็นกลุ่มที่มีอายุในช่วงนี้ คำว่า “วัยรุ่น” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Adolescence” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Adolescere” ซึ่งหมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To Grow into Maturity) เมื่อมีความหมายดังนี้ เรื่องของวัยรุ่นจึงควรเน้นหลักการศึกษาด้านกระบวนการของการพัฒนาทางด้านทัศนคติ ความเชื่อ และการปรับตัวทางด้านสังคมของบุคคลจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ (ปราณี งามสูตร, 2528)

วัยรุ่น หรือ “Adolescence” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Adolescere” หมายถึง การเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ (Steinberg, 1996) ดังนั้น ช่วงวัยรุ่นจึงหมายถึง ช่วงเวลาแห่งการเติบโต จากวัยเด็กที่ยังขาดวุฒิภาวะไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจำเป็นต้องมี พัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมๆ กัน ในการเข้าสู่วัยรุ่นของเด็ก ชายและเด็กหญิงนั้นถือเอาการเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเป็นเกณฑ์ ทั้งนี้ ทั้งสองเพศจะเข้าสู่วุฒิภาวะ ทางเพศไม่พร้อมกันขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายประการ เช่น อาหาร สภาพความเป็นอยู่ ประเพณี และวัฒนธรรม รวมถึงสภาพแวดล้อมอื่นๆ (พรพิมล เจียมนาครินทร์, 2539)

การให้คำนิยาม หรือคำจำกัดความของคำว่าวัยรุ่นนั้น ถือเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากยัง ไม่ได้มีการกำหนดความหมายที่เป็นสากลขึ้น อีกทั้งการใช้ และความหมายของคำว่า วัยรุ่น เยาวชน ผู้เยาว์ หรือหนุ่มสาวนั้น แตกต่างกันไปตามบริบทของการใช้งาน และตามสภาพสังคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ลักษณะการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ที่ต่างกันในแต่ละท้องถิ่น โดย ส่วนมากการให้ความหมายของคำว่าวัยรุ่นมักใช้การกำหนดช่วงอายุเป็นเกณฑ์ เนื่องจากการกำหนด ช่วงอายุจะทำให้เกิดความชัดเจน และสะดวกกว่าการกำหนดลักษณะนิยามความหมาย

วัยรุ่น ตามความหมายพจนานุกรม ได้ให้ความหมายว่าเป็นวัยที่เข้าสู่วัยหนุ่มสาว (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2530)

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539) กล่าวว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างการเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ใช่เพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายรวมถึงการเจริญเติบโตทางสังคม ซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมของแต่ละที่

วิทยา นาควัชระ (2540) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสำคัญ เป็นช่วงชีวิตระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ เริ่มต้นและสิ้นสุดลงโดยการสังเกตจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และจิตใจมากกว่าจะดูที่ช่วงอายุ เนื่องจากภาวะการเป็นหนุ่มสาว อาจขึ้นอยู่กับสภาพของดินฟ้าอากาศ แบบแผนประเพณี และวัฒนธรรมด้วย

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2540) กล่าวว่า วัยรุ่น (Adolescence) คือ ช่วงประมาณอายุ 15 – 18, 19 – 25 นั้น เด็กจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ทางร่างกายเต็มที่ เป็นช่วงเปลี่ยนวัยชีวิตทางสังคมอารมณ์ จิตใจ ค่านิยม อุดมคติ ฯลฯ เด็กกำลังเลียนแบบ และทดลองบทบาทเพื่อที่จะเป็นผู้ใหญ่ในแง่ต่างๆ

ความหมายของคำว่า “วัยรุ่น” ได้มีผู้ให้คำนิยามและคำจำกัดความไว้หลายทาง เช่น อลิซเบท เฮอร์ล็อก (Herlock, 1967) ให้ความหมายว่า วัยรุ่นเป็นช่วงวัยเด็กการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปในทางที่แสดงให้เห็นชัดว่าเป็นชายหนุ่มและหญิงสาว วัยนี้จะเป็นวัยที่สมองเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ มีพัฒนาการทางธรรมชาติและสังคมวัยนี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นบรรลุนิติภาวะมีความสามารถเพียงพอที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระไม่ต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของบิดามารดา สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม

สุชา จันทน์เอม (2529) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า คือ วัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็กเป็นวัยที่เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาวัยผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นชัดเจนที่แน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด และสิ้นสุดวัยเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้าจะกำหนดลงไปว่าเริ่มเมื่อใดก็คือเอาตอนเด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน (Men-struation) ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่มือสุจิ (sperm)

โดยทั่วไปได้ใช้อายุเป็นเกณฑ์ในการแบ่งช่วงวัยรุ่นออกจากวัยอื่นๆ แต่อายุนี้นี้มิได้ถือเป็นหลักตายตัวเสมอไป เนื่องจากเด็กแต่ละคนจะเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกัน และนักจิตวิทยาแต่ละท่านจะแบ่งวัยตามแนวคิดของท่าน เช่น

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2538) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นจะมีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 20 ปี โดยแบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. วัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น อายุตั้งแต่ 11 หรือ 12 ปี ถึง 13 หรือ 14 ปี
2. วัยรุ่นตอนต้น อายุตั้งแต่ 13 ถึง 14 ปี ถึง 16 หรือ 17 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย อายุตั้งแต่ 17 ปี ถึง 19 หรือ 20 ปี

อาร์โนลด์ ซีเชล และ อูแอลลา โคล (ม.ป.ป. อ้างใน ประยูรศรี มณีสร, 2529) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นไว้ ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) หญิง 11-13 ปี ชาย 13-15 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) หญิง 13-17 ปี ชาย 15-19 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) หญิง 17-21 ปี ชาย 19-21 ปี

สุชา จันทน์เอม (2529) แบ่งอายุของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อายุ 13-15 ปี ร่างกายมีการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ทั้งในเพศหญิงและเพศชาย
2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อายุ 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ และความนึกคิด
3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อายุ 18-21 ปี พัฒนาการเริ่มเข้าสู่ภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่งมักมีการพัฒนาด้านจิตใจมากกว่าทางร่างกาย

แม้ว่าโดยทั่วไป วัยรุ่นเริ่มมีวุฒิภาวะทางเพศ คือ ชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์และให้กำเนิดบุตรได้ จนถึงช่วงที่สามารถดูแลรับผิดชอบตัวเอง เป็นอิสระจากการปกครองของผู้ใหญ่ซึ่งแต่ละคนก็บรรลุวุฒิภาวะได้ไม่พร้อมกัน แต่การใช้อายุเป็นเกณฑ์ตัดสิน ก็เป็นวิธีที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเห็นพ้องกันมากที่สุด โดยพิจารณาวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงจนถึงอายุที่ถือว่าบรรลุวุฒิภาวะซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ววัยรุ่นก็คือ ช่วงอายุประมาณ 13-21 ปี (ชรินทร์ เหมนะสิริ, 2545)

พัฒนาการของวัยรุ่น

พัฒนาการที่สำคัญของวัยรุ่นสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประการได้แก่ (พรพิมล เข็มมาคินทร์, 2539)

1. **พัฒนาการทางด้านร่างกาย** ร่างกายของวัยรุ่นจะมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นต่อระบบอวัยวะภายใน เช่น ในระบบการย่อยอาหาร ระบบการไหลเวียนของโลหิต และระบบการผลิตฮอร์โมนของต่อมไร้ท่อ และลักษณะโครงสร้างภายนอกร่างกาย เช่น การเปลี่ยนแปลงของเสียง การขยายตัวของกล้ามเนื้อและกระดูก การมีขนขึ้นตามร่างกาย และการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะสืบพันธุ์

เด็กผู้หญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กผู้ชายประมาณ 1-2 ปี โดยเฉลี่ยแล้ว เด็กผู้หญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นอายุ 12 ปีครึ่ง ส่วนเด็กชายจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 14 ปี ในวัยนี้การเจริญเติบโตของลักษณะทางเพศจะเห็นได้ชัดและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ โดยเด็กผู้หญิงจะมีประจำเดือน มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ และรักแร้ สะโพกและทรงอกขยาย ขณะที่เด็กชายจะมีการหลั่งน้ำสุจิ มีขนขึ้น

บริเวณอวัยวะเพศและรักแร้ ขนตามลำตัวและใบหน้าจะมากขึ้น มีหนวดเครา ไล่หล่นขยายกว้าง ลูกกระเดือกใหญ่ขึ้น มีการรัดตัวของกล้ามเนื้อไหล่ ต้นขาและน่องมาก เสียงแตกห้าว การทำงานอวัยวะภายใน โดยเฉพาะต่อมไร้ท่อต่างๆ เช่น ต่อมไทรอยด์ ต่อมเพศซึ่งมีผลอย่างยิ่งในการเจริญเติบโตและพัฒนาการมนุษย์ได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ โดยขับฮอร์โมนออกมาเพื่อกระตุ้นให้อวัยวะบางแห่งของร่างกายทำงานได้ดีขึ้น

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์ อารมณ์ของวัยรุ่นจะมีลักษณะอ่อนไหวง่าย มีอารมณ์รุนแรง อารมณ์ไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอ และเกิดความเครียดได้ง่าย ทั้งนี้ เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างเห็นได้ชัด จึงทำให้เกิดความกังวลและขาดความมั่นใจในบุคลิกภาพของตนเอง การเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมน และการทำงานของต่อมไร้ท่อจะทำให้วัยรุ่นมีพลังงานมาก และอาจไม่ได้ใช้พลังงานที่มีให้เกิดประโยชน์จนทำให้ผู้ใหญ่ไม่พอใจ เช่น ใช้เวลาส่วนตัวอยู่กับเพื่อน หรือเที่ยวเตร่ตามศูนย์การค้า นอกจากนี้ เมื่อต่อมเพศถูกพัฒนาเต็มที่ วัยรุ่นจะเริ่มสนใจในเพศตรงข้าม และมีพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามซึ่งบางครั้งก็อาจจะขัดใจผู้ใหญ่ และทำให้ผู้ใหญ่ต้องท้อว่าจนทำให้เกิดความเครียดได้

3. พัฒนาการทางด้านสังคม วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทางเจตคติ และพฤติกรรมทางสังคมในทุกด้าน วัยรุ่นจะต้องการอิสระ เสรีภาพในการคิด การปฏิบัติตัว การคบเพื่อน และต้องการเป็นส่วนตัว จึงทำให้บางครั้งอาจเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันกับผู้ใหญ่ และส่งผลให้วัยรุ่นหันไปใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าครอบครัว วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับการคบเพื่อน และต้องการเลือกกลุ่มเพื่อนที่มีค่านิยม และมีความสนใจในสิ่งเดียวกันเพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับ มีความรู้สึกมั่นใจ และปลอดภัย ทั้งนี้การคบเพื่อนจะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักการปรับตัวให้เข้ากับสังคม เรียนรู้การรักษามิตรภาพ มีความเข้าใจตัวเอง และรู้จักรับฟังความเห็นของผู้อื่น การปรับตัวให้เข้ากับสังคม นับว่าเป็นพัฒนาการที่ยากที่สุดของวัยรุ่น

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา ช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาระดับสติปัญญาเป็นอย่างมาก นักจิตวิทยาด้านพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์หลายท่านมีความเห็นตรงกันว่า สติปัญญาของมนุษย์จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างอายุ 18 ถึง 20 ปี โดยในวัยนี้มนุษย์จะสามารถให้นิยามของวัตถุสิ่งของต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีความจำดีสามารถจดจำสิ่งที่ตนสนใจได้อย่างแม่นยำแต่มักไม่นำไปใช้ในเรื่องการเรียน มีความคิดกว้างไกล มีจินตนาการคิดฝันถึงสิ่งต่างๆ อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง และมีความเชื่อมั่นในความเชื่อหรือความเห็นของตนอย่างรุนแรง

พัฒนาการทางเพศในเพศหญิง

พัฒนาการทางเพศในเพศหญิงในประเทศแถบ ตะวันตก เด็กหญิงมีประจำเดือนครั้งแรก (menarche) ที่ช่วงอายุประมาณ 10-16 ปี แต่ในบางกลุ่มประเทศ เด็กหญิงจะมีประจำเดือนครั้งแรกที่อายุมากกว่านี้ เช่นใน Papua New Guinea เด็กหญิงมีประจำเดือนในช่วงอายุ 18-20 ปี ความแตกต่างของอายุที่เริ่มเข้าสู่ความเป็นวัยรุ่นนี้ ได้รับอิทธิพลจากอาหารสภาพการทำงานและสภาพคุณภาพชีวิต โดยพบว่า เมื่อองค์ประกอบเหล่านี้ดีขึ้น เด็กจะเข้าสู่ความเป็นวัยรุ่นได้เร็วขึ้น ดังนั้น ในระยะเวลาที่มีการพัฒนาทางวัตถุอย่างรวดเร็วในระยะที่ผ่านมา ประเทศที่พัฒนาแล้วจึงพบว่าเด็กได้เข้าสู่ความเป็นวัยรุ่นเร็วเร็วกว่า เดิมอย่างชัดเจน (Baker and Bellis, 1995)

นอกเหนือจากอิทธิพลจาก โภชนาการและคุณภาพชีวิตที่ถือเป็นปัจจัยทางชีวภาพแล้ว ยังมีการศึกษาที่พบว่าปัจจัยด้านอารมณ์ก็ส่งอิทธิพลต่ออายุที่เริ่มมีประจำ เดือนเช่นกัน กล่าวคือ (Aro and Taipale, 1987) พบว่า เด็กหญิงในครอบครัวที่มีความขัดแย้งและปราศจากพ่อแม่มีแนวโน้มมีประจำเดือนเร็ว กว่าเด็กหญิงอื่นๆ รวมทั้งเด็กหญิงกลุ่มนี้จะเริ่มต้นมีเพศสัมพันธ์ ใช้สุราและบุหรี่เร็วกว่าเด็กหญิงอื่นๆ ด้วย การศึกษานี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนว่า การมีประจำเดือนนั้น เป็นภาวะขึ้นที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ (dependent variable) (Belsky *et al.*, 1991) ทั้งในส่วนของปัจจัยทางชีวภาพและปัจจัยทางพฤติกรรมที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซิดและในทางตรงข้าม พฤติกรรมทางเพศเหล่านี้ก็จะส่งอิทธิพลย้อนกลับไปสู่การเร้าความขัดแย้งในครอบครัวให้รุนแรงขึ้น โดยพฤติกรรมปัญหาในเด็กหญิงลักษณะดังกล่าว จะพบได้ใน โรงเรียน สหศึกษามากกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนหญิงล้วน การศึกษานี้จึงอาจสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มเพื่อนยังมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กหญิงอีกด้วย

นอกจากนี้ ยังพบว่า มุมมองของเด็กหญิงที่มีต่อการมีประจำเดือนยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและการแสดงออก ทางอารมณ์อีกด้วย ในเด็กหญิงที่ทัศนคติด้านลบต่อการมีประจำเดือนและมีประจำเดือนเร็วกว่ากลุ่ม เพื่อนฝูงมีแนวโน้มจะรับรู้ประสบการณ์ครั้งแรกของการมีประจำเดือนในฐานะของ สถานการณ์ด้านลบ (Brooks – Gunn and Reiter, 1990) ทั้งนี้ การมีประจำเดือนครั้งแรกเร็วกว่าเด็กอื่นจะสัมพันธ์กับการเพิ่มของปัญหาทาง จิตใจของเด็กหญิง โดยส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการที่เด็กหญิงรายนั้นๆ จะมีเวลาในการเตรียมตัวน้อยกว่าเพื่อนร่วมวัย ประกอบกับการมีประจำเดือนทำให้เด็กหญิงต้องเผชิญกับความคาดหวัง ความเครียด รวมทั้งสิ่งแวดล้อมแบบใหม่โดยที่ยังขาดความพร้อมทางด้านจิตใจ (Ge *et al.*, 1996)

พัฒนาการทางเพศในเพศชาย

พัฒนาการทางเพศในเพศชายเริ่มมี การเปลี่ยนแปลงทางเพศ ซ้ำกว่าเพศหญิงประมาณ 18-24 เดือน ทั้งนี้ พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเพศชาย จะส่งผลกระทบต่อสถานภาพในกลุ่มเพื่อนฝูงอย่างชัดเจน กล่าวคือ เพศชายที่มีพัฒนาการของร่างกายเร็ว จะได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูงและมีภาพลักษณ์แห่งตน (Self-image) ที่ดี ซึ่งในด้านจิตใจนั้น อาจอธิบายได้จากการที่ความ “เป็นหนุ่ม” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแรงและสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการขยายเผ่าพันธุ์ (Weisfileld *et al.*, 1987)

นอกจากนี้ ยังมี ชื่อนำสังเกตชัดเจนว่า พ่อแม่มีแนวโน้มแสดงท่าทีและความคาดหวังที่แตกต่างต่อการ “เป็นหนุ่ม” ของลูกชาย และการ “เป็นสาว” ของลูกสาว เพศหญิงมักได้รับความรู้และการบอกกล่าวเกี่ยวกับการมีประจำเดือนครั้งแรกจาก แม่หรือบุคคลที่สนิทสนมอื่น ขณะที่เพศชายมักไม่มีโอกาสได้พูดคุยเกี่ยวกับ “ความสามารถในการสร้างอสุจิครั้งแรก” (Spenmarche) กับพ่อของตน (Durkin, 1995).

ความต้องการของวัยรุ่น

ความต้องการ (Need) เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ความต้องการเกิดขึ้นเมื่อร่างกายขาดความสมดุล หากไม่ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดปัญหาตามมาได้ ตามปกติความต้องการทางร่างกายของวัยรุ่นก็มีได้แตกต่างกับเด็กเล็ก หรือผู้ใหญ่แต่ความต้องการทางอารมณ์และสังคมของวัยรุ่นนั้นจะมีลักษณะพิเศษเป็นลักษณะเฉพาะของวัยรุ่น

จากความคิดเห็นของนักจิตวิทยาและสังคมวิทยาของไทย เกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น สามารถสรุปความต้องการของวัยรุ่นไทยได้ 4 ประการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2527)

1. ความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศ นับตั้งแต่การมีเพื่อนต่างเพศไปจนกระทั่งความคิดกับการมีคู่ครอง
2. ความต้องการได้รับอิสระ วัยรุ่นต้องการ โอกาสที่จะมีอิสระในการคิด การตัดสินใจ และกระทำบางสิ่งด้วยตนเอง

3. ต้องการการยอมรับนับถือจากสังคม โดยเฉพาะจากผู้ใหญ่ ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นอยู่ในระยะของการที่จะเริ่มเป็นผู้ใหญ่ หรือการได้รับความไว้วางใจจากผู้ใหญ่จะทำให้วัยรุ่นมีความภูมิใจในตนเอง

4. ความต้องการมีปรัชญาชีวิตหรืออุดมคติของตนเอง วัยรุ่นมักจะมองทุกสิ่งในชีวิตในแง่ของปรัชญา ก็จะมองทุกอย่างในทางใดทางหนึ่งอย่างเอนเอียงมาก ถ้าชอบก็จะชอบมากถ้าไม่ชอบก็จะคัดค้านไม่ลื้มที่สุด และวัยรุ่นจะนับถือยึดถืออุดมคติที่เห็นว่าเป็นอย่างมา และจะมีการต่อสู้อย่างรุนแรงหากมีใครจะมาทำลายอุดมคติของตน

งานวิจัยครั้งนี้จึงสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วุฒิภาวะทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมเป็นวัยที่อายุย่างเข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาว หรือวัยที่อยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็ก กับผู้ใหญ่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ ซึ่งจะมีการเจริญเติบโตทางร่างกายสูงสุด โดยทั่วไป เด็กจะเข้าสู่วัยรุ่น เมื่ออายุประมาณ 11-13 เด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชาย ประมาณ 1 ปี

ในงานวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาซึ่งมีอายุระหว่าง 18-21 ปี เป็นช่วงอายุของวัยรุ่นตอนปลายตามแนวคิดของ (สุชา จันทร์อม, 2529) กลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยดังกล่าวที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากเป็นเหตุให้วัยนี้เป็นวัยที่เปราะบางต่อสิ่งเร้าต่างๆที่มากระตุ้น โดยเฉพาะเรื่องเพศที่วัยรุ่นเกิดความต้องการและสนใจตามพัฒนาการ ดังนั้นวัยนี้จึงเป็นวัยที่ควรสนใจและให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภายในของตนและสภาพแวดล้อมภายนอกถ้าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ วัยรุ่นก็จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ต่อไป จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาแนวความคิดนี้ด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

วัยรุ่นกับทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

นิสิตนักศึกษาหรือวัยรุ่นในปัจจุบันมักไม่มีความเชื่อในเรื่องการสงวนหรือรักษาพรหมจรรย์เหมือนสมัยก่อน เพราะวัฒนธรรมความคิดและความเชื่อต่างๆ ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป วัยรุ่นส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน บางคนมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 12-13 ปี ดังนั้นความเชื่อในเรื่องการสงวนพรหมจรรย์ไว้สำหรับคนที่ตนรักหรือคนที่ตนจะสมรสด้วยนั้นหาได้ยากมาก โดยการที่วัยรุ่นไม่มีค่านิยมในการสงวนพรหมจรรย์ของตนเองเป็นการแสดงออกถึงค่านิยมสมัยใหม่ที่ได้รับมาจากทาง

ตะวันตก ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรหาทางแก้ไข เพราะสามารถทำให้เกิดผลเสียตามมามากมายเมื่อเด็กวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีความรู้ในการป้องกัน เช่น การตั้งครรภ์นอกสมรส การติดโรคทางเพศสัมพันธ์ การติดโรคเอดส์ ฯลฯ โดยพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นก่อนการสมรสเนื่องมาจาก (วันทนี วาสิกะสิน, 2538)

1. เป็นการตอบสนองความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะ การสมรสหรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้
4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับผู้หญิงบางครั้งเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม
5. เป็นการทำตามความยินยอมของสังคมในปัจจุบัน

ปัจจุบันเราพบอิทธิพลในเรื่องต่างๆ จากประเทศทางตะวันตกมาก โดยเฉพาะในเรื่องการออกเดท (Dating) ของหนุ่มสาวไทยในปัจจุบัน มีโอกาสคบหากัน ใกล้ชิดและมีการสนิทสนมกันมากขึ้น เพราะมีโอกาสอันวัยที่จะอยู่กันตามลำพังสองต่อสองจึงอาจจะมีแนวโน้มว่าหนุ่มสาวในยุคนี้มีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะสังเกตได้จากการพบว่าวัยรุ่นมีการตั้งครรภ์นอกสมรสเพิ่มมากขึ้นจากปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ว่าเป็นเรื่องซีที่สำคัยยิ่งของสังคม (วันทนี วาสิกะสิน, 2527)

นางลักษณะ เอ็มประดิษฐ์ (2529) กล่าวว่า ผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหานี้ ได้แก่ เด็กวัยรุ่น และคนโสดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมของสังคม โดยเฉพาะเพศหญิงไม่ควร “ชิงสุกก่อนห่าม”

สุชาติ โสภประยูร และ วรณี โสภประยูร (2543) กล่าวถึง พฤติกรรมทางเพศก่อนแต่งงานว่าเป็นผลเสียมากกว่าผลดีและไม่ช่วยให้ผู้อื่นผู้ใดเป็นสามีหรือภรรยาที่ดีขึ้นได้ในอนาคต จึงนับว่าเป็นความประพฤติหรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่สมควรปฏิบัติเด็ดขาด สำหรับในสังคมไทยนั้นยังถือ

ว่าความบริสุทธิ์พรหมจารีแห่งเพศเป็นเกียรติที่สูง ซึ่งจะต้องสงวนไว้ด้วยชีวิตของกุลสตรี แม้ศีลธรรมทุกวันนี้จะหย่อนยานสักเพียงใดก็ตาม ถ้าได้สูญเสียพรหมจรรย์ไปก่อนแต่งงาน บุคคลโดยทั่วไป (โดยเฉพาะเพศหญิง) จะยังคงเสียใจอยู่เสมอแม้จะไม่แสดงออกให้เห็นภายนอกก็ตาม การมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานนั้น เป็นเพียงความสุขชั่วคราว ซึ่งมีผลเสียมากกว่าผลดี จึงนับว่าเป็นความประพฤติหรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่สมควรปฏิบัติโดยเด็ดขาด ในเรื่องการได้เสียก่อนแต่งงานนั้น บางครั้งก็พบว่าเกิดจากความเชื่อและความเข้าใจผิดของหนุ่มสาวที่รักกันมาก และปรารถนาที่จะเป็นคู่ครองกันไปจนตลอดชีวิตสมรสมากกว่าการตกเป็นทาสของกามารมณ์ก็มี ทั้งสองเชื่อและเข้าใจว่า การทดลองร่วมเพศก่อนที่จะแต่งงานนั้นจะช่วยประกอบการพิจารณาตัดสินใจแต่งงานในเรื่องของการยอมให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นของวัยรุ่นนั้น

Reiss (1960) ได้อธิบายความหมายไว้ว่า หมายถึง ระดับของการยอมรับในความใกล้ชิดทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงก่อนการสมรส โดยมีพื้นฐานของพฤติกรรมการยอมให้มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น 2 มิติ คือ

1. เน้นร่างกาย (body-centered) ให้ความสำคัญกับลักษณะทางชีวภาพของร่างกายโดยมีเป้าหมายของพฤติกรรม เพื่อให้ความสุขทางเพศ เช่น การกอดจูบ การเล้าโลม และการมีเพศสัมพันธ์
2. เน้นด้านอารมณ์ของบุคคล (person-centered) ให้ความสำคัญด้านอารมณ์ของบุคคล เช่น ความรัก ความผูกพัน เป็นต้น

วันทนีส์ วาสิกะสิน (2527) ได้เสนอถึงสาเหตุการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส คือ

1. เป็นการสนองความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจเพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้คิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะ การสมรสหรือการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้

4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับหญิงบางครั้ง เป็นเพราะความรักต่อเพศชาย
5. เป็นการทำตามความนิยมของสังคมในปัจจุบัน

วิทยา นาควัชระ (2527) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรไว้ดังนี้ คือ

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
2. วัยรุ่นทนการอดอ้อนของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายอดอ้อน ทำให้ฝ่ายหญิงใจอ่อน
3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟชั่น เมื่อคบกันเป็นแฟน ก็ต้องมีการได้เสีย แคมบางคนบอกด้วยว่า “ไม่เสียหายอะไร”
4. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งฝ่ายชายและหญิง
5. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอว์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

ปัญหาทางเพศของวัยรุ่น

การเจริญเติบโตทางร่างกายของวัยรุ่นทำให้เกิดพัฒนาการทางเพศ โดยมีฮอว์โมนเพศเป็นตัวกระตุ้นความรู้สึกนึกคิดในเรื่องนี้ วัยรุ่นจึงมีความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเรื่องเพศทั้งในเพศของตนและเพศตรงข้าม แต่เนื่องจากสังคมไทยยังไม่เปิดกว้างในเรื่องการศึกษาหาความรู้เรื่องเพศมากนัก ทำให้พ่อแม่ รวมทั้งครูอาจารย์มีความกระดากอายที่จะพูด และหลีกเลี่ยงที่จะให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น หรือพยายามหลีกเลี่ยงการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยมีมักจะกล่าวว่า “เมื่อโตขึ้นก็รู้เอง” ความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศ และความคิดที่ว่าตัวเองโตแล้ว ประกอบกับการขาดความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษาทำให้วัยรุ่นอยากทดลองแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปัจจุบันวัยรุ่นได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้ารอบตัว ไม่ว่าจะเป็นทางหนังสือ สื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือทางอินเทอร์เน็ต ทำให้วัยรุ่นใช้เวลาครุ่นคิดกับเรื่องเพศมากขึ้น

วัยรุ่นที่ไม่ได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องจากผู้ใหญ่ในเรื่องการหักห้ามใจ หรือขาดการปลุกฝัง ค่านิยมในเรื่องความเป็นสุภาพบุรุษ และลักษณะของกุลสตรีตั้งแต่เยาว์วัย จะทำให้ไม่สามารถ แยกแยะในเรื่องความรักกับการมีเพศสัมพันธ์ได้ เมื่อวัยรุ่นชายหญิงเกิดความพึงพอใจในกันและกัน และคิดว่านั้นคือความรักก็อาจจะมีเพศสัมพันธ์กัน หรืออาจร้ายแรงไปกว่านั้นหากวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ไม่ได้สมัครใจ เช่น การถูกล่อลวง และล่วงละเมิดทางเพศ จะทำให้สภาพจิตใจทรุดโทรมเกิด เป็นตราบาป และอาจส่งผลไปถึงพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติเมื่อเป็นผู้ใหญ่

ปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ หรือรักร่วมเพศเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่พบได้บ่อยในสังคม ไทย โดยอาจมีสาเหตุมาจากทางบ้าน เช่น การที่เด็กชายไม่ชอบพ่อ หรือเด็กหญิงไม่ชอบแม่ ทำให้ ลูกไม่ชอบเติบโตมามีลักษณะเหมือนพ่อและแม่ เด็กชายจะไม่อยากเลียนแบบพ่อ และเด็กหญิงจะ ไม่อยากเหมือนแม่ โดยปฏิบัติตัวในทางตรงข้าม อีกสาเหตุหนึ่งมักจะมาจากครอบครัวที่ขาดพ่อ หรือแม่ ลูกจะเลียนแบบพฤติกรรมของพ่อหรือแม่ที่เลี้ยงดูตน เช่น ลูกสาวที่อยู่กับพ่อจะมีพฤติกรรม เป็นทอมบอย ส่วนลูกชายที่สนิทกับแม่จะมีพฤติกรรมเอนเอียงไปในแบบผู้หญิง พฤติกรรมเบี่ยงเบน ทางเพศยังอาจเกิดจากสาเหตุอื่นๆ เช่น การเรียกร้องความสนใจของวัยรุ่น การต้องการเป็นที่ยอมรับ ในหมู่เพื่อน หรือเกิดจากการเลียนแบบคนดัง เป็นต้น ปัญหาการรักร่วมเพศจะนำมาซึ่งปัญหา โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ร้ายแรง เช่น กามโรค และ โรคเอดส์ หากขาดการป้องกันอย่างถูกวิธี

การมีเพศสัมพันธ์เพียงเพราะความอยากรู้อยากทดลองอาจส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ใน วัยเรียน เนื่องจากขาดความรู้เรื่องการคุมกำเนิด และเกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งเป็นสาเหตุ สำคัญที่ทำให้ต้องหยุดพักการศึกษากลางคัน และจะนำมาซึ่งปัญหาในอนาคต เช่น ขาดโอกาสทาง การศึกษาทำให้ไม่สามารถหางานที่ดีได้ และมีรายได้ไม่พอเลี้ยงชีพ เป็นต้น นอกจากนี้ วัยรุ่นยังไม่ มีวุฒิภาวะพอที่จะทำหน้าที่พ่อแม่ได้ การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นจึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งทั้งต่อตัวแม่ และ ทารกในครรภ์หากแม่ขาดความรู้ในการดูแลตนเองระหว่างตั้งครรภ์ก็จะส่งผลให้เกิด โรคแทรกซ้อน ต่างๆ เช่น ภาวะครรภ์เป็นพิษ ซึ่งอาจจะทำให้แม่และทารกในครรภ์พิการหรือเสียชีวิต การตั้งครรภ์ ในวัยรุ่นอาจส่งผลให้เด็กคลอดก่อนกำหนด ซึ่งทารกที่คลอดก่อนกำหนดมีแนวโน้มที่จะมีสติปัญญา ต่ำกว่าเกณฑ์ หรือพิการ และตกเป็นภาระของสังคมต่อไป

อีกหนึ่งปัญหาสำคัญที่สืบเนื่องมาจากปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นก็คือ ปัญหาการทำแท้ง เนื่องจากวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์จะเกิดความเครียดที่ทำให้พ่อแม่ และตนเองเดือดร้อน เกิดความอับอาย บางสถานศึกษาก็มีระเบียบให้นักเรียนที่ตั้งท้องต้องลาออก สิ่งเหล่านี้จึงเป็นความกดดันทำให้วัยรุ่น หลายคนตัดสินใจทำแท้งทั้งที่รู้ว่าการทำแท้งมีอันตรายต่อชีวิต และจิตใจเป็นอย่างมาก ความรัก

ความเข้าใจภายในครอบครัว และความดูแลเอาใจใส่ของพ่อแม่ รวมถึงการสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการป้องกันปัญหาทางเพศของวัยรุ่น (สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม, 2521)

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าวัยรุ่นบางกลุ่ม ได้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และได้มีทัศนคติต่อเรื่อง เพศว่าเป็นสิ่งที่ไม่เสียหาย ไม่จำเป็นต้องรักษานวลสงวนตัวอีกต่อไป ซึ่งผลเสียในการมีเพศสัมพันธ์ก็ อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่ทันตั้งตัว เช่น การตั้งครรภ์ ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาการทำแท้ง การเสี่ยงต่อ กามโรค ซึ่งนักเรียน นักศึกษา เป็น โรคนี้ ประมาณ ร้อยละ 20 ซึ่งมากเป็นอันดับ 3 รวมถึง โรคเอดส์ และปัญหาทางด้านจิตวิทยา (กรมอนามัย, 2531)

ในงานวิจัยครั้งนี้จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นยุคนี้ ออกนอกกรอบ ดั้งเดิมมากขึ้นทุกที เช่นการเลือกคู่ครอง จะถือเอา ความรัก เป็นสำคัญ ไม่ชอบการคลุมถุงชน การ คบเพื่อนต่างเพศ เป็น ไปอย่างอิสระ เสรี เพราะเห็นว่า ไม่ใช่เรื่อง น่าละอาย หญิงสาวให้ความสำคัญ ในการครองตัว เป็นหญิงพรหมจรรย์ถึงวันแต่งงานน้อยลง ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษาที่ อยู่ในช่วง 18-25 ปี ประกอบกับ ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การมี เพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควร การสำเอนทางเพศ การเบี่ยงเบนทาง เพศ เช่นการรักร่วมเพศ เป็นต้น และเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น การเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และปัญหาการทำแท้ง

แนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคม

นิยามของการขัดเกลาทางสังคม

ในสังคมหนึ่งๆ นั้นบุคคลแต่ละคนจะต้องเรียนรู้แบบแผนการประพฤติปฏิบัติและการมี ความสัมพันธ์ต่อกันซึ่งเรียกว่า “กระบวนการขัดเกลาทางสังคม” ซึ่งเป็นกระบวนการระยะยาวของ ชีวิตเริ่มตั้งแต่เกิด

ราชบัณฑิตยสถาน (2535) ได้ให้ความหมายความว่า การขัดเกลาทางสังคม หมายถึง กระบวนการทางสังคมกับจิตวิทยาซึ่งมีผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพตามแนวทางที่สังคมต้องการเด็ก ที่เกิดมาจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความเป็นคนโดยแท้จริง สามารถอยู่ร่วมและมี ความสัมพันธ์กับคนอื่นได้อย่างราบรื่น

Broom and Selznick (1968) ได้ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่า ในแง่สังคม หมายถึงการถ่ายทอดวัฒนธรรมของบุคคลตั้งแต่เกิดจนกระทั่งสามารถเรียนรู้และสามารถมีส่วนร่วมในสังคม ได้จนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ การอบรมขัดเกลาทางสังคมโดยทั่วไปทำให้วิถีชีวิตของบุคคลเป็นระเบียบโดยการเพิ่มคุณค่าบางอย่างของสังคมและของกลุ่มให้แก่สมาชิกของสังคมนั้น หากเข้าไปร่วมในสังคมและสถาบันใหม่จะได้เรียนรู้ระเบียบวินัยและพัฒนาคุณค่าใหม่ เช่น พ่อแม่จะต้องเรียนรู้ความเป็นพ่อแม่และความรับผิดชอบต่อครอบครัว ขณะเดียวกันพ่อแม่ก็เป็นตัวการหลักในการอบรมขัดเกลาให้เด็กรู้จักบทบาทและคุณค่าต่างๆ ในสังคม เพื่อให้เด็กเป็นพ่อแม่ที่ดีในอนาคตด้วย และในแง่ของบุคคล การขัดเกลาทางสังคมหมายถึง การเพิ่มพูนความสามารถและการพัฒนาบุคคลให้เจริญงอกงาม ทำให้องค์ประกอบทางชีวภาพเป็นมนุษย์ขึ้นมาและแปรสภาพมาเป็น“ตัวตน” เกิดความสำนึกในลักษณะเฉพาะตัว ลักษณะนิสัยอยู่ในระเบียบ ทำให้เกิดอุดมการณ์ คุณค่า และความทะเยอทะยาน ในแง่นี้ การขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นตัวกำหนดอุปนิสัยและเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในความเป็นปัจเจกบุคคล

สุรางค์ จันทร์เอม (2544) กล่าวว่า การอบรมให้รู้ระเบียบของสังคม หมายถึง วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวทางที่สอดคล้องกับบุคคลส่วนใหญ่ของสังคมเป็นพฤติกรรมที่สังคมคาดหวังและบุคคลจะต้องเรียนรู้ต่อเนื่องไปตลอดชีวิต เช่นแนวความคิดความเชื่อ เจตคติ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ในสังคม เพื่อช่วยให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

สุพัตรา สุภาพ (2534) ได้ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นการเรียนรู้ทางตรงหรือทางอ้อมก็ได้ สำหรับทางตรง เป็นการสอนหรือบอกกันโดยตรง เช่น พ่อแม่สอนลูก ครูสอนนักเรียน เพื่อนบอกเพื่อน ส่วนทางอ้อม เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการสังเกตเลียนแบบเช่น แม่พูดคำหยาบ ลูกก็จะพูดคำหยาบ ทั้งๆ ที่แม่ไม่ได้สอนให้พูด หรือเราไปในงานเลี้ยงอาหารแบบดินเนอร์ แล้วเราไม่รู้ว่าจะรับประทานอย่างไร หยิบอะไรก่อนอะไรหลัง เราก็อาศัยดูจากคนที่เขาถูกต้องเป็นแบบฉบับ เป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมของมนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ เพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมและพัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ช่วยเพิ่มพูนพัฒนาความสามารถเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองด้วย

สุพัตรา สุภาพ (2541) ได้แบ่งความมุ่งหมายของการขัดเกลาทางสังคม เป็น 4 ประการดังต่อไปนี้

1. ปลูกฝังให้เด็กรู้จักระเบียบวินัยพื้นฐาน เช่น นิสัยในการรู้จักอาบน้ำ แปรงฟัน การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย การเป็นคนตรงต่อเวลา เป็นต้น

2. เพื่อปลูกฝังความมุ่งหวังด้านระเบียบวินัย เราจะพบว่า การให้ปฏิบัติตามมักเป็นเรื่องยากลำบาก ดังนั้นความมุ่งหวังจะเป็นตัวเสริมให้บุคคลยอมรับระเบียบวินัยง่ายขึ้น เช่น กรณีที่เด็กบางคนไม่ยอมอาบน้ำหรือแปรงฟันหลังจากตื่นนอน ถ้าบอกเด็กว่าเขาอยากจะเป็นเหมือนกับวีรบุรุษที่มีอยู่ในใจหรือที่เขายกย่อง เขาจะต้องอาบน้ำหรือแปรงฟัน ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มักจะปฏิบัติตาม ในแง่ความมุ่งหวังจะเป็นตัวเสริมการปลูกฝังระเบียบวินัย

3. สอนให้บุคคลรู้จักบทบาทของตนในสังคม ในการมีความสัมพันธ์กับคนอื่นสมาชิกของสังคมจะต้องรู้บทบาทของตนว่าจะมีความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร สิ่งที่จะช่วยให้เขารู้ได้คือ การอบรมขัดเกลา เช่น ในสังคมประชาธิปไตยเน้นการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นถ้าการอบรมขัดเกลาทางสังคมช่วยให้บุคคลรู้จักบทบาทของตนในเรื่องนี้ ก็จะทำให้บุคคลนั้นกล้าที่จะมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

4. สอนให้บุคคลเกิดความชำนาญ ในสังคมแบบง่าย การปฏิบัติตามประเพณีเป็นเรื่องทำได้ง่ายโดยวิธีถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง แต่ในสังคมที่เจริญก้าวหน้า การสอนให้รู้เรื่องความชำนาญบางอย่างทำได้ยาก การขัดเกลาโดยให้การศึกษาที่เป็นทางการเท่านั้นจึงจะช่วยให้ในเรื่องนี้

พิทยา สายหู (2516) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมคือการอบรมให้ความรู้ระเบียบสังคม คือกระบวนการที่สังคมหรือกลุ่มสั่งสอนโดยตรงหรือทางอ้อมให้ผู้เป็นสมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้และรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ ความประพฤติกและคุณค่าต่าง ๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติกและความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

การขัดเกลาเป็นกระบวนการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมมีดังนี้

1. การเรียนรู้ทางตรง เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของกลุ่มนั้นๆ กำหนดไว้ การเรียนทางตรงจะพบในสถาบันครอบครัว โรงเรียนและวัด เช่น พ่อและแม่สอนลูก ครูสอนลูกศิษย์ พระสอนศิษย์ เป็นต้น โดยเฉพาะครอบครัวถือว่าเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการ

พัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้งและมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทักษะคิดและความประพฤติดของเด็กอย่างยิ่ง เพื่อจะได้วางตัวในสังคมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. การเรียนรู้ทางอ้อม เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการสังเกตและการเลียนแบบ เช่น ลูกเลียนแบบการแสดงออกของพ่อแม่ ญาติพี่น้องและเพื่อน เรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ จากกลุ่มเพื่อนหรือจากแหล่งอื่นๆ เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ได้ตั้งใจ เป็นการเรียนรู้โดยธรรมชาติของบุคคลเองเพื่อเกิดการปฏิบัติอย่างเหมาะสม

สุพัตรา สุภาพ (2534) กล่าวถึง ตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมว่ามี 6 กลุ่ม คือ

1. ครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานที่ขัดเกลามนุษย์ให้รู้ว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ หรืออะไรถูกอะไรผิด เป็นต้น เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้งและมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทักษะคิด และความประพฤติดของเด็กเป็นอย่างมาก

2. กลุ่มเพื่อน เป็นการรวมของกลุ่มที่มีอายุระดับใกล้เคียง ซึ่งกลุ่มเพื่อนนี้มีอิทธิพลต่อทักษะคิดของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะเด็กวัยนี้มีความโน้มเอียงต้องการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีรสนิยมใกล้เคียงกัน เพื่อนอาจจะสอนให้เด็กทำตามกฎเกณฑ์ที่สังคมต้องการหรือในทางตรงข้ามสอนเด็กให้ทำอะไรฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมได้ ซึ่งการคบเพื่อนนี้ จึงมีความสำคัญสำหรับคนวัยนี้มาก หากคบเพื่อนไม่ดีอาจจะเสียคนได้ง่าย

3. โรงเรียน โดยทั่วไปแล้วจะถือว่าโรงเรียนเป็นบ้านที่สองของเด็กในการที่จะได้รับความรู้ ความคิดต่างๆ และวิชาการต่างๆ อย่างเป็นทางการ โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน โรงเรียนสถานที่สำคัญในเรื่องการให้การขัดเกลาแก่เด็กตลอดจนทำให้เด็กมีโอกาสพบปะสมาคมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน โรงเรียนมีโอกาสนหล่อหลอมทัศนคตินิสัยใจคอของเด็กเป็นระยะเวลายาวนาน เนื่องจากเด็กต้องศึกษาเล่าเรียนหลายปีในแต่ละระดับ ทำให้เด็กได้รับคุณค่าและความรู้บางอย่างทั้งแบบรู้ตัวไม่รู้ตัว

4. กลุ่มอาชีพ เป็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ในสังคมซึ่งแต่ละกลุ่มอาชีพจะมีคุณค่าหรือระเบียบกฎเกณฑ์ไปตามอาชีพของตน เช่น ครูต้องสอนลูกศิษย์ด้วยความเมตตา นักสังคมสงเคราะห์ไม่เปิดเผยความลับของผู้มารับการสงเคราะห์ แพทย์รักษาคนไข้ด้วยจรรยาบรรณ ไม่เห็นแก่เงิน เป็นต้น แต่ละอาชีพจึงมีบุคลิกภาพแตกต่างกันไป เช่น ตำรวจก็แตกต่างจากแพทย์ นางพยาบาลก็แตกต่างจากพ่อค้า ครูแตกต่างจากวิศวกร การอบรมในวัยนี้จึงเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว

การขัดเกลาจึงอาจจะยากกว่าเด็ก เพราะเมื่อผ่านมาถึงระดับนี้แต่ละคนมีความนึกคิดเป็นแบบฉบับของตนเองอยู่ในใจแล้ว

5. ตัวแทนทางศาสนา เป็นตัวแทนที่ขัดเกลาคนหรือแนะแนวทางให้คนที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพื่อเป็นเป้าหมายในการกระทำโดยเฉพาะศาสนาพุทธได้สอนให้คนเราไม่ตั้งอยู่ในความประมาท ซึ่งช่วยให้บุคคลเข้าใจความจริงแห่งชีวิตและสามารถระงับความตึงเครียดหรือขจัดความฟุ้งซ่าน หรือทุกข์ได้ซึ่งตัวแทนทางศาสนา ได้แก่ วิศวอาราม พระ นักบวช ผู้สอนศาสนาหรือผู้เผยแพร่ศาสนา พยายามจะช่วยขัดเกลาให้บุคคลได้เป็นไปตามครรลองที่มุ่งหมายไว้

6. สื่อมวลชน สื่อมวลชนเหล่านี้มีหลายประเภท เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ภาพยนตร์ นวนิยาย วารสารคดี เป็นต้น ซึ่งมีส่วนในการขัดเกลาทางสังคมแก่มนุษย์ในด้านต่างๆ ตั้งแต่ความคิด ความเชื่อแบบของความประพฤติ เพราะสื่อมวลชนมีทั้งการให้ความรู้และความเพลิดเพลิน อิทธิพลของสื่อมวลชนนี้จะมีมากหรือน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับภูมิหลังของของครอบครัว ว่าได้สอนลูกมาให้รู้จักเหตุและผลหรือเลือกฟังข่าวสารต่างๆ ได้แค่ไหนหรือขึ้นอยู่กับเจตคติของแต่ละบุคคลต่อสิ่งที่ตนได้รับ

จากการแบ่งตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญที่สุด การอบรมของพ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นการอบรมเบื้องต้นที่สำคัญที่สุดที่เด็กจะต้องประสบ เพราะเป็นการอบรมที่ใกล้ชิดและมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง และมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และแบบของความประพฤติแก่เด็กเป็นอย่างยิ่ง การอบรมของพ่อแม่จะอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงนั้น ก็ด้วยการบอกกล่าวอย่างแจ่มแจ้งว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ อะไรผิด อะไรถูก เป็นต้น ซึ่งได้ผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพมาก เนื่องจากการชี้ทางและแนะแนวทางในการปฏิบัติแก่บุคคลอย่างจงใจและเจตนา เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถวางตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ เช่น สอนเด็กให้กินเป็นเวลา เล่นเป็นเวลานานอนเป็นเวลา หรือพบหน้าผู้ใหญ่ก็ต้องยกมือไหว้ ต้องพูดจาไพเราะ ถ้าไม่ทำอาจถูกลงโทษเป็นต้น ส่วนทางอ้อม เป็นการอบรมโดยไม่รู้ตัว เป็นสิ่งที่เด็กได้รู้ได้เห็น และซึมซาบเข้าไปในจิตใจซึ่งเด็กอาจจะนำไปปฏิบัติในอนาคตหรือมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก เช่น พ่อแม่ชอบใช้คำหยาบเด็กจะใช้คำหยาบบ้าง เป็นต้น

ในสมัยปัจจุบันนี้ การขัดเกลาทางสังคมที่เกิดขึ้นได้มีการเปลี่ยนแปลงไป เพราะการที่ครอบครัวสมัยใหม่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่สามารถมีเวลาเพียงพอในการเลี้ยงดูเด็กอย่างทั่วถึงเมื่อ

เด็กไปที่โรงเรียนหรือมีกลุ่มเพื่อน ก็ทำให้เกิดการขัดเกลาทางอ้อมที่ทำให้เด็กเติบโตในสภาพแวดล้อม หรือมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน จึงเป็นไปได้ว่า จะมีปัจจัยสาเหตุที่ส่งเสริมให้เด็กที่เกิดขึ้นทำ ความผิดเพราะการที่เลียนแบบเพื่อนหรือคนรู้จัก เพราะมีปัจจัยในการขัดเกลาทางสังคมที่สามารถ ปลุกฝังและทำให้เด็กที่โตขึ้นเป็นวัยรุ่นมีค่านิยมที่ผิดได้

จากงานวิจัยนี้สรุปได้ว่า บุคคลหรือกลุ่มที่ให้การขัดเกลาทางสังคม อาทิเช่น ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน กลุ่มอาชีพ ตัวแทนศาสนาและ สื่อมวลชน กลุ่มเหล่านี้สามารถส่งผลให้นิสิต นักศึกษามีความรู้ในสิ่งที่ควรปฏิบัติว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิดสิ่งไหนไม่ดี โดยเฉพาะ ครอบครัวที่ เป็นการขัดเกลาทางสังคมในเบื้องต้นสำหรับนิสิตนักศึกษาย่อมส่งผลต่อความคิดความอ่านและ ทักษะคิดในการมีเพศสัมพันธ์ที่ดีขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ เป็นแนวความคิดที่มีความสำคัญมากแนวหนึ่งทาง จิตวิทยาสังคม และ การสื่อสาร และมีการใช้ คำนี้กันอย่างแพร่หลาย สำหรับการนิยามคำว่า ทัศนคติ นั้น ได้มีนักวิชาการหลายท่าน ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Rosenberg and Hovland (1960) ได้ให้ความหมายของ ทัศนคติ ไว้ว่า ทัศนคติ โดยปกติ สามารถ นิยาม ว่า เป็นการจูงใจต่อแนวโน้มใน การตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

Kendler (1963) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาวะความพร้อม ของบุคคล ที่จะ แสดง พฤติกรรมออกมาในทางสนับสนุน หรือต่อต้านบุคคล สถาบัน สถานการณ์ หรือแนวความคิด

Good (1959) ให้คำจำกัดไว้ว่า ทัศนคติ คือ ความพร้อม ที่จะ แสดงออก ในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ที่เป็น การสนับสนุน หรือ ต่อต้านสถานการณ์ บางอย่าง บุคคล หรือสิ่งใดๆ

Newcomb (1854) ให้คำจำกัดความไว้ว่า ทัศนคติ ซึ่งมีอยู่ในเฉพาะคนนั้น ขึ้นกับสิ่งแวดล้อม อาจ แสดงออก ในพฤติกรรม ซึ่งเป็นไปได้ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะชอบหรือพึงพอใจ ซึ่งทำให้ ผู้อื่นเกิด ความรักใคร่ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้นๆ หรืออีก ลักษณะหนึ่ง แสดงออก ในรูปความไม่พอใจ เกลียดชัง ไม่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น

Munn (1971) กล่าวว่า ทักษะคือ ความรู้สึก และ ความคิดเห็น ที่บุคคล มีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใดๆ ในทางที่จะยอมรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้ บุคคล พร้อม ที่จะ แสดงปฏิกิริยา ตอบสนอง ด้วย พฤติกรรม อย่างเดียวกันตลอด

Murphy and Newcomb (1973) ให้ความหมายของคำว่า ทักษะคือ หมายถึง ความชอบ หรือ ไม่ชอบ พึงใจ หรือ ไม่พึงใจที่บุคคลแสดงออกมาต่อสิ่งต่าง ๆ

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2531) กล่าวถึง ทักษะที่เชื่อมโยงไปถึง พฤติกรรมของบุคคล ว่า ทักษะคือ หมายถึง

1. ความสลับซับซ้อนของความรู้สึกรู้สึก หรือการมีอคติของบุคคล ในการที่จะ สร้างความพร้อม ที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตามประสบการณ์ของบุคคลนั้น ที่ได้รับมา
2. ความโน้มเอียง ที่จะมึปฏิกิริยาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือ ต่อต้าน สิ่งแวดล้อม ที่จะมาถึงทางหนึ่งทางใด
3. ในด้าน พฤติกรรม หมายถึง การเตรียมตัว หรือความพร้อมที่จะตอบสนอง

จากคำจำกัดความต่างๆ เหล่านี้ จะเห็นได้ว่ามีประเด็นร่วมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรู้สึกภายใน
2. ความพร้อม หรือแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมในทางใดทางหนึ่ง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทักษะคือ เป็นความสัมพันธ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความรู้สึก และความเชื่อ หรือการรู้ของบุคคล กับแนวโน้มที่จะมี พฤติกรรมโต้ตอบ ในทางใดทางหนึ่งต่อเป้าหมายของ ทักษะคือ นั้น และทักษะคือ เป็นเรื่องของจิตใจ ทำให้ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคล ที่มีต่อข้อมูลข่าวสาร และการเปิดรับ รายการกรองสถานการณ์ ที่ได้รับมา ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวก และเชิงลบ ทักษะคือ มีผลให้มีการแสดง พฤติกรรม ออกมา จะเห็นได้ว่า ทักษะคือ ประกอบด้วย ความคิดที่มีผลต่ออารมณ์ และความรู้สึกนั้น ออกมาโดยทางพฤติกรรม

การเกิด ทัศนคติ (Attitude Formation)

ธงชัย สันติวงษ์ (2539) กล่าวว่า ทัศนคติ ก่อตัวเกิดขึ้นมา และเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจาก ปัจจัย หลายประการ ด้วยกัน คือ

1. การจูงใจทางร่างกาย (Biological Motivation) ทัศนคติ จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง กำลังดำเนินการตอบสนองตามความต้องการ หรือแรงผลักดันทางร่างกาย ตัวบุคคลจะสร้าง ทัศนคติ ที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งของ ที่สามารถช่วยให้เขามีโอกาสตอบสนองความต้องการของตนได้
2. ข่าวสารข้อมูล (Information) ทัศนคติ จะมีพื้นฐานมาจากชนิดและขนาดของข่าวสารที่ได้รับรวมทั้งลักษณะของแหล่งที่มาของข่าวสาร ด้วย กลไกของการเลือกเฟ้นในการมองเห็นและ เข้าใจปัญหาต่างๆ (Selective Perception) ข่าวสารข้อมูลบางส่วนที่เข้ามาสู่บุคคลนั้น จะทำให้บุคคลนั้นเก็บ ไปคิด และสร้างเป็น ทัศนคติ ขึ้นมาได้
3. การเข้าเกี่ยวข้องกับกลุ่ม (Group Affiliation) ทัศนคติ บางอย่างอาจมาจากกลุ่มต่างๆ ที่ บุคคลเกี่ยวข้องกับอยู่ทั้ง โดยทางตรงและทางอ้อม เช่น ครอบครัว วัด กลุ่มเพื่อนร่วมงาน กลุ่มกีฬา กลุ่ม สังคมต่างๆ โดยกลุ่มเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งรวมของค่านิยมต่างๆ แต่ยังมี การ ถ่ายทอดข้อมูล ให้แก่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งทำให้สามารถสร้าง ทัศนคติ ขึ้นได้ โดยเฉพาะครอบครัวและกลุ่มเพื่อน ร่วมงาน เป็นกลุ่มที่สำคัญที่สุด (Primary Group) ที่จะ เป็นแหล่งสร้าง ทัศนคติ ให้แก่บุคคลได้
4. ประสบการณ์ (Experience) ประสบการณ์ของคนที่มีต่อวัตถุสิ่งของ ย่อมเป็นส่วนสำคัญ ที่จะทำให้บุคคลต่างๆ ตีค่าสิ่งที่เขาได้มี ประสบการณ์มาจนกลายเป็น ทัศนคติได้
5. ลักษณะท่าทาง (Personality) ลักษณะท่าทางหลายประการต่างก็มี ส่วนทางอ้อมที่สำคัญ ในการสร้าง ทัศนคติ ให้กับตัวบุคคล

ปัจจัยต่างๆ ของการก่อตัวของ ทัศนคติ เท่าที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ในความเป็นจริง จะมีได้มี การเรียงลำดับตาม ความสำคัญ แต่อย่างไรก็ดี ทั้งนี้เพราะปัจจัยแต่ละทาง เหล่านี้ ตัวไหนจะมี ความสำคัญต่อการก่อตัวของ ทัศนคติ มากหรือน้อย ย่อมสุดแล้ว แต่ ว่า การพิจารณาสร้าง ทัศนคติ ต่อสิ่งดังกล่าว จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยใดมากที่สุด

ประเภทของ ทักษะ

บุคคลสามารถแสดง ทักษะ ออกได้ 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. **ทักษะ ทางเชิงบวก** เป็นทักษะ ที่ชักนำให้บุคคลแสดงออก มีความรู้สึก หรือ อารมณ์ จากสภาพจิตใจที่ตอบ ในด้านดีต่อบุคคลอื่น หรือ เรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง รวมทั้งหน่วยงานองค์กร สถาบัน และการดำเนิน กิจกรรมของ องค์กร อื่นๆ เช่น กลุ่มชาวเกษตรกร ย่อมมี ทักษะ ทางบวก หรือ มีความรู้สึกที่ดีต่อสหกรณ์การเกษตร และให้ความสนับสนุนร่วมมือด้วย การเข้าเป็นสมาชิก และร่วมในกิจกรรมต่างๆ อยู่เสมอ เป็นต้น

2. **ทักษะทางลบ** หรือ **ไม่ดี** คือ ทักษะ ที่สร้างความรู้สึกเป็นไปในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้ ได้รับความเชื่อถือ หรือ ไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงระแวงสงสัย รวมทั้งเกลียดชังต่อบุคคลใด บุคคลหนึ่ง เรื่องราว หรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหน่วยงานองค์กร สถาบัน และการดำเนิน กิจกรรมขององค์กร และอื่นๆ เช่น พนักงาน เจ้าหน้าที่บางคน อาจมี ทักษะ เชิงลบต่อบริษัทก่อให้เกิดอคติขึ้น ในจิตใจของเขา จนพยายาม ประพฤติ และปฏิบัติต่อต้าน กฎระเบียบของบริษัท อยู่ เสมอ

3. **ประเภทที่สาม** ซึ่งเป็นประเภทสุดท้าย คือ ทักษะ ที่บุคคลไม่แสดงความคิดเห็น ใน เรื่องราวหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือต่อบุคคล หน่วยงาน สถาบัน องค์กร และอื่นๆ โดยสิ้นเชิง เช่น นักศึกษาบางคนอาจมี ทักษะ นิ่งเฉยอย่าง ไม่มีความคิดเห็น ต่อปัญหาใดได้เพียง เรื่องกฎระเบียบ ว่า ด้วยระเบียบของนักศึกษา

ทักษะ ทั้ง 3 ประเภทนี้ บุคคลอาจจะมีเพียงประการเดียวหรือหลายประการก็ได้ ขึ้นอยู่กับ ความมั่นคงในความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมอื่นๆ ที่มีต่อบุคคล สิ่งของ การกระทำ หรือ สถานการณ์

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (Attitude Change)

Kelman (2010) ได้อธิบายถึง การเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ โดยมีความเชื่อว่า ทัศนคติ อย่าง เดียวกัน อาจเกิดในตัวบุคคลด้วยวิธีที่ต่างกัน จากความคิดนี้ เฮอร์เบิร์ต ได้แบ่งกระบวนการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติ ออกเป็น 3 ประการ คือ

1. การยินยอม (Compliance)

การยินยอม จะเกิดได้เมื่อ บุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา และมุ่งหวังจะได้รับ ความพอใจ จากบุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมรับทำตามสิ่งที่อยากให้เขา กระทำนั้น ไม่ใช่เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะเขาคาดหวังว่า จะได้รับ รางวัล หรือ การยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วย และทำตาม ดังนั้น ความพอใจ ที่ได้รับจาก การยอมรับทำตาม นั้น เป็นผลมาจาก อิทธิพลทางสังคม หรือ อิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิด การยอมรับนั้น กล่าวได้ว่าการยอมรับทำตามนี้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทักษะคิด ซึ่งจะมีพลังผลักดัน ให้บุคคลยอมรับทำตามมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับจำนวนหรือ ความรุนแรงของรางวัลและ การลงโทษ

2. การเลียนแบบ (Identification)

การเลียนแบบ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจาก การที่บุคคล ต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดี หรือที่พอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น จากการเลียนแบบนี้ ทักษะคิด ของบุคคลจะเปลี่ยน ไป มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่า การเลียนแบบ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทักษะคิด ซึ่งพลังผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ ความน่า โน้มน้ำใจ ของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลัง (Power) ของผู้ส่งสาร บุคคลจะรับเอาบทบาท ทั้งหมด ของคนอื่น มาเป็นของตนเอง หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเอง เลียนแบบ แต่ไม่รวมถึงเนื้อหาและรายละเอียดในการเลียนแบบ ทักษะคิด ของบุคคล จะเปลี่ยนไปมาก หรือน้อย ขึ้นอยู่กับ สิ่งเร้าที่ทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลง

3. ความต้องการที่อยากเปลี่ยนแปลง (Internalization)

ความต้องการที่อยากเปลี่ยนแปลง (Internalization) เป็นกระบวนการ ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ซึ่งตรงกับ ความต้องการภายใน ค่านิยม ของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ในลักษณะนี้จะสอดคล้องกับ ค่านิยม ที่บุคคลมีอยู่เดิม ความพึงพอใจ ที่ได้จะขึ้นอยู่กับ เนื้อหารายละเอียด ของพฤติกรรมนั้นๆ การเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว ถ้าความคิด ความรู้สึกและ พฤติกรรมถูกกระทบไม่ว่า จะในระดับใดก็ตาม จะมีผลต่อการเปลี่ยน ทักษะคิด ทั้งสิ้น

Watson and Johnson (1972) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิงที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง ทักษะคิดไว้ ดังนี้

1. ทักษะของบุคคลจะมีผลอย่างมากจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วม และกลุ่มที่เขาต้องการจะร่วมด้วย
2. ถ้าทักษะของบุคคลสอดคล้องกับมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของกลุ่มจะเป็นการเสริมแรง (Reinforcement) ให้กับทักษะนั้นมากขึ้น ในทางตรงข้ามจะเป็นการลงโทษ (Penalty) ถ้าบุคคลนั้นมีทักษะไม่ตรงกับมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของกลุ่ม
3. บุคคลที่ขึ้นอยู่กับกลุ่ม หรือติดอยู่กับกลุ่มมาก จะเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลงทักษะได้ยากที่สุด ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นความพยายามของบุคคลภายนอก
4. การสนับสนุน หรือเห็นด้วยกับทักษะนั้นอย่างของสมาชิกในกลุ่มแม้เพียง 1 คนเท่านั้น ก็สามารถลดอิทธิพลของกลุ่มใหญ่ที่มีต่อทักษะนั้นของสมาชิกในกลุ่มได้
5. แม้เป็นเพียงสมาชิก 2 คนในกลุ่มเท่านั้นที่ยึดมั่นในความคิดหรือทักษะนั้นอย่างก็จะมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มได้
6. การมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่ม และการตัดสินใจกลุ่มจะช่วยลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงทักษะ ถ้ากลุ่มตัดสินใจยอมรับทักษะนั้นใหม่ สมาชิกในกลุ่มก็จะยอมรับทักษะนั้นด้วย
7. ถ้าบุคคลเปลี่ยนแปลงกลุ่มอ้างอิงของตนทักษะของบุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย

ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

สุวิดา ศรีแสงฉาย (2552) ศึกษาเหตุและปัจจัยการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ของวัยรุ่น กรณีศึกษา; บ้านพักฉุกเฉิน และคลินิกวัยรุ่น โรงพยาบาลรามาริบัติ การตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในช่วงศึกษาเล่าเรียนนั้นมีอายุต่ำกว่า 19 ปี (มีอายุระหว่าง 14-17 ปี) ระดับการศึกษาเพียงมัธยมศึกษาตอนต้น การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็วทำให้ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรของวัยรุ่นมองเห็นว่าเป็นเรื่องปกติบางรายไม่ต้องรู้จักกันลึกซึ้ง เพียงแค่มีความพอใจก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ผลเกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์และการเป็นมารดาของวัยรุ่นที่ขาดความพร้อมยังไม่สามารถพึ่งตนเองได้ต้องลาออกจากโรงเรียนทำให้เสียโอกาสทางการศึกษา ครอบครัวผิดหวัง/อับอาย อีกทั้ง

ยังเกิดปัญหาสุขภาพจิตของตัวเองคือมีความเครียด ความกังวล บางรายหาทางออกด้วยการฆ่าตัวตาย ทำแท้ง เป็นต้น

วิฑิตา สุขทั่วญาติ (2551) การศึกษา เรื่อง บทเรียนการสะท้อนคิดของนักเรียนหญิงที่ออกกลางคันเนื่องจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ผลการวิจัยพบว่าสัมพันธภาพระหว่างครอบครัวเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมพฤติกรรม การเลี้ยงดูของครอบครัวที่ปล่อยปละละเลย และครอบครัวที่บิดามิพฤติกรรมทางเพศและการใช้อำนาจ หล่อหลอมพฤติกรรมและส่งเสริมค่านิยมในการใช้เงินเพื่อตอบสนองความต้องการทำให้กรณีศึกษาปรับตัวบนธรรมชาติการบริโภคนิยมวัตถุ ทำให้กรณีศึกษามีนิสัยการใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ขาดผู้ให้คำปรึกษาในช่วงเวลาเกิดปัญหา และการใช้อำนาจความรุนแรงของสมาชิกในครอบครัว การขาดความรักและความอบอุ่น ทำให้เกิดการแสวงหาความรักจากบุคคลอื่น ทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์นอกจากนี้ปัจจัยทางด้านกลุ่มเพื่อนและด้านอื่นๆ ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ทำให้มีการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การใช้วิธีการยับยั้งการตั้งครรภ์โดยวิธีการใช้ยาขับประจำเดือน การทำแท้งโดยไม่ถูกต้อง ไม่กลัวภาวะแทรกซ้อนจากโรคเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ สุดท้ายต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน เสียเวลาสูญเสียอนาคตของตนเองและไม่ตอบสนองความคาดหวังของครอบครัวและสังคมได้สุดท้ายกรณีศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า บทเรียนที่ได้รับคือรู้ว่าการรักและความหวังดีของพ่อแม่ ญาติพี่น้องเป็นสิ่งที่มีค่า การประชดชีวิตหรือทำให้คนที่ตนรักเจ็บปวด เจ็บใจด้วยความประพฤติทางเพศไม่ใช่ทางออกของการแก้ปัญหา พร้อมกับการหลงเชื่อหลงอยู่กับอารมณ์ลุ่มหลงไม่ได้ทำให้อนาคตของตนดีขึ้น

พัชรลักษณ์ สุวรรณ (2549) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เกิดจากปัจจัยเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นเขตเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจัยภายนอกได้แก่ปัจจัยด้านด้านสื่อต่างๆ โดยเฉพาะสื่อประเภทวิทยุอารมณ์เพศ การเผยแพร่ของสื่อต่างๆ มักทำให้เด็กวัยรุ่นอยากเลียนแบบการกระทำและปัจจัยภายใน "ได้รับความรู้ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการคุมกำเนิด เมื่อเกิดความสงสัยมักปรึกษาเพื่อนทำให้มีความรู้ที่ผิด

จตุพล อภิวงษ์งาม (2547) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่านักเรียนเห็นด้วยกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นด้านการสมาคมกับเพื่อนต่างเพศในระดับปานกลาง ส่วนด้านการวางตัวต่อเพื่อนต่างเพศในฐานะเพื่อนและการปฏิบัติตัวต่อเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก นักเรียนเห็นด้วยในระดับน้อยความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยรวมไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณา พบว่ามีเพียงด้านการปฏิบัติตัวต่อเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รักที่แตกต่างกันความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น เมื่อจำแนกที่แตกต่างกันความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น เมื่อจำแนกตามระดับชั้นการพักอาศัย และตามสถานภาพครอบครัวทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

จิราภรณ์ ตามประวัตติ (2548) ได้ศึกษาการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ช่วยให้วัยรุ่นหญิงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศ ความรู้สึกในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในทางที่ดีขึ้น ทำให้เกิดความพร้อมที่จะปฏิบัติไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

พัชนี ทองประเสริฐ (2547) วัยรุ่นกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และกลไกในการเผชิญปัญหา รูปแบบการเผชิญปัญหา พบว่า เมื่อสงสัยว่าตนเองจะตั้งครรภ์ บุคคลที่บอกการตั้งครรภ์ให้รับรู้ คือ เพื่อนชาย และเพื่อนสนิท ที่อยู่เป็นคู่จะมีพ่อแม่ของเพื่อนชายร่วมรับรู้ แต่การตัดสินใจทำแท้งขึ้นอยู่กับกลุ่มตัวอย่างเอง ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจ คือ ยังเรียนไม่จบ ไม่พร้อมที่จะรับภาระ ไม่มีรายได้ กลัวพ่อแม่รู้ กลัวชาวบ้านนินทา ส่วนใหญ่จะไปทำแท้งเองเพียงลำพัง หรือมีเพื่อนสนิทเป็นผู้พาไป กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา การคุมกำเนิด พบว่า บางรายมีความรู้ บางรายไม่มีความรู้ บางรายเคยกินยา แต่ต้องเลิกเนื่องจากกินแล้ววิงเวียน น้ำหนักขึ้น จึงเลิกกิน และไม่ได้ใช้การป้องกันวิธีอื่นอีก

ชุลีพร อินทรไพบูลย์ (2536) ได้ทำการศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สายสามัญและนักเรียนชั้น ปวช.ปีที่ 3 สายอาชีพ (แผนกช่างอุตสาหกรรมและแผนกพาณิชยกรรม) จำนวน 906 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่น ร้อยละ 39.08 เห็นว่า การได้เสียก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติในปัจจุบัน เนื่องจากเหตุผลที่สำคัญ 3 ประการ คือ ความอยากลองสังคมเริ่มยอมรับ การได้เสียก่อนแต่งงานและในปัจจุบันสามารถหาซื้อขายและอุปกรณ์ในการคุมกำเนิดได้สะดวก

สมมาตร ศรีราณี และคณะ (2549) ศึกษาเรื่องทัศนคติของประชาชนทั่วไปที่มีต่อพฤติกรรม การอยู่ก่อนแต่งงานของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาเขตลาดพร้าว-บางกะปิ ผลการวิจัย พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การอยู่ก่อนแต่งงานจะทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา เช่น ปัญหาการทำแท้ง, ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง เป็นต้น, การอยู่ก่อนแต่งงานเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ และการมีความรักระหว่างชายหญิงทำให้จิตใจเป็นสุขและรู้สึกมีชีวิตมีความหมาย สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับสุดท้าย คือ การอยู่ก่อนแต่งงานเป็นสิ่งจำเป็น

และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต, การอยู่ก่อนแต่งเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นมากที่สุดในชีวิตก่อนแต่งงาน และในสังคมปัจจุบันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่ผิดศีลธรรมและเป็นที่ยอมรับได้

ศุศติ ตั้งจิตนุกุล (2544) ศึกษาเรื่อง ทศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่น วัดอุปประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติขอวัยรุ่นที่มีต่อความรัก ใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติที่มีต่อความรักที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและทดสอบใน 3 ด้าน คือ ด้านความเชื่อเกี่ยวกับความรัก ด้านความรู้สึกที่มีต่อความรัก และด้านการแสดงออกของความรัก ผลการวิจัยพบว่า ทศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่นอยู่ในระดับค่อนข้างดีเมื่อเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย ทั้ง 3 ด้าน ในภาพรวมปรากฏว่ามีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

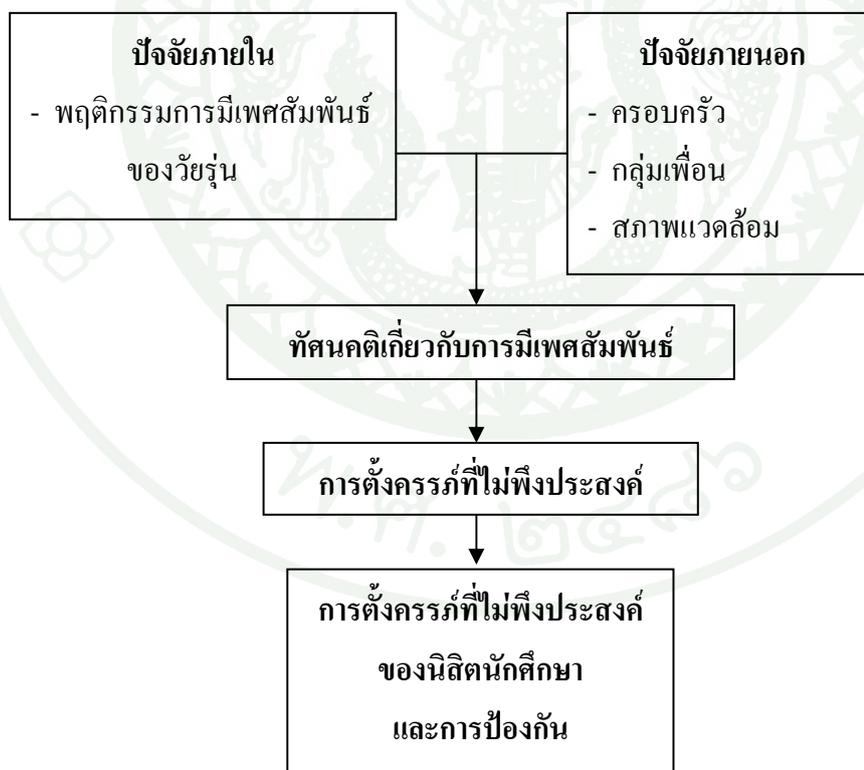
วรายุทธ ชีรราชฎ์ (2549) ศึกษาเรื่อง การอยู่ร่วมกัน โดยไม่แต่งงานของนักศึกษา มหาวิทยาลัย จังหวัดชลบุรี โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งเริ่มมาจากการเข้าไปทำความสนิทสนมกับกลุ่มตัวอย่างและเริ่มเก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์เชิงลึกและการตอบแบบสอบถาม และที่สำคัญยังใช้ Snowball Technique เข้ามาช่วยอีกด้วย ทำให้ได้แหล่งข้อมูลเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การอยู่ร่วมกัน โดยไม่แต่งงานของนักศึกษา สามารถจำแนกรูปแบบหรือลักษณะได้เป็น 3 ประเภท คือ การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเพื่อความอบอุ่น, การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเพื่อความสะดวกสบาย และการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเพื่อทดสอบความสัมพันธ์

อนงค์ ชีระพันธ์ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 400 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนร้อยละ 27.80 เคยมีเพศสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเพื่อถ่ายทอดความสุขให้แก่กัน ร้อยละ 49.80 เคยมีการจับมือถือแขน ร้อยละ 32.30 มีการกอดจูบจูบไล่กระตุ้นอารมณ์ให้กัน ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ได้แก่ การทำกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนที่คบ เนื้อหาข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับ อายุ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวที่ไม่เหมาะสม ทัศนคติต่อเรื่องเพศ ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ลักษณะที่พักอาศัย บุคคลที่วัยรุ่นพักอาศัยด้วย ความรู้เรื่องเพศ การตระหนักรู้ตนเองในเรื่องเพศ แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับ ลักษณะเพื่อนสนิทที่คบ สัมพันธภาพในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัว

อดุลย์ เทพิกัน (2544) ได้ศึกษาเรื่อง ทักษะคติของวัยรุ่นหญิงเกี่ยวกับเรื่องเพศในเขตเตาปูน ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นหญิงมีทักษะคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมุติฐานพบว่า วัยรุ่นหญิงที่มีอายุ อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ครอบครัว และการพักอาศัยต่างกัน มีทักษะคติเกี่ยวกับเพศต่างกัน และวัยรุ่นหญิงที่พฤติกรรมทางเพศต่างกัน ก็จะมีทักษะคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเนื้อหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับ ทักษะคติในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งมาจาก ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ที่สืบเนื่อง ไปยังสาเหตุการเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์จนกระทั่งถึงแนวความคิดของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีต่อการป้องกันตนเองและแนะนำผู้อื่นในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ดังกรอบต่อไปนี้

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่องการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกันผู้วิจัยใช้วิธีการทางวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้หลักระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา ในเรื่องของการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) โดยใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้างนี้ คือ นิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัยซึ่งผู้วิจัยกำหนดเลือกมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ที่ผู้วิจัยสามารถเข้าหากลุ่มเป้าหมายในการวิจัยได้แม้จะด้วยความยากลำบากก็ตาม

กลุ่มตัวอย่างและการเลือกตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 ราย จากประชากรในมหาวิทยาลัยดังกล่าว เนื่องจากพิจารณาแล้วว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 ราย นั้นสัมพันธ์กับเวลาในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย และเป็นขนาดที่กำหนดใช้ได้โดยทั่วไปในการทำวิจัยเชิงคุณภาพ ส่วนวิธีได้มาของกลุ่มตัวอย่างใช้เทคนิคสโนว์บอล (Snowball Sampling) คืออาศัยคนใกล้แนะนำกลุ่มตัวอย่างคนแรก คนแรกแนะนำคนที่ 2 คนที่ 2 แนะนำคนที่ 3 และต่อๆ ไปจนครบ 8 คน

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ซึ่งได้จากการใช้เครื่องมือ ในการวิจัยได้แก่แบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview schedule) และ เทคนิคการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation)

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งได้จากการรวบรวมเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อสัมภาษณ์ผู้ที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ โดยเป็นแบบสัมภาษณ์เจาะลึก แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ประกอบด้วยส่วนต่างๆ 4 ส่วน มีชุดของคำถามเพื่อสัมภาษณ์ให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1.1 อายุ ที่อยู่ ภูมิลำเนา
- 1.2 ฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจทางครอบครัว ภาระหนี้สิน
- 1.3 ความเป็นอยู่ในครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
- 1.4 ที่พักอาศัยในปัจจุบัน/ พักกับใคร ที่ไหน ค่าใช้จ่ายเป็นอย่างไร
- 1.5 สถาบันการศึกษา

ส่วนที่ 2 ทศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

- 2.1 คิดอย่างไรกับเรื่องนี้ดีหรือไม่
- 2.2 คิดว่าผู้หญิงและผู้ชายในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์คิดว่าต่างกันหรือไม่
- 2.3 ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

ในกลุ่ม ฯลฯ

- 2.3.1 ทราบประสบการณ์จากที่ไหนบ้าง/ คนรอบข้าง/ เพื่อนสนิท/ เพื่อน

เพื่อนในกลุ่ม ฯลฯ

- 2.3.2 มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับใครบ้าง/ คนรอบข้าง/ เพื่อนสนิท/

- 2.3.3 คุยกันเรื่องอะไรบ้าง/ คุยกับใคร

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

3.1 ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

3.1.1 ใครที่เราตั้งครรภ์ด้วยด้วย

3.1.2 ใครรับรู้เรื่องการคบหากับแฟน/ผู้ชายคนนั้นบ้าง เพราะอะไร

3.1.3 เกิดขึ้นที่ไหน

3.1.4 เหตุการณ์เป็นอย่างไร

3.2 ระยะเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

3.2.1 ความรู้สึกตอนนั้นเป็นอย่างไร และทำอะไรไปบ้าง

3.2.2 การปฏิบัติตัว

3.2.3 คนรอบข้าง

3.3 ภายหลังการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

3.3.1 ความรู้สึกตอนนั้นเป็นอย่างไร และทำอะไรไปบ้าง

3.3.2 การปฏิบัติตัว

3.3.3 คนรอบข้าง

ส่วนที่ 4 แนวทางการป้องกัน

4.1 การป้องกันตนเอง

4.1.1 คิดอย่างไรกับเหตุการณ์ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในครั้งนี เรื่องนี้สามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้หรือไม่

4.1.2 ถ้าย้อนเวลากลับไปได้จะทำอะไรบ้าง

4.1.3 หากย้อนกลับไปสู่ก่อนการตั้งครรภ์ได้ อยากทำหรือไม่อยากทำเรื่องอะไรบ้าง ทำไม

4.1.4 คิดว่าจะเกิดขึ้น อีกหรือเปล่า มีวิธีในการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก

หรือไม่ อย่างไร

4.1.5 หลังจากนี้การดำเนินชีวิตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่ อย่างไร
ถามเรื่องการคบเพื่อน การเรียน การเที่ยวและการฟิฟเนสสัมพันธ์

4.1.6 เรื่องนี้ใครสามารถป้องกันได้บ้าง

4.1.7 มีอะไรอยากฝากเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันเรื่องนี้บ้าง

4.2 คนรอบข้าง

4.2.1 จะแนะนำคนรอบข้างอย่างไรบ้าง

4.2.2 หากเกิดเหตุการณ์กับคนใกล้ตัวจะทำอย่างไร

4.2.3 มีวิธีป้องกันอย่างไร

4.3 สังคม

4.3.1 หากเกิดปัญหาสังคมควรให้ความสำคัญกับเรื่องใดเป็นเรื่องแรก

4.3.2 แนวทางการให้ความช่วยเหลือจากสังคม

4.3.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบ

4.3.4 สังคมมีส่วนมากน้อยแค่ไหน

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเตรียมรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร (Documentary research) ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการศึกษา โดยการอ่านหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายบริการทางเพศเป็น ข้อมูลพื้นฐานในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามต่อไป สถานที่ค้นคว้า ได้แก่ ห้องสมุดและสถานที่ต่างๆ ที่เป็นแหล่งข้อมูล

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้เทคนิควิจัยทางมานุษยวิทยา คือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview)

3. การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) กระทำด้วยความระมัดระวังอย่างละเอียด โดยวางตัวเป็นกลาง ละทิ้งความรู้สึก ค่านิยม อคติ และสิ่งอื่นๆ ของผู้วิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลมาหาแนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ใช้ระยะเวลา 6 เดือน

4. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) กระทำด้วยการสร้างความคุ้นเคยกับบุคคลถูกสัมภาษณ์เป็นเวลาพอสมควรก่อนการสัมภาษณ์ ผ่านการเก็บข้อมูลอย่างมีส่วนร่วมสร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจให้เกิดกับผู้ถูกสัมภาษณ์ในระยะเวลาที่ยาวนาน เช่น การไม่เปิดเผยชื่อจริงให้ผู้ใดทราบ การตะล่อมกล่อมเกล่าเพื่อให้พูดอย่างละเอียด และลึกในประเด็นที่ต้องการ ไม่ใช่ชื่อจริงในรายงานการวิจัย การสัมภาษณ์เริ่มจากประวัติชีวิต ข้อมูลเบื้องต้นทั่วไป โดยการตั้งคำถามถึงชีวิตของผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างละเอียดตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเขา เช่น ค่านิยม ทศนคติ และโลกทัศน์ของผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นต้น และทำการสอบถามไปสู่ข้อมูลของสาเหตุการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ สังคมเพื่อน สภาพเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีการจดบันทึกอย่างละเอียด เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์เจาะลึกมากกว่า 1 ครั้งต่อกรณีศึกษาแบ่งรูปแบบการสัมภาษณ์ ออกเป็น 2 รูปแบบคือ

4.1 การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ ในการศึกษาครั้งนี้จะเริ่มจากการติดต่อกับผู้ที่ผ่านประสบการณ์การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เพื่อเข้าถึงกรณีศึกษาในระยะเวลาประมาณ 2 เดือน

4.2 การสัมภาษณ์ไม่เป็นทางการ เป็นลักษณะของการพบกันครั้งต่อๆ มาที่จะไปเกี่ยวกับกรณีศึกษาและเพิ่มความเป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับกรณีศึกษา เมื่อกรณีศึกษารู้สึกเป็นกันเองกับผู้วิจัยมากขึ้น และสามารถนัดชวนเที่ยวได้มากกว่าเดิม โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 4 เดือน หลังจากเริ่มคุ้นเคยในระยะแรกแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะอาศัยวิธีทางมานุษยวิทยา คือ การวิเคราะห์เชิงพรรณนา วิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) จัดหมวดหมู่ของข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อนำเสนอผลการศึกษาพร้อมลักษณะของกรณีตัวอย่าง (case study)

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

จากการเก็บข้อมูล การวิจัยเรื่อง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกัน จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 ราย ได้ข้อมูลที่ผู้วิจัยขอเสนอเป็น 3 ส่วน คือ

1. กรณีศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง 8 กรณี
2. การวิเคราะห์ตามประเด็นของวัตถุประสงค์
3. ข้อวิจารณ์

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 กรณีศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง 8 กรณี

ในส่วนนี้ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลกรณีศึกษาโดยการเจาะลึกถึงกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตและความเป็นอยู่ของนิสิตนักศึกษาที่เคยตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่ยังอยู่ในสภาพการเป็นนักศึกษาโดยการนำเสนอข้อมูล ในแง่ของ ข้อมูลส่วนบุคคล ทศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และแนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ในทัศนะของผู้ถูกสัมภาษณ์ซึ่ง ผู้วิจัยขอปกปิดชื่อโดยใช้นามสมมุติ ดังต่อไปนี้

ในการศึกษาเรื่องแนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ผู้วิจัยใช้วิธีการทางวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้หลักระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา ในเรื่องของการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) โดยใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ประชากรในการศึกษาคั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของ มหาวิทยาลัย เอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่าง จำนวน 8 ราย ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling) ทั้งนี้การเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ snow ball

เพราะการเข้าหากลุ่มกรณีศึกษาทำได้ยาก ในการศึกษาครั้งนี้จึงใช้วิธีการสุ่มเลือกแบบบอกต่อ โดยผู้ศึกษาจะให้กรณีศึกษาแนะนำเพื่อนในกลุ่ม และแนะนำให้ผู้ศึกษาตีสนิทและวางใจจากการแนะนำ เพื่อนำไปสู่การสัมภาษณ์เจาะลึก

กรณีศึกษาที่ 1

เรื่องของแพร

แพร (นามสมมุติ) อายุ 22 ปี เป็นคนรูปร่างเล็กสูงประมาณ 150 ซม. ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่บ้านมีอาชีพเป็นชาวประมง ฐานะที่บ้านพอมีพอใช้ไม่ร่ำรวยมาก แพรเป็นลูกสาวคนโต มีน้องชาย 1 คน น้องชายของเธออายุห่างจากเธอ 5 ปี ที่บ้านอาศัยอยู่ด้วยกัน 6 คน เป็นครอบครัวค่อนข้างใหญ่มี พ่อ แม่ ตา ยาย น้องชาย และแพร ปัจจุบันเธอพักที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยกับเพื่อน และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

ในวันนัดพบเพื่อสัมภาษณ์สังเกตได้ว่าแพรเป็นคนหน้าตาดี ผิวขาวเหลือง จมูกโด่งติดขนตาปลอมจนทำให้ตาดูโต ผมหวดด้วยการต่อและผ่านการทำสีมานานจนเห็นเพียงช่วงปลายผมเท่านั้นที่มีสี เธอเป็นคนช่างพูดช่างคุย ร่าเริง น่ารัก เวลาคุยด้วยเธอจะตั้งใจฟังคำถามและ ตอบด้วยการมองหน้าตลอดเวลา เธอดูเป็นคนขาดความมั่นใจและ เธอจะคอยพูดตลอดว่าเธอไม่สวยและอยากไปหาหมอเพื่อทำศัลยกรรมเพิ่ม การแต่งตัวของเธอจะออกไปทางสาวเปรี้ยว ก่อนให้สัมภาษณ์เธอดูหวาดกลัวถามตลอดเวลาว่าจะเอาข้อมูลไปทำอะไรแล้วจะมีใครที่ทราบข้อมูลของเธอบ้าง ใช้ชื่อจริงของเธอหรือไม่ พออธิบายให้เธอฟังและเข้าใจแล้วเธอก็เล่าเรื่องราวของเธอให้ฟังอย่างตรงไปตรงมาพร้อมแสดงอารมณ์ออกมาด้วย

แพรมีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เดิมทีพ่อของเธอเป็นคนจังหวัดชุมพร แม่เป็นคนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพราะแม่เป็นลูกสาวคนเดียวของตาและยาย และมีหน้าที่ต้องดูแลตากับยาย หลังจากที่พ่อกับแม่แต่งงานกันพ่อจึงต้องย้ายมาอยู่ที่บ้านของแม่ และมาประกอบอาชีพประมงสืบต่อจากตา พ่อจะเป็นคนออกเรือไปหาปลา ส่วนแม่จะอยู่บ้านทำหน้าที่แม่บ้านเวลาว่างส่วนใหญ่ของแม่จะใช้ไปกับการเล่นไพ่กับเพื่อนในละแวกบ้าน เธอไม่ค่อยสนิทกับแม่แต่จะสนิทกับพ่อมากกว่า เพราะเธอคิดว่าแม่ไม่เชื่อเรื่องที่เราพูดแม่จะเชื่อแต่เรื่องที่ได้ยินจากคนอื่นมากกว่า เธอออกจากบ้านมาอาศัยอยู่ที่บ้านลุงเพื่อเรียนหนังสือตั้งแต่มัธยมต้น เนื่องจากเมื่อกับ

สังคมที่บ้านและเมื่อแม่ที่ฟังแต่คำพูดของคนอื่นในเรื่องของเธอที่ไม่ดี บวกกับละแวกบ้านมีแต่เพื่อนรุ่นเดียวกันที่ไม่เรียนหนังสือและหนีตามผู้ชายบ้าง ดิถยาบ้าง เธอจึงเลือกตัดปัญหาโดยการขอพ่อแม่อยู่ที่กรุงเทพ ลุงและป้ามีลูกสาว 3 คน แต่เธอไม่สนิทกับใครเลย ส่วนใหญ่จะคุยโทรศัพท์กับพ่อ ถ้ามีปัญหาที่ไม่ใหญ่มากนักก็จะคุยกับป้า ส่วนแม่เธอจะไม่ปรึกษาเพราะแม่ชอบด่าและเอาเรื่องไปพูดกับคนอื่นจนทำให้เธอรู้สึกว่ามีแม่ไม่รักเธอเลย

หลังจากเธอเข้ามาอยู่กรุงเทพ เธอก็เข้าเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนในระดับมัธยม 1-6 เธอใช้เวลาอยู่ในโรงเรียนที่มีผู้หญิงล้วนอาจารย์ในโรงเรียนก็เป็นผู้หญิง จึงส่งผลให้เธอไม่ได้รู้จักนิสัยใจคอของผู้ชายมากเท่าที่ควร จนกระทั่งเข้าสู่มัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคนแถวบ้านมาชอบเธอและขอเบอร์โทรศัพท์ตอนที่เธอกลับบ้านช่วงปิดเทอม ด้วยเหตุผลที่เพื่อนในกลุ่มของเธอมิแฟนแทบทุกคนเธอจึงตัดสินใจคบกับคนแถวบ้านที่มาจีบ หลังจากคบกันเธอก็กลับบ้านบ่อยขึ้น เพื่อจะได้เจอกันทุกสัปดาห์

ตอนนั้นเธอรู้สึกรักแฟนคนนั้นมากเพราะเป็นแฟนคนแรกและแฟนของเธอก็อายุมากกว่าเธอ 3 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ คบกันระยะหนึ่งแฟนของเธอจึงขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย เธอคิดนานมากเพราะยังกลัวแต่แฟนบอกว่าเธอไม่รักเขาจริงหรือเปล่าจนเธอตัดสินใจยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย หลังจากที่มีเพศสัมพันธ์กันเธอรู้สึกไม่ดีเลยเธอก็บอกเพื่อนและคนรอบข้างจะทราบว่ามีเพศสัมพันธ์กับแฟนแล้ว กลัวว่าถ้าพ่อแม่ทราบเรื่องพ่อแม่จะผิดหวัง แต่เมื่อเรื่องผ่านไปเธอจึงปล่อยให้ผ่านไปและยอมมีเพศสัมพันธ์กับแฟน โดยปิดบังไม่ให้ใครทราบและไม่ได้ป้องกันหรือกินยาคุมกำเนิดเลย เธอมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนตอนอายุ 16 ปี และไม่ได้มีความรู้เรื่องการมีเพศสัมพันธ์หรือการคุมกำเนิดเลย ความรู้สึกของเธอคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องหน้าอายที่ต้องไม่ถามหรือบอกใคร และแม่ก็ไม่ชอบแฟนเพราะไม่เรียนหนังสือไม่มีงานทำ เพราะฉะนั้นการคบกันจึงต้องเป็นความลับ และคิดว่าคบไปวันหนึ่งแม่คงเข้าใจ

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

ในความคิดเห็นของเธอคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่น่าอาย เพราะการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเธอคิดว่าเรื่องนี้หากมีคนทราบจะทำให้คนที่ทราบเรื่องเลิกคบเธอ การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเธอเป็นครั้งที่เธอรู้สึกผิดพลาดเพราะเธอไม่ได้ยินยอมด้วยตัวเองฝ่ายชายเป็นคนต้องการและด้วยสถานการณ์ที่ทำให้เธอต้องยอม ด้วยความคิดที่ว่าเธอรักผู้ชายคนนั้นเมื่อเขาขอเธอก็ต้องให้คำพูดมากมายที่ผู้ชายพูดโน้มน้าวความรู้สึกของเธอจนในที่สุดเธอจึงยอมเสียสิ่งที่มีค่าที่สุดไป

หลังจากเสียครั้งแรกไปแล้วเธอก็มีเพศสัมพันธ์กับแฟนบ่อยขึ้น โดยไม่ได้คิดถึงเรื่องการคุมกำเนิดเลย เพราะคิดว่าหน้าทีนี้เป็นหน้าที่ของผู้ชาย และเธอก็ยังเด็กมากจึงไม่คิดเรื่องที่จะเกิดขึ้นหลังการมีเพศสัมพันธ์และมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรถ้ารักกัน

เธอคิดว่ามุมมองเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงต่างกันคนละขั้วเพราะผู้ชายไม่เคยนึกถึงหัวอกของผู้หญิง ผู้ชายคิดแต่จะได้อยู่คนเดียวโดยที่ไม่ถามความรู้สึกของผู้หญิงเลย ว่ารู้สึกอย่างไร แต่ความรู้สึกของผู้หญิงถ้าครั้งแรกรู้สึกดีก็จะดีแต่ถ้ารู้สึกไม่ดีก็จะตั้งใจไปจนตายแน่นอน

ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

แพรมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนอายุ 16 ปี ตอนนั้นคบกับแฟนคนแรกที่มีอายุมากกว่า 3 ปี สิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่เรียนรู้มาจากแฟน เพราะเพื่อนในกลุ่มเป็นกลุ่มเด็กเรียน เรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนจึงไม่มีใครทราบ ทั้งที่โรงเรียนเป็นโรงเรียนหญิงล้วนและมาพักอยู่ที่บ้านลูกกับป้าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ที่บ้านเวลาออกไปไหนจะออกได้สะดวกโดยจะบอกป้าว่ากลับบ้านที่ประจวบ แพรทำแบบนี้จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประสบการณ์ต่างๆ ได้มาจากแฟน เพราะไม่สนิทกับใครพอที่จะเล่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ให้ฟังได้

หลังจากเรียนจบมัธยมปลายแพรจึงเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยและขอพ่อออกมาอยู่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย ชีวิตประจำวันเปลี่ยนไปจากที่เวลาออกข้างนอกต้องบอกผู้ปกครอง พอมาอยู่หอก็อิสระมากขึ้นจึงทำทุกเรื่องที่ยากทำและยังเจอกับเพื่อนใหม่หลากหลายแบบ เวลาคุยกันเพื่อนจะคุยกันแบบเปิดเผย โดยเฉพาะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์แม้เธอกับเพื่อนใหม่จะคบกันได้ไม่นานแต่เรื่องก็นำมาคุยกันทำให้สนิทกันเร็วขึ้น ตอนแรกเธอเริ่มจากการฟังเพื่อนเล่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนกับแฟนก่อน หลังจากฟังแล้วเธอจึงทราบว่าเรื่องของเธอไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด เพราะเพื่อนก็ผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาเหมือนกัน เธอจึงตัดสินใจแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนบ้าง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

1. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 1

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอเข้ามาเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โอกาสในการคบหากับผู้ชายจึงมีน้อยอีกทั้งทางบ้านก็ไม่สนับสนุนให้หมีแฟนในขณะที่กำลังเรียนหนังสือ ด้วยความที่ต้องไปเรียนที่กรุงเทพจึงทำให้ห่างกับเพื่อนสมัยประถม ทุกครั้งที่ปิดเทอมเธอจะนัดเจอกับเพื่อนแถวบ้านทุกครั้งจนเธอได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่งอายุห่างกับเธอ 3 ปีเข้ามาขอเบอร์โทรศัพท์และโทรมาคุยทุกวันจนเธอตกลงคบกันเป็นแฟนและแอบนัดเจอกันทั้งที่กรุงเทพและที่บ้านที่ประจวบ คบกันระยะหนึ่งแฟนก็ขอมีเพศสัมพันธ์ด้วยการบอกว่ารักเธอมากถ้าเธอรักเขาเหมือนกันก็ต้องยอมให้หลังจากมีเพศสัมพันธ์ไปแล้วเธอก็ไม่สบายใจกลัวพ่อแม่ผิดหวัง กลัวคนอื่นจะทราบเรื่องแล้วเอาไปบอกพ่อกับแม่ แต่ในเมื่อเรื่องเกิดขึ้นแล้วเธอก็ปล่อยให้เกิดขึ้นไปและไม่ได้คุมกำเนิดหรือป้องกันเลย การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนครั้งแรกและแฟนคนแรกเกิดขึ้น โดยที่เธอไม่ได้ตั้งใจ และไม่ได้มีการป้องกันเธอไม่เคยรับรู้เลยว่า การป้องกันมีความสำคัญมากแค่ไหน และไม่ได้คิดถึงสิ่งที่ตามมาเลย

เมื่อเธอเริ่มโตและได้เจอโลกที่กว้างขึ้น ได้เจอคนหลากหลายจึงทำให้เห็นว่าแฟนของเธอเป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวและเกิดข้อเปรียบเทียบกับแฟนของเพื่อน จึงทำให้เธอพยายามตีตัวออกห่างจากแฟนและตัดสินใจจะบอกเลิก แต่แฟนไม่ยอมเลิกและขโมยใจเธอโดยการมีเพศสัมพันธ์ก่อนให้เธอกลับบ้าน หลังจากนั้นเธอก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นคงเหมือนกับทุกครั้งที่เป็นความต้องการของผู้ชาย และเธอก็ได้บอกเลิกไปแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเจอกันอีก

เมื่อเธอถึงที่พักแฟนก็โทรหาและพูดถึงเรื่องที่มีเพศสัมพันธ์กันแล้วพลาดก็ให้เธอบอกเขา เขาจะเป็นคนรับผิดชอบเอง ตอนแรกเธอไม่ได้คิดอะไรมากเพราะคิดว่าคงเป็นเพราะผู้ชายไม่ยอมเลิกก็เลยหาข้ออ้างมาทำให้เธอไม่เลิก แต่พอผู้ชายโทรหาบ่อยขึ้นและจะพูดถึงเรื่องนี้ทุกครั้งก็เลยทำให้เธอคิด และรู้สึกกลัวขึ้นมา เธอนอนคิดทุกคืนจนถึงวันที่เธอต้องเป็นประจำเดือน เธอรู้สึกปวดท้องเหมือนทุกเดือนแต่ก็ยังไม่เป็นประจำเดือน ตอนนั้นเธอคิดว่าประจำเดือนคงเลื่อน จึงไปซื้อยาขับประจำเดือนมากิน กินจนเกือบหมดขวดก็ยังไม่เป็น จึงตัดสินใจบอกเพื่อนสนิท

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอตัดสินใจบอกเพื่อนสนิท เพื่อนจึงพาเธอไปตรวจที่คลินิก หมอแจ้งผลตรวจว่าเธอตั้งครรภ์ได้ 1 เดือน ตอนที่รู้ผลตอนนั้นตัวขาไปหมด ร้องไห้และคิดอยู่อย่างเดียวคือ ต้องเอาออก เพราะไม่อยากให้พ่อกับแม่ทราบเรื่อง เพื่อนจึงหาข้อมูลให้โดยการ ถามจากพี่สาวที่มีเพื่อนเคยทำ ตอนนั้นเพื่อนบอกว่าใช้ยาสอด แต่ตอนนี้ไม่มีขายแล้วเพราะลูกของหมอไม่อยากให้ทำ หมอจึงไม่สั่งยามาแล้ว ถ้าทำกับหมอก็จะใช้ค่าใช้จ่ายสูงขึ้น อายุครรภ์ 1 เดือน ก็ประมาณ 4,500 บาท ออกมาจากคลินิกก็เอาแหวนทองไปขายได้เงินมาไม่ครบ จึงขอยืมเพื่อนอีก 1,000 บาท ช่วงนั้นเป็นช่วงสอบเป็นวันสอบวันสุดท้าย เธอและเพื่อนรีบทำข้อสอบและไปคลินิกย่านฝั่งธนแต่ จำชื่อคลินิกไม่ได้ ไปถึงก็เจอเจ้าหน้าที่และบอกว่าจะเข้าพบคุณหมอ หมอเป็นผู้ชายใจดีมาก บอกเธอว่าไม่ต้องคิดมากให้คิดว่าเป็นประจำเดือนแก่ก่อนเดี๋ยว อายุเรายังน้อยยังมีอนาคตที่ดีกว่านี้รออยู่ในห้องมีทุกอย่างเหมือนในทีวีที่เคยดู มีเตียงขาหยั่งและอุปกรณ์พร้อม พยาบาลเอาชุดมาให้เปลี่ยนเป็นเหมือนชุดคลุมอาบน้ำ และบอกให้ถอดกางเกงชั้นในด้วย เปลี่ยนชุดเสร็จก็ขึ้นไปนอนบนเตียงโดยมีพยาบาลยกขาขึ้นขาหยั่งและมัดแขนมัดขาของเธอไว้กับเตียง เธอยอมรับว่ารู้สึกกลัวมากและคิดถึงผู้ชายคนที่ทำให้เธอต้องเลือกวิธีนี้ นอนร้องไห้หมอนิยดาตรงช่องคลอดและใช้เครื่องดูดมาดูด รู้สึกปวดท้องเหมือนโดนบีบอย่างแรง ปวดมากกว่าปวดท้องประจำเดือนหลายเท่า ปวดจนไม่สามารถบอกได้ว่าปวดมากขนาดไหน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากแพร่ทำเสร็จหมอให้ยามาทานและบอกให้ดูแลสุขภาพห้ามไม่สบายในระหว่าง 1 เดือนนี้ ถ้าไม่สบายและไปหาหมอฮอร์โมนที่มีในร่างกายยังไม่หมดผลการตรวจของหมอจะตรวจออกมาว่ายังตั้งครรภ์อยู่ หากมีสิ่งผิดปกติก็ให้รีบปรึกษาหมอ

แพร่รู้สึกเสียใจกับเรื่องที่เกิดมาก กลัวว่าเรื่องที่เกิดขึ้น พ่อกับแม่จะทราบเรื่อง กลัวเพื่อนจะไม่คบและมองเธอในทางที่ไม่ดี คิดว่าตัวเองโง่ที่ปล่อยให้ผู้ชายมาทำร้ายได้ ที่สำคัญยังทำให้เธอต้องทำร้ายลูกของตัวเอง เธอจึงเลิกติดต่อกับผู้ชายคนนั้นและพยายามไม่คิดถึงเรื่องนั้นอีกและบอกกับตัวเองว่าจะไม่ให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับเธออีก

2. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 2

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เมื่อแพร์เข้าสู่มหาวิทยาลัยได้เจอสังคมใหม่ และเพื่อนใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม เพื่อนมีการแลกเปลี่ยนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเป็นเรื่องที่ไม่ได้นำมาอย่างที่เราคิด ช่วงเข้ามหาวิทยาลัยปี 1 เธอยังใช้เวลาอยู่กับเพื่อนและการเที่ยวผับ พอเข้าปี 2 ได้เจอกับแฟนคนใหม่อายุน้อยกว่าเธอ 2 ปี หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งแรกไปแล้วเธอได้ให้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ให้เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองตอนคบกันในช่วงแรกเธอกับแฟนไม่ได้กินเลยแต่แฟนจะหมั่นพาเธอไปบ้านไปแนะนำให้พ่อแม่รู้จัก และพาเธอไปค้างที่บ้านบ่อยขึ้นจนทำให้เธอคิดว่าผู้ชายคนนี้ดีกับเธอครอบครัวก็ดี เธอจะคบผู้ชายคนนี้เป็นคนสุดท้ายและยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย และป้องกันโดยการกินยาคุมกำเนิด

แฟนของเธอเป็นลูกชายคนเดียว พ่อแม่ตามใจ จึงส่งผลให้เป็นคนค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง และทะเลาะกันบ่อยจนต้องเลิกแล้วคบอยู่หลายรอบ ทุกครั้งที่คืนคิดกันเธอจะเป็นคนไปหาแฟนที่บ้าน ครั้งสุดท้ายที่เลิกกันเธอห่างกับแฟนนานที่สุด 2 เดือน และกลับมาคบกันใหม่เหมือนเดิม แต่ต่างจากครั้งก่อนตรงที่ว่าครั้งนี้เธอเริ่มรู้สึกร่างกายเปลี่ยนแปลงไป เธอรู้สึกอึดอัดหน้าอกขยายขึ้น สิ่งที่ไม่ชอบทานกลับรู้สึกอยากทานขึ้นมา หลังจากกลับมาคบกับแฟนเธอจำได้ว่าตัวเองกินยาคุมทุกครั้งอาการนี้จึงไม่ใช่อาการของคนตั้งครรภ์แน่นอน เธอคิดในใจตอนนั้น

เธอกินยาคุมกำเนิดจนครบเม็ดสุดท้ายและหยุดกินเพื่อให้ประจำเดือนมาตามปกติ ทุกครั้งถ้าเธอหยุดกิน วันรุ่งขึ้นประจำเดือนของเธอก็จะมาตามปกติ แต่ครั้งนี้ผ่านไป 3 วันแล้วยังไม่เป็นเธอนั่งคิดถึงอาการที่เกิดขึ้น อยากทานสิ่งที่เธอไม่ชอบ จึงปรึกษาเพื่อนที่อยู่ห้องเดียวกัน และไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ พอทราบ أنهاตั้งครรภ์ ความรู้สึกตอนนั้นต่างจากครั้งแรก

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เมื่อเธอทราบผลว่าเธอตั้งครรภ์ เธอมั่นใจว่าหากเธอบอกแฟนของเธอเรื่องนี้ แฟนต้องบอกพ่อกับแม่ ในความคิดของเธอพ่อกับแม่แฟนดีกับเธอมากและทำทั้งสองก็ชอบเธอ สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับแฟนก็เป็นความเต็มใจทั้ง 2 ฝ่าย หลังจากนั้นเธอก็ไปที่บ้านแฟนและบอกให้แฟนทราบเรื่องแฟนของเธอเงียบไปครู่หนึ่งและพูดว่าใช้ลูกของเขาหรือเปล่า เธอไม่คิดว่าจะได้ยินคำพูด

แบบนั้นออกจากผู้ชายที่เธอรัก ความคิดที่เธอคิดก่อนหน้านี้หายไปหมด แฟนเธอบอกให้เธอไปเอา ออกและให้เงินมา 3,500 บาท และบอกว่าถ้าไปวันไหนให้โทรบอกจะไปด้วย เธอจึงกลับหอ เธอไม่ ยากทำอยากบอกพ่อแม่แฟนด้วยตัวเอง แต่ในเมื่อแฟนไม่ต้องการหากเธอทำแบบนั้นคงไม่ส่งผลดี กับใคร ในเมื่อเขาให้เงินมาทำส่วนร่วมครั้งนี้ก็มีเขาอยู่ด้วยเหมือนกัน

เธอจึงนัดเพื่อนในวันรุ่งขึ้น โทรไปหาแฟนแต่แฟนบอกว่าไม่ว่างต้องอยู่บ้านพอกับแม่ ไม่ให้ออกจากบ้าน เธอจึงตัดสินใจไปเองกับเพื่อน ไปสถานที่แรกที่เธอเคยไปทำ แต่ที่นั่นปิดไปแล้ว จึงเปลี่ยนที่ใหม่ อยู่ในย่านธุรกิจ ภายนอกเหมือนคลินิกทั่วไป ข้างในส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นนั่งรออยู่ จำนวนมาก ด้านในแบ่งเป็นแผนกอย่างชัดเจน หลังจากตรวจเสร็จก็ออกมาจ่ายเงิน 4,000 บาท และ รับเสื้อผ้ามาเปลี่ยน และเดินตามพนักงานไปที่ห้องขึ้นไปนอนบนเตียง และมีพยาบาลมาฉีดยาสลับ ตื่นมาอีกทีก็อยู่บนเตียงอีกห้องหนึ่งรู้สึกเวียนหัวแต่ไม่ปวดท้องเหมือนครั้งแรก หลังจากเปลี่ยนชุด เสร็จออกมาจากห้องเพื่อนที่มาด้วยก็เข้ามาพุงขึ้นรถกลับห้อง เพื่อนบอกว่านั่งรอนานประมาณ 2 ชั่วโมง และได้ยินเสียงเธอรีดดังมาก

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอรู้สึกเสียใจน้อยกว่าครั้งแรก เพราะครั้งนี้เธอรักผู้ชายคนนั้นมาก เสียความรู้สึกมากกว่าที่คิดเสมอว่าผู้ชายดี ในเมื่อผู้ชายเป็นคนยื่นข้อเสนอให้เธอไปทำเธอจึงทำและถือว่าเป็นการ ตัดสินใจร่วมกัน เมื่อผ่านไปทั้ง 2 ครั้งเธอก็ดูแลตัวเองมากขึ้นป้องกันตัวเองและหันมาเรียนรู้เรื่อง การคุมกำเนิด และเข้มงวดกับตัวเองมากขึ้น เพื่อนที่อยู่ด้วยกันจะคอยดูแลเอาใจใส่ตลอด แนะนำวิธี ดูแลร่างกายให้อย่างสม่ำเสมอ และหมั่นพาเธอไปทำบุญถวายสังฆทานทุกวันนี้เธอยังรู้สึกกลัวว่าสิ่ง ที่เธอทำจะส่งผลให้เธอเจอเรื่องที่ไม่ดีเพราะช่วงแรกหลังจากที่เธอทำแท้ง เธอจะนอนฝันร้ายทุกคืน หากเธอไม่ทำแบบนั้นปัจจุบันเธอคงไม่ได้เรียนหนังสือ และพ่อแม่ที่ไม่ชอบเรื่องพวกนั้นท่านคง เสียใจมากถ้าทราบว่าเธอดังครรภ์ เธอคิดว่าดีที่สุดแล้วที่เธอตัดสินใจแบบนั้น หากสิ่งที่เธอทำจะ ส่งผลกับตัวเธอ เธอก็พร้อมยอมรับทุกอย่าง

แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตัวเอง

เธอใช้วิธีการคุมกำเนิดด้วยการกินยาคุม และทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์จะให้แฟนใส่ถุงยางอนามัย

คนรอบข้าง

แพร่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิด แต่ควรมองถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาด้วยว่าจะส่งผลกระทบบ้าง เธอจะบอกน้องชายเสมอว่าให้ป้องกันทุกครั้งเป็นผู้ชายควรสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง นอกจากป้องกันการตั้งครรภ์ ยังสามารถป้องกันโรคที่มาจากทางเพศสัมพันธ์ได้อีกด้วย

สังคม

เธออยากให้ผู้ปกครองเปิดใจยอมรับที่จะให้วัยรุ่นคบกันได้ ให้ผู้ใหญ่เข้าใจว่าตอนนี้สังคมได้เปลี่ยนไปแล้ว เรื่องของการคบกัน กอดกัน จูบกัน และการมีเพศสัมพันธ์นั้นก็เป็นเรื่องธรรมดา อยากให้เปิดใจยอมรับมากกว่าปิดกั้นหรือห้ามปรามยิ่งห้ามจะเหมือนยิ่งยุให้ทำ ทำให้อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง อยากให้เปลี่ยนจากห้ามมาเป็นชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสียมากกว่า

กรณีศึกษาที่ 2

เรื่องของพิมพ์

พิมพ์ (นามสมมุติ) อายุ 22 ปี ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดปทุมธานี บ้านที่อยู่เป็นบ้านทาวเฮาส์ 2 หลังติดกัน อยู่เป็นครอบครัวใหญ่เพราะมีน้องของพ่อมาอยู่ด้วย 4 คน ครอบครัวมีฐานะปานกลาง พ่อมีอาชีพใช้ มีหนี้สินต้องส่งบ้านและรถ เธอเป็นลูกสาวคนโตและมีน้องสาวอายุห่างกับเธอปีเดียว 1 คน ปัจจุบันเธอออกมาพักที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยคนเดียว และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

พิมพ์ เธอเป็นคนหุ่นดี ส่วนสูงประมาณ 160 ซม. ผิวสองสี ผมหวดด้วยการต่อและผ่านการทำสีน้ำตาลประกายทอง เธอเป็นคนแต่งหน้าค่อนข้างเก่ง ภายนอกเป็นคนขริ่มไม่ค่อยคุย แต่เมื่อเข้าไปคุยด้วยจะทำให้ทราบทันทีว่าเธอเป็นคนที่คุยเก่ง เธอเป็นที่ไว้วางใจในกลุ่มเพื่อน สามารถดูแลเพื่อนได้ พิมพ์จะมีหลายบุคลิกในตัว ทุกครั้งที่ผู้วิจัยเข้าไปพูดคุยกับเธออารมณ์ของเธอในแต่ละครั้งจะไม่เหมือนกัน ขณะที่เธออยู่กับผู้ใหญ่เธอจะเป็นเด็กที่ว่่านอนสอนง่าย เงียบและตั้งใจฟัง แต่ขณะที่อยู่กับเพื่อนในกลุ่มเธอจะพูดเก่งและมั่นใจในตัวเองสูงมาก เธอไม่ชอบทำตามใครและไม่ชอบให้ใครสั่ง จะทำตามของตัวเองต้องการเท่านั้น เวลามีปัญหาเธอจะมีอารมณ์ร้ายต่างออกไปจากบุคลิกของเธอมาก

เธอเป็นลูกสาวคนโตพอจึงคาดหวังกับเธอมาก จึงค่อนข้างเข้มงวด พิมพ์เกิดและเติบโตที่จังหวัดปทุมธานี มีน้องสาวอายุห่างกัน 1 ปี 1 คน พ่อและแม่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนคนหนึ่งที่มองมาจากภายนอกจะมองว่าครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่อบอุ่น แต่ในความคิดของเธอบอกได้ว่าไม่ได้อบอุ่นมา เธอและน้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับแม่ เพราะตอนเธอเข้ามัธยมปลายพ่อโดนย้ายไปประจำการบริษัทสาขาที่ต่างจังหวัด กลับมาบ้านเดือนละประมาณ 2 ครั้ง ที่บ้านจะมีญาติทางพ่อมาอาศัยอยู่ด้วย 4 คน จึงเป็นครอบครัวใหญ่

พิมพ์เป็นเด็กเชื่อฟังพ่อแม่มาตลอดเป็นเด็กเรียนเก่งไม่เคยทำให้พ่อแม่ผิดหวัง แต่ที่บ้านไม่รับฟังความคิดเห็นของลูก จะใช้วิธีการห้ามไม่ให้ทำและสั่งว่าต้องทำแบบไหน โดยที่ไม่เตือนก่อนและไม่แนะนำให้เข้าใจ ครอบครัวเธออยู่รวมกัน 8 คน พิมพ์ไม่ค่อยสนิทกับแม่เพราะแม่จะสนใจน้องมากกว่าแม่จะบอกเสมอว่าน้องสาวกว่าต้องส่งเสริมน้อง เวลามีปัญหาพิมพ์จะปรึกษากับลูกของลูกที่มาเรียนหนังสืออยู่ด้วยกัน ที่เป็นผู้หญิงค่อนข้างโต และเข้าใจพิมพ์ในหลายเรื่องที่สาวอายุห่างกับพิมพ์ 3 ปี และเรียนที่โรงเรียนเดียวกับเธอ เมื่อพี่สาวเรียนจบมัธยมปลายก็เข้ามหาวิทยาลัยและออกไปอยู่หอพักจึงทำให้เธอกับพี่สาวห่างกัน ช่วงนั้นก็ในช่วงที่เธอเข้าสู่มัธยมปลายเริ่มโตเป็นสาวต้องการอิสระ ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นพิมพ์เริ่มสนใจเพศตรงข้ามและเริ่มคบหากับแฟน คบกันได้ประมาณ 2 เดือน เธอจึงพาแฟนมาแนะนำให้แม่รู้จักที่บ้าน แม่รับรู้การคบหากับแฟนตลอดและไม่ได้ห้ามปรามอะไร เพราะทุกเย็นแฟนจะมาส่งพิมพ์ที่บ้านและทานข้าวเย็นด้วยกันเสร็จถึงจะขอตัวกลับบ้าน

เธอพาแฟนมาที่บ้านบ่อยขึ้นแม่ก็รู้จักและอนุญาตให้ออกไปเที่ยวด้วยกันได้ เธอจึงออกไปเที่ยวกับแฟนบ่อยขึ้น โดยที่คิดว่าแม่คงไม่ว่า พิมพ์จะไปหาแฟนที่บ้านสลับกับแฟนมาหาที่บ้านเธอ จนผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายทราบดีว่าทั้งคู่คบหากัน และเธอก็คิดว่าครอบครัวของแฟนดีกับเธอในเมื่อเป็น

แบบนั้นเธอจึงคิดว่าผู้ชายคนนี้จะดูแลเธอได้ และเธอมั่นใจว่าเธอจะคบกับแฟนคนนั้นคนเดียวตลอดไป

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

พิมพ์มองว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับคนแต่ละคนว่าอยู่ในช่วงไหน เช่น ตอนเธอคบกับแฟนการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนไม่ได้เป็นเรื่องแปลกเพราะคนเราคบกัน รักกัน การมีเพศสัมพันธ์เป็นความสุขที่มีร่วมกัน ถ้าอารมณ์ตอนนั้นทั้งรัก ทั้งมั่นใจ เวลานั้นจะไม่สามารถนำเหตุผลใดมาพูดได้เลย

ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

พิมพ์มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนมัธยมปลาย เธอบอกว่าอยากย้อนเวลากลับไปทำตัวใหม่ เพราะตอนที่มีการมีเพศสัมพันธ์กันทั้งคู่มีความสุขร่วมกัน แต่เมื่อเกิดปัญหาขึ้น คนที่รับผิดชอบปัญหาที่เกิดขึ้นคือเธอคนเดียว

เธอมองว่าระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงมีความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน ผู้หญิงจะยอมให้ผู้ชายได้ทุกอย่างเพียงเพราะความรัก แต่ผู้ชายจะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ผู้หญิงมาเป็นของตัวเอง เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาผู้ชายจะไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลยและจะปิดความรับผิดชอบไปที่ผู้หญิง

พิมพ์ไม่เคยรับรู้เรื่องการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนนอกเหนือจากตำราเรียนวิชาสุขศึกษาที่เรียนเพียงเล็กน้อย เพราะแม่ของเธอจะปิดกั้นสื่อทุกอย่างไม่ให้รับรู้และบอกกับเธอว่าเรื่องแบบนั้นเป็นเรื่องที่ยังไม่สมควรรู้ เมื่อถึงเวลาเธอก็จะรู้เอง เธอจะรับรู้เรื่องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและแฟนที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ เมื่อมีข้อสงสัยเธอจะถามพี่สาว ปรีกษาพี่สาว เธอไม่เลือกปรึกษาเพื่อนเพราะมองว่าเพื่อนอายุเท่ากับเธอ ย่อมเจอประสบการณ์ไม่ต่างกันมาก ปรีกษาพี่สาวที่ดีที่สุดในความคิดของเธอ ส่วนใหญ่ตอนคุยกับเพื่อนเธอจะนั่งฟังเงียบๆ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พิมพ์คบกับแฟนคนแรกตอนมัธยมปลาย ไปมาหาสู่กัน โดยที่พ่อแม่ของแฟนทราบว่าคบหากัน และพาแฟนมาที่บ้านเพื่อแนะนำให้แม่รู้จัก แต่พ่อแม่ไม่ทราบเรื่องที่มีแฟน เมื่อพามาแนะนำให้แม่รู้จักแม่ไม่ได้ห้ามปรามอะไร จึงมีเวลาอยู่ด้วยกันบ่อยไปเที่ยว ไปดูหนัง ด้วยกัน และมีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสองบ่อยขึ้น พ่อแม่ของแฟนดีกับเธอมาก เธอจึงตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับแฟนโดยที่ยินยอมทั้ง 2 ฝ่าย ตอนนั้นไม่ได้ป้องกันอะไรและหลายครั้งที่มีก็ไม่พลาด ต่างคนต่างเด็ก เวลาที่มีเพศสัมพันธ์กันจะมีที่บ้านของแฟนเพราะพ่อแม่ไม่อยู่บ้าน และคนแถวบ้านแฟนไม่มีใครสนใจกัน แต่ถ้าพาแฟนมาที่บ้าน ป้าข้างบ้านจะเอาเรื่องไปฟ้องแม่ ตอนมีเพศสัมพันธ์กันไม่เคยคิดว่าจะมีเรื่องตามมาหรือเกิดปัญหาขึ้น จึงไม่ได้ป้องกันหรือกินยาคุมกำเนิด เพราะคิดว่าถ้าป้องกัน โดยให้ผู้ชายเป็นคนหลังสุดด้านนอกช่องคลอดจะทำให้ไม่พลาดตั้งครรภ์

พิมพ์ คิดว่าเป็นช่วงวัยรุ่นที่อยากรู้อยากลองและมีความรักก็ทำให้สิ่งที่ทำเป็นสิ่งที่ดีหมดทุกอย่าง ในเมื่อคนสองคนรักกันการมีเพศสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ความรักยาวนานขึ้น ช่วงนั้นพิมพ์อายุ 17 ปี เรียนชั้นมัธยม 5 เธอคบกับแฟนและมีมีเพศสัมพันธ์นานประมาณ 1 ปี โดยที่ไม่เกิดปัญหาขึ้นมาจนเกิดเรื่องขึ้น ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กัน แฟนจะหลังสุดด้านนอกแต่ครั้งนี้เธอรู้สึกเหมือนแฟนสอดหลังเข้าไปในช่องคลอด เธอถามแฟนแต่แฟนปฏิเสธและบอกว่าเหมือนกับครั้งก่อน เธอจึงไม่ได้คิดมาและทำตามปกติเพราะเชื่อใจแฟน พอถึงวันกำหนดมีประจำเดือน ประจำเดือนก็ไม่มาตามปกติ ด้วยเหตุผลที่ประจำเดือนของเธอเลื่อนบ่อย เธอจึงรอนจนผ่านไป 2 สัปดาห์ ครั้งนี้นานกว่าทุกครั้ง เธอจึงรู้สึกกังวลและรีบปรึกษาแฟน แฟนก็เครียดเพราะวันนั้นเขาบอกว่าไม่แน่ใจเหมือนกัน และกลัวว่าจะพลาด เธอจึงให้แฟนไปซื้อที่ตรวจครรภ์มา 2 อัน และพาเธอไปตรวจที่บ้านของเขา ตรวจตรวจเธอตื่นตื่นมากกลัวว่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นจริง ช่วงรออ่านผลจากที่ตรวจครรภ์เธอไม่กล้าดูให้แฟนเป็นคนดูให้ ตอนนั้นผลที่ตรวจขึ้นแค่ขีดเดียว คำที่อ่านได้ขีดเดียว คือไม่ได้ตั้งครรภ์ เธอกับแฟนกระโดดกอดกันทั้งดีใจและโล่งใจมาก แต่ในเอกสารเขียนกำกับไว้ว่า หากต้องการผลที่แน่นอนควรตรวจผลตอนเช้าจะได้ค่าที่แม่นยำที่สุด วันที่เธอตรวจเป็นตอนบ่าย เธอจึงไม่วางใจกับผลตรวจมากนักเลยนำที่ตรวจครรภ์ที่เหลืออีกอันกลับบ้านเพื่อมาตรวจเองที่บ้านในตอนเช้า

พิมพ์ตื่นมาตอนเช้าก่อนไปโรงเรียนเธอจึงนำที่ตรวจครรภ์มาตรวจผลที่เกิดขึ้นต่างไปจากตอนที่ตรวจกับแฟน ผลที่ขึ้นขีดเดียวตอนนั้นตอนนั้นก็กลายเป็น 2 ขีด ตอนที่ทราบที่ตั้งครรภ์เธอบอกกับแฟนเป็นคนแรกและตัดสินใจปรึกษาพ่อแม่แฟน พ่อพ่อกับแม่แฟนทราบเรื่องก็เริ่มเปลี่ยนไปจากเดิมที่เคยคิดกับเธอมาก็เปลี่ยนไป ไม่ให้ลูกมาเจอเธอ พยายามปิดกั้นทุกทางเธอ โทรไปหาก็ไม่ได้รับโทรศัพท์ แต่แฟนยังพยายามติดต่อเธอโดยการใช้อีเมลโทรศัพท์สาธารณะโทรหา พยายามคุยและบอกว่า จะอยู่ข้างๆ เธอ แม่ของแฟนบอกให้แฟนเลิกคบกับกับเธอ และบอกว่าความคิดเป็นของเธอคนเดียว ในช่วงนั้นเธอพยายามทำทุกอย่างแต่ทางบ้านแฟนไม่ช่วยอะไรเลยตอนนั้นเธอต้องช่วยตัวเองต้องคิดต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเองเท่านั้น

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอเคยได้ยินมาว่า กินยาขับประจำเดือนจะทำให้แท้งตอนนั้นไปซื้อมากระดกจนหมดขวด กินจนเวียนหัวเหมือนคนเมา ก็ยังไม่มีอาการอะไรเกิดขึ้น และเคยได้ยินเพื่อนพูดกันว่ากินยาทำใจกับเหล่าขาว เธอก็ลองกิน ก็ยังไม่เกิดอะไรขึ้นมา ช่วงที่บ้านของแฟนทราบเรื่องแล้วและพยายามแยกแฟนห่างออกไปจากเธอ จึงทำให้แฟนและเธอทะเลาะกันบ่อยขึ้น ตอนนั้นเธอร้องทุกวันกลับจากโรงเรียนก็เข้าห้องคุยโทรศัพท์และร้องไห้ จะให้บอกที่บ้านก็กลัว คิดไปว่าถ้าที่บ้านทราบพ่อต้องฆ่าเธอแน่ เธอจึงคิดว่าต้องจัดการเรื่องนี้เองและไม่บอกใคร จนเวลาผ่านไป 3 เดือน และยังหาทางออกไม่ได้ แฟนก็เริ่มตีตัวออกห่างเหมือนเหลือตัวคนเดียวและต้องทำตามปกติ กินข้าวปกติ เพื่อไม่ให้คนรอบข้างสงสัยว่าเธอผิดปกติ ช่วงนั้นเธอนึกถึงพี่สาวลูกทุ่งที่เคยอยู่ด้วยจึงโทรไปคุยและปรึกษา ปกติไม่ได้คุยกันมานานแล้วเพราะพี่สาวย้ายไปอยู่หอใกล้มหาวิทยาลัยงานก็เยอะจึงไม่ว่างตอนนั้นใกล้วันสงกรานต์มีวันหยุดยาวพอจะกลับต่างจังหวัดเพื่อไปหาปู่กับย่าพี่สาวก็กลับบ้านเหมือนกัน ตอนนั่งรถกลับเธอเริ่มมีอาการปวดหัว และอาเจียน กินอะไรไม่ได้พี่สาวพยายามถามแต่ไม่กล้าถามตรงๆ พี่สาวคงไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับน้อง พอไปถึงบ้านปู่พี่สาวจะคอยถามอาการและดูแลตลอด

พิมพ์กลับจากต่างจังหวัด เธอจึงโทรคุยกับพี่สาวบ่อยขึ้น จนพี่สาวถามเธอว่า “มีอะไรจะบอก บอกพี่ได้ทุกอย่างนะ” หลังจากเธอได้ยินคำพูดนั้นเธอก็กลืนร้องไห้ไม่อยู่ร้องไห้ออกมา และตัดสินใจเล่าทุกเรื่องให้พี่สาวฟัง พี่สาวรับปากว่าจะช่วยเหลือ ตอนนั้นเธอรู้สึกเหมือนมีพี่สาวเป็นที่พึ่งสุดท้ายและรู้สึกสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อพี่สาวทราบเรื่องและเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่อันตรายมากถ้าคิดจะทำกันเองตามลำพังโดยไม่ปรึกษาผู้ใหญ่ จึงเอาเรื่องไปปรึกษากับป้า ป้ากล่าวว่าถ้าพาเธอไปทำแล้วเกิดอะไรขึ้นมาโดยที่พ่อแม่เธอไม่ทราบจะทำให้มีปัญหาภายหลังได้ จึงตัดสินใจโทรไป

หาอาคนที่อยู่ใกล้พ่อเธอมากที่สุดและสามารถพูดให้พ่อเธอเข้าใจได้ พ่อพ่อบทราบเรื่องพ่อก็กลับมา จากต่างจังหวัดทันทีพ่อเดินเข้ามาในบ้านและเรียกเธอมากอดทั้งน้ำตา และบอกว่าให้เธอตัดสินใจเองว่าจะทำอะไรต่อไป พ่อไม่โกรธกับการตัดสินใจ ตอนนั้นรู้สึกโกรธพี่สาวมากที่บอกห้าทราบ และให้ป้าไปบอกกับพ่อตอนที่พ่อเข้ามาหาเธอแม่ยังไม่ทราบเรื่อง จนพ่อต้องเข้าไปบอกและแม่ก็เข้ามาถามว่าทำไมเธอถึงไม่บอกท่าน ตอนนั้นด้วยความกลัวจึงไม่กล้าบอก พ่อเธอตัดสินใจและบอกพ่อว่าอยากเรียนหนังสือต่อพ่อจึงบอกให้เธอเป็นคนจัดการธุระให้

เช้าวันรุ่งขึ้นเธอไปกับแม่และอาผู้ชายอีก 2 คน พ่อเดินเอาเงินมาให้แม่ 15,000 บาท และพ่อบอกให้เธอไปกับแม่พ่อจะรอเธออยู่ที่บ้าน ตอนนั้นในรถระหว่างทางทุกคนไม่ได้คุยกัน จนกระทั่งถึงคลินิก แม่และอาเป็นคนเข้าไปคุยกับเจ้าหน้าที่และคุณหมอ ตอนนั้นอายุครรภ์เธอประมาณ 5 เดือน หมอบอกว่ายังไม่มียายโหนดมาทำตอนอายุครรภ์มากขนาดนี้ เธอเป็นรายแรกที่อายุครรภ์มากที่สุดของคุณหมอ หลังจากคุยเสร็จก็มีเจ้าหน้าที่เอาผ้ามาให้เปลี่ยนและพาเธอไปที่ห้อง บอกให้เธอขึ้นไปนอนบนเตียงให้น้ำเกลือ และฉีดยาสลบ นอนรอได้พักหนึ่งเธอจึงหลับ ตื่นมาก็เห็นแม่ นั่งอยู่ข้างๆ เธอพยายามลุกแต่ไม่สามารถลุกไหวแม่จึงประคองเธอออกมาข้างนอกและอาที่อุ้มขึ้นรถ ตอนนั้นเจ็บมากไม่มีแรงเดิน พอรถมาจอดหน้าบ้านแม่บอกให้เธอทำตัวปกติที่สุดทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ให้เธอคิดว่าตอนนี้เธอสบายดีแค่เป็นหวัดเล็กน้อยเท่านั้น เธอจึงพยายามฝืนทำจนถึงห้องนอนและนอนพักประมาณ 2 สัปดาห์ โดยแม่เป็นคนจัดการเรื่องลาเรียนให้

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ทุกคนที่ทราบเรื่องไม่พูดถึงเรื่องนั้นอีกเลย และรู้สึกขอบคุณพี่สาวมาที่ตัดสินใจบอกป้า ถ้าพี่สาวไม่บอกและให้เธอไปจัดการเรื่องนี้เองอาจจะอันตรายต่อตัวเธอมากกว่านี้เพราะอายุครรภ์ตอนนั้นมากแล้ว ถ้าเรื่องทราบถึงคนอื่นก่อนแล้วนำมาพูดให้พ่อแม่ทราบภายหลัง พ่อแม่จะเสียใจมากกว่านี้เรื่องสุขภาพทั้งหมดแม่จะเป็นคนดูแลและเอาใจใส่ พาไปหาหมอและหาซื้ออาหารเสริมที่มีประโยชน์มาให้เสมอ

ทุกวันนี้เธอหมั่นทำบุญ เพราะเธอคิดว่าสิ่งที่เธอทำบาปมาก และภาวนาให้เขามีโอกาสเกิดมาเป็นลูกของเธออีก เธอจะไม่ให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับเธออีก เธอสัญญากับพ่อและจะไม่ทำให้พ่อผิดหวังอีกปัจจุบันเธอได้เลิกคบกับแฟนคนนั้นไปแล้วและจะไม่มีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงแบบเดิมอีก จะรอให้ถึงเวลาที่เธอพร้อมและเหมาะสม เพื่ออนาคตของเธอจะได้ไม่กลับไปเกิดเรื่องแบบเดิมอีก

แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตัวเอง

พิมพ์รอให้ถึงเวลาที่พร้อมและเหมาะสม เธอไม่อยากให้เรื่องแบบเดิมเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง และพยายามห้ามใจตัวเองไม่ให้ไหลไปกับอารมณ์ความอยากรู้อยากลอง สิ่งที่เคยเกิดขึ้นจะเป็นสิ่งที่คอยเตือนสติเธอเสมอ

ครอบครัว

พิมพ์เตือนน้องสาวและรุ่นน้องที่เธอรักและยกตัวอย่างของเธอที่เคยผิดพลาดให้ฟังว่าสิ่งที่ตามมาจะติดตัวอยู่กับเราตลอดเวลา คนเราเลือกเกิดไม่ได้แต่สามารถเลือกที่จะทำตัวเองให้ดีขึ้นได้

สังคม

พิมพ์อยากให้พ่อแม่ที่มีลูกผู้ชายเห็นใจพ่อแม่ที่มีลูกผู้หญิงบ้าง เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นผู้หญิงไม่ได้ผิดฝ่ายเดียว อยากให้อบรมสั่งสอนให้ลูกผู้ชายให้เกียรติผู้หญิงถ้าไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบกับปัญหาที่เกิดขึ้นก็ต้องห้ามใจตัวเองให้ได้ไม่ล่วงเกินผู้หญิง หรือถ้าล่วงเกินก็ต้องรู้จักรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง

กรณีศึกษาที่ 3

เรื่องของแพต

แพต (นามสมมุติ) เธออายุ 23 ปี รูปร่างดี สูงประมาณ 165 เซนติเมตร ผิวขาวเหลือง เป็นคนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ครอบครัวมีลูกสาว 4 คน เธอเป็นลูกคนที่ 3 ครอบครัวประกอบอาชีพค้าขายฐานะปานกลาง ไม่มีหนี้สิน ปัจจุบันอาศัยที่หอพักกับแฟน กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร

แพตเป็นคนรูปร่างดี ส่วนสูงกับรูปร่างดูสมส่วน มีผิวขาวเหลือง มีลักยิ้มที่แก้มทั้ง 2 ข้าง เธอเป็นคนยิ้มเก่ง แต่ค่อนข้างถือตัวเล็กน้อย จะวางตัวดูเจิบขริม ไม่ยอมคน ทำทางเป็นคนทันสมัย สามารถตามทันคนรอบข้างได้ทุกสถานการณ์ เธอเป็นคนรักเพื่อนและให้เวลากับเพื่อนได้เสมอ แพตไม่ชอบพูดคุยกับคนที่เธอยังไม่สนิทและไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายกับเธอ เมื่อผู้วิจัยเข้าไปพูดคุย ในช่วงแรกเธอจะให้ข้อมูลไม่มาก จึงต้องทำความสนิท จนได้ทราบว่าเธอไม่ชอบพูดคุยเรื่องของตนเองให้คนอื่นทราบ และไม่อยากให้ใครมาวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัว เธอเป็นคนพูดจาไม่อ้อมค้อม หากสิ่งไหนเธอไม่ถูกใจเธอจะบอกไปตามจริง เธอเป็นคนควบคุมอารมณ์ได้ดีมาก เวลาที่เธอโกรธ เธอจะนั่งนิ่งอยู่เฉยๆ และไม่พูดหรือแสดงกริยาใดๆ ออกมา

แพตเป็นลูกคนที่ 3 จากครอบครัวที่มีลูกสาวทั้งหมด 4 คน ครอบครัวเธอเป็นคนพื้นเพ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ครอบครัวเธอประกอบอาชีพค้าขาย พ่อพี่สาวเกิดมาพ่ออยากได้ลูกชายไว้สืบสกุลจึงอยากมีลูกอีก 1 คนหลังจากแม่คลอดน้องคนที่ 4 พ่อยังไม่ได้ลูกชายจึงล้มเลิกความตั้งใจ เนื่องจากเป็นครอบครัวคนจีนพ่อจึงเป็นคนตัดสินใจทุกอย่างในบ้าน พ่อให้พี่สาวคนโตออกจากโรงเรียนตอนจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมาช่วยที่บ้านค้าขาย ส่วนพี่สาวคนที่ 2 เรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และทำงาน พ่อไม่อยากให้ลูกเรียนหนังสือเพราะเป็นลูกผู้หญิงเรียนสูงไปเมื่อแต่งงานก็ไม่ได้ใช้ความรู้ต้องออกมาดูแลครอบครัวอยู่ดี จึงอยากให้มาช่วยค้าขายที่บ้าน เธอเป็นลูกคนที่ 3 เธอไม่ทำตามที่พ่อสั่ง พ่อจึงไม่ชอบที่เธอคือและไม่ทำตามคำสั่งของท่าน เธอเลยไม่สนิทกับพ่อ ส่วนแม่เวลาส่วนใหญ่ท่านจะทำงาน เธอจึงไม่สนิททั้งพ่อและแม่ เวลามีปัญหาจะปรึกษากับพี่คนที่ 2 พี่จะให้คำแนะนำและช่วยเหลือเธอตลอด

หลังจากเลิกเรียนและปิดเทอมเธอจะช่วยงานที่บ้านและได้ค่าจ้าง เธอเห็นแม่ทำงานตั้งแต่เธอจำความได้เธอรู้สึกเหนื่อยแทนท่าน หากเธอไม่ได้เรียนหนังสืออย่างที่พ่อบอกเธอจะต้องทำงานแบบที่แม่ทำ เธออยากมีงานที่ดีเพราะฉะนั้นเธอต้องเรียนหนังสือ พี่สาวคนที่ 2 เรียนจบและออกมาทำงาน พี่จะเก็บเงินไว้ให้เธอเรียน พี่สนับสนุนให้เธอเรียนเพราะเธอเป็นคนเรียนเก่ง พี่บอกเธอว่าอยากเรียนหนังสือเหมือนกันแต่ไม่กล้าขัดใจพ่อกลัวพ่อจะโมโห จึงทำตามใจพ่อและหาทางช่วยเหลือเธอดีกว่า เธอสัญญากับพี่ว่าจะเรียนให้จบในระดับที่สูง และหางานที่ดีทำ ครอบครัวจะได้ไม่ลำบากทุกคนจะได้เหนื่อยน้อยลง

เธอเคยมองว่าเรื่องนี้มีความผิดร้ายแรงมากเพราะพ่อจะปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก หากใครมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานคนนั้นเป็นคนที่แย่มาก จนกระทั่งเกิดเรื่องขึ้นกับพี่สาวคนที่ 2 ออกไปทำงานและพักอยู่กับที่ทำงาน เกิดผิดพลาดและตั้งครรภ์โดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน พ่อโมโหมากและตัด

ขาดกับพี่ ตอนนั้นเธอพอจะพูดเสมอว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอายมากและให้อภัยไม่ได้ เธอจึงกลัวและจำไว้ว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เลวร้าย

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

ก่อนหน้านี้อเธอเคยมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเลวร้ายเพราะโดนปลุกฝังมาจากครอบครัวไม่ให้ทำเหมือนพี่สาว เมื่อออกมาสู่สังคมภายนอก ปัจจุบันสังคมเกิดความเท่าเทียมกันและมีความเสมอภาคในทุกเรื่อง เธอจึงมีมุมมองที่ต่างไปเธอคิดว่าหากเกิดมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ได้เสียหายอะไร เพราะปัจจุบันก่อนที่จะมันใจหรือตัดสินใจคบกับใครเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจ เพราะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นความรู้สึกความต้องการที่ทั้ง 2 คนต้องมีร่วมกัน หากให้ฝ่ายชายเป็นฝ่ายแสดงออกฝ่ายเดียวโดยที่ฝ่ายหญิงไม่ตอบโต้จะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและคบกันได้ไม่นาน ปกติฝ่ายชายจะแสดงออกในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าอยู่แล้ว เป็นเพราะการเรียนรู้ทางสังคมที่สืบทอดกันมา ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิในการแสดงออกทางอารมณ์หรือความต้องการมีเพศสัมพันธ์แม้ปัจจุบันจะบอกว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิเท่าเทียมกันก็ยังคงเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันอยู่ดี

ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

แพตเคยโดนปลุกฝังมาว่าการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงเป็นเรื่องหน้าอาย เมื่อเธอโตขึ้นเธอได้เจอสังคมที่กว้างขึ้นจึงทำให้มุมมองเปลี่ยนไปจากเดิมที่ผู้หญิงต้องปกปิดห้ามแสดงออกแต่ปัจจุบันเธอเห็นว่าคนส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นอย่างที่เธอเคยคิดเลย เธอจะได้รับการเพื่อน จากแฟน และปรึกษาพี่สาวในบางเรื่อง เธอมีเพศสัมพันธ์กับแฟนคนแรก ตอนอายุ 17 ปี ตอนนั้นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดาของวัยรุ่น อยู่ที่ใครจะบอกหรือไม่บอกเท่านั้นเอง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

แพตมีแฟนตอนเรียนที่ยังเรียนหนังสือและทุกคนในบ้านทราบว่าเขาคบกับแฟน ยกเว้นพ่อที่ไม่ทราบเพราะทุกคนไม่อยากจะเกิดเรื่องจึงปิดบังท่านไว้ เวลาแฟนมาหาจะมาเจอกันที่หน้าปากซอยบ้าน ทุกคนทราบว่าพ่อเป็นคนหัวโบราณและเข้มงวด เธอคบกับแฟนช่วงแรกมีไปดูหนัง กินข้าว

คบได้ระยะหนึ่งแฟนจึงพาไปบ้าน หลังจากไปที่บ้านแฟนจึงไปเที่ยวนอนลงเวลาอยู่ด้วยกันจะอยู่ที่บ้านแฟน แฟนอยู่บ้านกับแม่ 2 คนเพราะพ่อเลิกกับแม่ตอนเขายังเด็ก แม่ทำงานและเลี้ยงเขาคนเดียว ตอนกลางวันแม่จะออกไปทำงานที่บ้านจึงไม่มีใครอยู่ ด้วยความใกล้ชิดและอยู่ด้วยกันเพียงลำพังบ่อย เธอและแฟนจึงมีเพศสัมพันธ์กัน หลังจากคบนาน 1 ปี ครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์เธอและแฟนไม่ได้ป้องกัน แต่หลังจากนั้นแฟนจะป้องกันทุกครั้งโดยการสวมถุงยางอนามัย

เมื่อเธอเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายเธอจึงเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้เรียนที่เดียวกับแฟน เธอขอที่บ้านออกมาพักหอพักใกล้มหาวิทยาลัย พ่อให้เธออยู่ในหอพักสตรี ส่งผลให้เธอกับแฟนเจอกันน้อยลง แฟนจึงตัดสินใจย้ายออกมาอยู่หอพัก และเจอกันที่หอพักแฟน ช่วงแรกเธอไปกลับ แต่ช่วงหลังเธอไปค้างที่หอแฟนแต่ยังคงเช่าหอพักเธอไว้ ทำให้เธอและแฟนเจอกันทุกวัน และมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยขึ้น จนเธอพลาดตั้งครรภ์

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอยอมรับว่าตอนนั้นเป็นความผิดพลาดของเธอเองที่ไม่ยอมห้ามใจปล่อยตามใจแฟนมากเกินไป ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กันแฟนจะเป็นคนป้องกัน แต่ครั้งนั้นแฟนไม่ได้ซื้อถุงยางอนามัย แต่เกิดอยากมีเพศสัมพันธ์ เธอและแฟนคิดว่าเพียงครั้งเดียวคงไม่พลาด เธอไม่ได้คิดว่าการตั้งครรภ์จะเกิดง่ายขนาดนี้ เธอมีอาการเหมือนคนแพ้ท้องแบบที่พี่สาวเธอเคยเป็นเธอจึงไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ เมื่อทราบว่าเธอตั้งครรภ์เธอคิดว่าจะต้องเอาออกอย่างเดียวเพราะเธอต้องเรียนต่อหากพ่อทราบเรื่องเธอต้องเป็นแบบพี่สาวที่ทำให้พ่อผิดหวัง แฟนไม่ยอมให้เธอเอาเด็กออก และบอกว่าจะรับผิดชอบเองโดยการออกจากมหาวิทยาลัยมาทำงานเลี้ยงเธอและลูกเอง แต่เหตุผลของแฟนไม่สามารถทำให้เธอยอมรับได้ ถ้าเธอเลือกเก็บไว้เธอจะต้องสูญเสียพ่อพ่อจะไม่มองหน้า ไม่คุยกับเธอ และเธอจะเป็นลูกอีกคนที่ทำให้ท่านเสียใจและผิดหวัง เมื่ออธิบายเหตุผลให้แฟนฟังแล้วแฟนจึงเข้าใจและยอมรับกับการตัดสินใจของเธอ เธอไปปรึกษาเพื่อนสนิท และให้เพื่อนพาไป โดยมีแฟนไปด้วย เพื่อนเข้าไปในร้านยาและเรียกเธอเข้าไปคนในร้านยามอายุครรภ์และยื่นแผนที่ให้ เป็นคลินิกเล็กๆห่างจากร้านยาไม่มากนักย่านตลาดแห่งหนึ่งเข้าไปมีเจ้าหน้าที่รออยู่และพาไปวัดความดัน ตรวจอัลตราซาวด์ แจ้งค่าใช้จ่ายและรับยา กลับไปทำที่บ้าน เพราะอายุครรภ์เพียงเดือนเศษ หมอจึงให้เป็นยาสอดกลับมาสอดเองที่บ้าน ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นให้กลับไปรับยาเพิ่ม ครั้งแรกเธอสอดไป 2 เม็ดมีเลือดออกประมาณ 2 วันและออกมานิดเดียวเธอจึงไม่มั่นใจว่ายาที่ใช้จะได้ผลจึงกลับไปขอยาที่คลินิกเพิ่มอีก 3 เม็ด เธอสอดยาไปตอนก่อนนอน เธอบอกว่าปวดท้องมาก ปวดมากกว่า

ประจำเดือนหลายเท่า ปวดจนตัวชาไปหมด ตื่นเข้ามาเข้าห้องน้ำเลือดออกมาเป็นก้อนประมาณครึ่งฝ่ามือ ตอนนั้นรู้สึกเบาท้องมาก หลังจากนั้นจึงเป็นเลือดเหมือนประจำเดือนปกติประมาณ 10 วัน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ปัจจุบันเธอยังคบกับแฟนคนเดิม แฟนรักเธอมากขึ้นช่วยเหลือเรื่องสุขภาพรวมไปถึงเรื่องอื่น และยังสนใจเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันที่ปลอดภัยวิธี เธอไม่อยากจะใช้วิธีนี้เพื่อแก้ปัญหา ตั้งแต่แรกแต่เธอไม่มีทางเลือก เธอและแฟนจะหมั่นไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับเด็กที่เธอทำร้ายชีวิต ทุกวันนี้เธอใช้ชีวิตตามปกติแต่ส่วนลึกในใจยังคงมีเรื่องนั้นติดค้างอยู่ตลอดเวลา

แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตัวเอง

หลังจากที่เธอพลาดตั้งครรภ์เธอจึงตัดสินใจหาวิธีที่ป้องกันที่ปลอดภัยที่สุดและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้นมาอีกครั้ง เธอจึงเข้าไปปรึกษาแพทย์เกี่ยวกับการคุมกำเนิด แพทย์จึงแนะนำให้เธอฉีดยาคุมกำเนิดและให้แฟนสวมถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่ตามจากการมีเพศสัมพันธ์

คนรอบข้าง

เธอไม่อยากจะให้ใครทราบเรื่องผิดพลาดของเธอ บวกกับไม่มีใครเข้ามาปรึกษาเธอในเรื่องนี้เลย

สังคม

เธอเคยมองว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ไม่ดีเพราะได้รับการปลูกฝังมาจากครอบครัว แต่ความคิดของเธอได้เปลี่ยนไปตอนเธอได้เข้าสู่สังคมใหม่จากเพื่อน จากคนรอบข้าง ถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ว่าไม่ได้เป็นเรื่องที่ไม่ดีหากเกิดขึ้นมาจากความรัก

เธออยากให้การปลูกฝังจากครอบครัวจะต้องปลูกฝังพร้อมกับคำแนะนำเพื่อให้วัยรุ่นได้เข้าใจมากกว่าการได้เรียนรู้ด้วยตนเองโดยขาดคำแนะนำจากครอบครัว

กรณีศึกษาที่ 4

เรื่องของเพนท

เพนท (นามสมมุติ) อายุ 23 ปี เธอเป็นคนรูปร่างสมส่วน ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ครอบครัวมีอาชีพทำสวนผลไม้ ก่อนข้างมีฐานะดี เธอเป็นลูกสาวคนโตของแม่และมีน้องสาวอายุห่างกัน 2 ปี 1 คน แม่เป็นภรรยาคนที่ 2 ของพ่อ พ่อมีลูกกับภรรยาคนแรก 3 คน ปัจจุบันพักที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยกับเพื่อน และกลับบ้านทุกครั้งที่มิวันหยุด เพนทกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

เพนทเธอเป็นคนรูปร่างดี สูงประมาณ 167 ซม. เธอเป็นคนผิวขาวเหลือง คิ้วเข้ม ตาโต จมูกโด่ง ในแบบฉบับคนได้ องค์ประกอบบนใบหน้าของเธอดูเข้ากัน โดยไม่จำเป็นต้องแต่งหน้า เธอเป็นคนพูดตรงและแสดงอารมณ์ออกมาพร้อมคำพูด เวลาคุยด้วยเธอจะตอบคำถามแบบตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม ถ้าคำถามไหนที่เธอไม่อยากจะตอบก็จะบอกทันทีว่าไม่ตอบ เธอเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูงมาก และมั่นใจว่าสิ่งที่เธอทำเป็นสิ่งที่เธอตัดสินใจแล้วจะผิดหรือถูก เธอก็ได้เป็นคนตัดสินใจด้วยตัวเองและพร้อมจะเป็นคนแก้ไขเองถ้าทางเลือกที่แล้วนั้น เธอเลือกผิด

ภูมิลำเนาเดิมของเธอเป็นคนจังหวัดสุราษฎร์ธานี พ่อและแม่เป็นคนสุราษฎร์ธานีทั้งสองคน พ่อและแม่มีอาชีพทำสวนผลไม้ เธอเป็นลูกสาวคนโตของพ่อกับแม่ และมีน้องสาวอายุห่างกับเธอ 2 ปี 1 คน แม่เป็นภรรยาคนที่ 2 ของพ่อเธอจึงมีพี่ต่างมารดาอีก 3 คน ภรรยาคนแรกของพ่อมีลูก 3 คน เป็นผู้หญิง 2 คน และผู้ชาย 1 คนเป็นคนสุดท้อง ภรรยาคนแรกของพ่อเสียชีวิตตอนลูกชายคนเล็กอายุยังไม่ถึง 1 ขวบ พ่อจึงแต่งงานกับแม่ และแม่ก็เลี้ยงพี่ชายมาจนแม่ตั้งครุฑ์เธอ เธออายุห่างกับพี่ชาย 2 ปี ด้วยความที่เป็นพี่ชายจึงไม่สนิทกันเท่าที่ควร เมื่อเธออายุประมาณ 2 ขวบแม่ก็ตั้งครุฑ์น้อง พ่อจึงส่งพี่ชายไปอยู่กับย่า เพราะแม่ต้องดูแลเธอและน้องที่กำลังจะคลอด จากนั้นเธอกับพี่ชายก็ห่างกันได้เจอกันน้อยลง ตอนที่พ่อส่งพี่ชายไปอยู่กับย่าเธอรู้สึกดีใจมาก เพราะเธอรู้สึกเหมือนแม่รักพี่ชายมากกว่าเธอ คอยดูแลพี่ชายมากกว่า แต่เมื่อแม่คลอดน้องแม่ก็เอาเวลาทั้งหมดไปสนใจน้อง เธอจึงไม่สนิทกับใครเลยในบ้านรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวและให้เวลากับเพื่อนและการเที่ยวเฮสามากกว่า บ้านเธอค่อนข้างมีฐานะดี ตอนประถมปีที่ 5 พ่อซื้อรถจักรยานยนต์ให้เธอขับไปโรงเรียนเพราะโรงเรียนอยู่ไม่ไกลจากบ้าน การที่มีรถจักรยานยนต์จึงส่งผลให้เธอไปในที่ต่างๆ สะดวกมากขึ้น หลังจากจบชั้นประถมปีที่ 6 เธอต้องเข้าไปเรียนในตัวจังหวัด การขับรถจักรยานยนต์ไปเรียนพ่อคิดว่าอันตรายและไกลบ้านมาก จึงให้เธอนั่งรถประจำไปโรงเรียน

เธอเริ่มออกนอกกลุ่มนอกรทางตั้งแต่เธอมีรถจักรยานยนต์ขับไปโรงเรียนตอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และตอนนั้นเธอก็มีแฟนเป็นรุ่นพี่ 1 ปี เรียนโรงเรียนเดียวกันตอนประถม หลังจากจบชั้นประถม รุ่นพี่ก็เข้าเรียนในโรงเรียนคนละแห่งกับเธอ พอเธอเข้ามัธยมพ่อให้เธอไปรับ-ส่ง ประจำ ทำให้เวลาเจอกันกับแฟนเป็นเรื่องยาก เธอจึงขอคนขับรถกลางทางและให้แฟนมารับไปเที่ยว ช่วงนั้นเธอเริ่มขาดเรียนบ่อยจนโดนเรียกผู้ปกครอง และแฟนของเธอก็โดนเรียกผู้ปกครองจนโดนไล่ออกจากโรงเรียน เธอกลัวว่าถ้าพ่อทราบว่าเขาขาดเรียนจนโดนไล่ออก เธอต้องโดนพ่อทำโทษหนัก เพราะพ่อจะไม่ทำโทษลูกบ่อยเหมือนกับแม่ นอกจากทำผิดร้ายแรง ถ้าพ่อทำโทษเธอต้องหยุดเรียนเป็น อย่างน้อย 1 สัปดาห์ เพราะพ่อจะตีตั้งแต่หัวจรดเท้าและเป็นรอยไม้เรียวทั้งตัว เธอกลัวจึงเข้าเรียน บ้าง ขาดเรียนบ้าง ส่วนแฟนที่โดนไล่ออกก็ค่อยไปรับไปส่งเธอที่โรงเรียนทั้งตอนเช้าและตอนเย็น บ้านเธอและบ้านแฟนอยู่ไม่ไกลกันมากนักแต่การคบกันระหว่างเธอกับแฟนต้องเป็นความลับเพราะ ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเห็นว่าเธอกับแฟนยังเป็นญาติกัน แม่จะเป็นเพียงญาติห่างๆกันก็ตาม การคบกันจึง ต้องปิดเป็นความลับไม่ให้ครอบครัวทั้งสองฝ่ายทราบ พ่ออยากให้เธอเรียนสูงๆ เพราะลูกสาวของ พ่อกับภรรยาคนแรกไม่เรียนหนังสือส่วนที่ชายก็ไม่ยอมเรียน เธอจึงเป็นเหมือนความหวังของพ่อ

หลังจากเรียนจบมัธยมศึกษาตอนต้น เธอจึงเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนเดิมในชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเธอมีเพื่อนเข้ามาจีบหลายคนแต่เธอไม่สนใจใครเพราะเธอ มีแฟนอยู่แล้ว จนเข้าเรียนในมัธยมศึกษาตอนปลายแฟนกับเธอเริ่มห่างกัน แฟนเริ่มคบหาเพื่อนที่ เสพยาและมีเวลาให้เธอน้อยลง เมื่อมีผู้ชายคนใหม่เข้ามาจีบเธอจึงตัดสินใจลองคบดูโดยที่ยังไม่เลิก กับแฟน หลังจากคบกับแฟนเกือบ 5 ปี แม่แฟนรู้สึกเห็นใจที่เธอและลูกยังรักกัน และเข้าใจพยายาม พุดคุยกับเธอ ยอมรับเธอเหมือนลูกของท่านอีกคน เมื่อแม่แฟนยอมรับเธอจึงไปบ้านแฟนบ่อยขึ้น และเริ่มนอนค้างที่บ้านแฟน ตอนนั้นเป็นช่วงที่ทำให้เธอสนิทกับแม่แฟนมากที่สุดและรู้สึกรักท่าน มาก เมื่อเธอมีปัญหาไม่สบายใจหรือทะเลาะกับแฟนก็จะเล่าให้แม่แฟนฟัง แม่ของแฟนสามารถช่วย แก้ปัญหาให้เธอ ได้ทุกครั้ง การที่เธอคบกับผู้ชายคนใหม่ท่านก็ทราบเรื่อง และเห็นใจที่ลูกของท่าน ไม่เรียนหนังสือทั้งยังเสพยา แม่แฟนจึงอยากให้เธอเจอคนที่กว่านี้ เธอจึงลองคบหาผู้ชายคนใหม่ ตามคำแนะนำของท่าน จนเธอพลาดเกิดตั้งครรภ์กับผู้ชายคนใหม่ เธอจึงตัดสินใจปรึกษาแม่แฟน ท่านถามเพียงความต้องการของเธอว่าอยากคบกับลูกท่านต่อไปหรือไม่ เธอบอกท่านว่าไม่อยากคบ กับผู้ชายคนใหม่เพราะเธอรักแฟนมาก แม่แฟนจึงให้เธอตัดสินใจและบอกว่าจะอยู่ข้างๆ

เมื่อเข้าสู่มัธยมปลายแม่แฟนก็ยอมรับในตัวเธอและเปิดโอกาสให้เธอกับแฟนคบหากันได้ เธอจึงเริ่มห่างออกมาจากบ้านและขอออกมาอยู่หอพักใกล้โรงเรียน เพราะเธอไม่เคยทำให้ท่าน ผิดหวังจึงอนุญาตให้เธอออกจากบ้าน ไปพักที่หอพักได้ เธอก็ไปกลับระหว่าง บ้านแฟน บ้านเธอเอง

และหอพัก เธอทำแบบนั้นประมาณ 1 ปี ทางบ้านทราบเรื่องจึงไล่เธอออกจากบ้าน และบอกว่าไม่ต้องกลับไปให้ท่านเห็นหน้าอีก เธอจึงย้ายมาอยู่ที่บ้านแฟนอย่างถาวรตอนมัธยมศึกษาปีที่ 5 อายุประมาณ 17 ปี โคนมีแม่แฟนเป็นคนส่งเสียให้เรียนหนังสือต่อ

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

เพนท์ มองว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องของคน 2 คนถ้าพร้อมด้วยกันทั้งคู่ก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าไม่พร้อมและเกิดเรื่องที่ไม่ดีขึ้นมาจะทำให้อนาคตของคน 2 คน ไม่ดีตามไปด้วย เธอมองว่าความต้องการของผู้หญิงและผู้ชายไม่ต่างกันเพราะต่างฝ่ายต่างมีความต้องการ เพียงแต่มีการแสดงออกมามากน้อยไม่เท่ากัน

การมีเพศสัมพันธ์ของเธอเป็นมุมมองในด้านดีเพราะไม่เคยเกิดข้อผิดพลาดและผู้ชายไม่เคยทำให้เธอเสียใจเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ แฟนจะถามความสมัครใจของเธอเสมอถึงความพร้อม และไม่ใช้อารมณ์ความต้องการของตัวเองมาตัดสิน มุมมองในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของเธอจึงเป็นไปในทางที่ดี การมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ดีสิ่งที่สวยงาม ทำให้ความรักระหว่างเธอและแฟนเติบโตขึ้นทุกวัน ทำให้ความสุขเพิ่มขึ้นตลอดเวลา เธอคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ได้เป็นเรื่องที่ผิดถ้าคน 2 คนพร้อมและไม่ทำให้เกิดปัญหาขึ้นมา

ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

เธอมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อายุประมาณ 12 ปี กับแฟนคนแรก และแฟนคนปัจจุบัน เธอยินยอมและพร้อมจะให้เพราะรักแฟนและคิดว่าแฟนก็รักเธอ เธอมีเพศสัมพันธ์กับแฟน โดยที่ไม่ได้ป้องกัน และมีตอนที่ยังเป็นเด็กด้วยกันทั้งคู่ เป็นโชคดียิ่งของเธอที่ไม่เคยพลาดตั้งครรภ์กับแฟนเลย และผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายไม่ทราบเรื่องเนื่องจากผู้ใหญ่ห้ามไม่ให้คบกันเธอมีเพศสัมพันธ์กับแฟน ไม่บ่อยเพราะเวลาที่อยู่ด้วยกันจะมีเพื่อนอยู่ด้วยหลายคนและไม่มีสถานที่เพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน หลังจากแม่ของแฟนยอมให้เธอและแฟนคบกันได้เธอจึงได้อยู่กับแฟนมากขึ้นและค้างบ้านแฟนบ่อยขึ้น แต่เมื่อแฟนของเธอเริ่มคบเพื่อนและหันไปเสพยาจึงทำให้เธอและแฟนเจอกันน้อยลง และเธอตัดสินใจแอบคบกับผู้ชายคนใหม่ และมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนใหม่จนเกิดตั้งครรภ์ขึ้นมาขณะที่ยังคงคบกับแฟนและแฟนก็ไม่ทราบเรื่อง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอชอบพอและคบกับแฟนตอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เมื่อผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายทราบเรื่องก็ห้ามไม่ให้คบกันโดยให้เหตุผลว่าเป็นญาติกัน แต่เธอและแฟนยังคบหากันผ่านไป 5 ปี จนแม่แฟนเห็นว่าทั้งสองคนรักกันจริง จึงอนุญาตให้คบกันได้ แต่พ่อกับแม่ของเธอเองยังห้ามไม่ให้คบกันอยู่ เธอจึงขอย้ายออกไปอยู่หอพักใกล้โรงเรียนและบอกท่านว่าบ้านอยู่ไกลต้องรีบกลับบ้านก่อนรุดหมดทำให้ไม่ได้ทำกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น พ่อกับแม่จึงอนุญาตให้เธอออกไปอยู่หอ เธอจึงแอบไปอยู่ที่บ้านแฟนได้บ่อยขึ้น จนเรื่องทราบถึงที่บ้าน พ่อเรียกเธอไปคุยที่บ้านและให้เลิกคบกับแฟน ถ้ายังยืนยันจะคบกันต่อก็ออกไปจากบ้านและไม่ต้องกลับมาอยู่ที่บ้านอีก ตอนนั้นเธอรู้สึกว่าการคบกับแฟนของเธอไม่มีเหตุผล มาบังคับให้เธอเลิกคบกับแฟน เธอยืนยันกับพ่อว่าจะคบกับแฟนต่อ และเก็บเสื้อผ้าย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านแฟน ตอนนั้นแฟนเหมือนเป็นที่พึ่งสุดท้ายของเธอ แต่พอมานอนด้วยแฟนเริ่มไม่มีเวลาให้เอาเวลาส่วนใหญ่ไปอยู่กับเพื่อนและยังหันไปเสพยาเสพติดอีกด้วย ตอนนั้นเธอจึงรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว แต่แม่แฟนจะเข้ามาคุยด้วยจนสนิท และรู้สึกว่าท่านรักและเอ็นดูเธอ แม่ของแฟนเคยบอกให้เธอเลิกคบกับลูกชายท่านและไปคบกับผู้ชายคนใหม่ที่คิดว่าเธอปฏิบัติและให้เหตุผลว่าเธอรักเขามากไม่อยากจะคบคนอื่นอีกแล้ว ความห่างระหว่างเธอกับแฟนเริ่มมากขึ้นเมื่อแฟนไม่กลับบ้าน ไม่ไปปรับไปส่งเธอที่โรงเรียน จึงส่งผลให้เธอเปิดโอกาสให้กับผู้ชายคนใหม่เข้ามาและลองคบหากัน ตอนนั้นเธอยอมรับว่าเธอเหงาแต่ไม่ได้รักผู้ชายคนใหม่เธอคบเพื่อแก้เหงาเท่านั้น เธอมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนเพราะความรัก แต่ครั้งที่ 2 ตอนอายุ 17 เป็นเพียงความสนุกที่มีทั้ง 2 ฝ่าย เธอ โคคเรียนไปที่ยวน้ำตกกับผู้ชายคนใหม่และเพื่อนอีกหลายคนและ ชื้อเบียร์ไปกินกัน ไปเที่ยวกันเป็นคู่ต่างคนก็ต่างปลื้มตัวไปกับคู่ของตัวเอง วันนั้นเป็นวันธรรมดา ตอนกลางวันน้ำตกในต่างจังหวัดจะไม่มีคนพลุกพล่าน จึงเหมาะแก่การปลดปล่อยของหนุ่มสาววัยรุ่นแฟนที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนใหม่เพราะต่างคนต่างเมา หลังจากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนใหม่เธอกลัวแฟนจะทราบ จึงบอกเลิก

แฟนที่ใช้ชีวิตปกติจนถึงกำหนดมีประจำเดือน แต่เธอก็ยังไม่มี แฟนก็กลัวและไม่มีความใคร่ให้ปรึกษาจึงตัดสินใจปรึกษาแม่แฟนเพราะเป็นคนที่เธอเชื่อใจที่สุดว่าจะช่วยเธอได้

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เพนที่เลือกที่จะปรึกษาแม่ของแฟนเพราะแม่ของแฟนสามารถช่วยแก้ปัญหาเธอในหลายเรื่อง เรื่องที่เธอตั้งครรภ์เป็นเรื่องใหญ่เธออยากปรึกษาแม่ของเธอมากกว่าแต่กลัวท่านจะเสียใจเมื่อทราบเรื่อง หลังจากเธอปรึกษาแม่แฟนให้เธอเป็นคนตัดสินใจเองและช่วยเหลือในสิ่งที่เธอตัดสินใจ เธอบอกความรู้สึกให้แม่แฟนทราบว่าเธอไม่ได้รักผู้ชายคนใหม่ เธอรักลูกของท่าน และไม่อยากเก็บเด็กไว้ไม่อยากให้แฟนทราบเรื่อง แม่ของแฟนจึงรับปากจะช่วยเหลือและเก็บเรื่องเป็นความลับ เพนที่อยากให้เรื่องเป็นความลับที่สุดเพราะกลัวแฟนจะเลิกกลัวพ่อแม่จะเสียใจ แต่เพนที่ไม่มีทางเลือกแม้เธอจะไม่อยากบอกแม่กระทั่งแม่ของแฟน แต่เธอไม่มีใครที่สามารถปรึกษาได้

แม่แฟนจึงพาเธอไปพบหมอ เป็นคลินิกไม่ใหญ่มากในหมู่บ้าน มีหมออายุประมาณแม่แฟน คลินิกจะเปิดตอนเย็นหลังเวลาราชการและวันหยุด เป็นคลินิกรักษาเฉพาะคนในหมู่บ้านที่มีอาการป่วยเล็กน้อย หมอถามถึงวันที่ประจำเดือนขาดและให้เธอเอาปัสสาวะมาให้ หมอคิดค่าทำ 4,500 บาท เพราะอายุครรภ์ประมาณ 6 สัปดาห์ ตรวจเสร็จก็นัดมารักษาอีก 3 วันไปทำที่สถานีนามัยเพราะมีอุปกรณ์พร้อมกว่าที่คลินิก เธอกลับมาบ้านก็คิดแต่เรื่องต้องทำร้ายลูกตัวเองจนนอนไม่หลับเธอไม่อยากทำแต่ถ้าเก็บเด็กไว้เธอก็จะอยู่ไม่ได้พ่อแม่เธอออกจากบ้านเพราะจิตใจกับแฟนก็แย่มาก พ่อแล้ว ยิ่งถ้าบอกว่าเธอตั้งครรภ์ท่านคงเสียใจมากขึ้น เพนที่จึงตัดสินใจไม่เก็บเด็กไว้เพื่อความอยู่รอดของเธอ เธอยอมบาปเพื่อไม่ให้ลูกของเธอต้องมาลำบากและเกิดมาจากความผิดพลาดกับคนที่เธอไม่ได้รัก

เมื่อวันนัดมาถึงแม่แฟนพาเธอไป ก่อนทำเธอกลัวมากเพราะต้องรอถึง 3 วันจึงจะถึงวันนัด ช่วงนั้นทำให้เธอฟุ้งซ่าน คิดหลายเรื่อง พอยืนอยู่หน้าสถานีนามัย เธอคิดว่าเจ็บนิดเดียวเธอต้องทนได้ หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จหมอก็ให้ขึ้นไปบนเตียงและยกขาไปพาดบนขาหยั่งตอนนั้นเธออายและกลัวหมอมาก หมอใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์เช็ดรอบๆช่องคลอดหลังจากนั้นก็ฉีดยาเข้าไปที่ช่องคลอดและรู้สึกเหมือนหมอนำฉีดเข้าไปในช่องคลอด หมอออกไปข้างนอกประมาณ 20 นาที และเข้ามาพร้อมอุปกรณ์ ตอนนั้นเธอรับรู้เพียงความรู้สึกเย็นวาบตอนเครื่องมือโดนผิวหนังเท่านั้นเพราะเจ็บจนชาไปหมดทั้งตัว เธอรู้สึกเหมือนหมอทั้งชุดทั้งดิ่งอะไรอยู่ในท้อง เธอได้แต่ภาวนาให้เสร็จเร็วๆ และไม่นานหมอก็บอกว่าเสร็จแล้วให้นอนพักอีก 30 นาที แล้วค่อยกลับบ้าน หมอวางยาและฝ้านามัยให้บนโต๊ะใกล้ๆเตียง พอตื่นเธอจึงลุกไปเข้าห้องน้ำและแม่แฟนก็พาคลับมานอนที่บ้าน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากทำเสร็จแม่แฟนพาเธอกลับมาพักที่บ้าน เธอพักประมาณ 1 สัปดาห์โดยใช้ชีวิตปกติ และกลับไปเรียนจนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ปัจจุบันเธอยังคงคบกับแฟนและแม่ของแฟนยังส่งเสริมให้เธอเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนพ่อแม่ของเพนที่ก๊อญญาติให้เพนที่กับแฟนคบกันได้และให้เพนที่ตัดสินใจเองว่าจะกลับบ้านหรือไม่เพราะพ่อกับแม่ให้อภัยแล้วด้วยเหตุผลที่เธอยังเรียนหนังสือและไม่ได้เกรงในเรื่องอื่น

เพนที่ใช้ชีวิตประจำวันตามปกติและเลือกอยู่บ้านแฟน เธอเรียนรู้เรื่องการคุมกำเนิดด้วยตัวเองและทานยาคุมกำเนิดทุกวัน

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ต้องช่วยกันป้องกันทั้ง 2 ฝ่าย เพราะทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบปัญหา แต่ส่วนใหญ่เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายตัดสินใจฝ่ายเดียวว่าจะให้ฝ่ายชายรับรู้หรือไม่ ปัจจุบันเธอป้องกันตัวเองด้วยการทานยาคุมกำเนิดและคบกับแฟนเพียงคนเดียว เธอยังแนะนำแนะนำให้เพื่อนในกลุ่มเดียวกัน รู้จักวิธีป้องกัน เพราะสมัยนี้เรื่องการคุมกำเนิดไม่ใช่เรื่องหน้าอายอีกต่อไป

ในส่วนของสังคมเธอมองว่าตราบดีที่สื่อยังคงไม่มีการควบคุมที่เข้มงวด ยังคงเปิดโอกาสให้เด็กเรียนรู้เรื่องเหล่านั้นด้วยตัวเองโดยไม่มีผู้ใหญ่เข้ามาชี้แนะหรือนำมาสอนในสถานศึกษา เช่น

1. การคุมกำเนิดที่ถูกต้องและปลอดภัย
2. เวลาที่เหมาะสมในการมีเพศสัมพันธ์
3. การสอนให้ผู้หญิงรักนวลสงวนตัว และสอนให้ผู้ชายให้เกียรติผู้หญิงเมื่ออยู่กันลำพัง
4. หยุดการนำเอาวัฒนธรรมที่ไม่ดีเข้า เช่น การกอดจูบในที่สาธารณะ เป็นต้น

กรณีศึกษาที่ 5

เรื่องของพลอย

พลอย (นามสมมติ) หน้าตาออกไปทางคนจีน ตาดี เธอเป็นลูกสาวคนเดียว อายุ 23 ปี พ่อแม่เป็นคนกรุงเทพมหานคร พ่อมีอาชีพรับราชการ แม่เป็นแม่บ้าน ช่วงมัธยมพ่อโดนย้ายไปรับราชการที่ต่างจังหวัดเธอจึงย้ายไปเรียนที่ต่างจังหวัด พอเข้ามหาวิทยาลัยเธอจึงเข้ามาเรียนที่กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันพักที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยคนเดียวและ กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เธอเป็นคนรูปร่างค่อนข้างเจ้าเนื้อแต่ไม่ถึงกับอ้วนมาก สูงประมาณ 160 ซม. ผมยาวสีดำ พลอยเป็นคนไม่แต่งหน้าและแต่งตัวง่ายๆ ใส่เสื้อยืดและกางเกงขาสั้นธรรมดา เป็นคนค่อนข้างติดแฟนไม่ค่อยอยู่กับเพื่อน เธอจะใช้เวลากับแฟนเป็นส่วนใหญ่ เป็นคนไม่ค่อยพูด ชอบเกรงใจ ไม่มั่นใจและชอบกลัว กลัวว่าทุกอย่างที่เธอทำจะผิด ไม่กล้าคิด ไม่กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง ที่บ้านค่อนข้างเข้มงวดและเจ้าระเบียบ จึงทำให้เธอเป็นคนไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ร่างกายเธออ่อนแอ ไม่สบายบ่อย เธอจะคิดว่าคนทุกคนรอบตัวเธอดีทุกคนและเชื่อคนง่าย ไม่มีปากเสียงกับใคร อยู่กับแฟนจะยอมแฟนทุกอย่าง ทำตามใจแฟน และไม่เรื่องมากเมื่ออยู่กับเพื่อน

พลอยเกิดและเติบโตในกรุงเทพ พื้นเพครอบครัวเป็นคนกรุงเทพมหานคร พ่อมีอาชีพรับราชการแม่เป็นแม่บ้าน พื้นฐานครอบครัวมีฐานะดี พ่อเป็นข้าราชการระดับสูงมีสังคมมีเกียรติหน้าที่ดูและลูกเป็นหน้าที่ของแม่ เพราะพ่อไม่ยอมให้แม่ทำงาน อยากให้แม่ไปรับไปส่งลูกที่โรงเรียน ปกติพ่อเป็นคนหัวโบราณจะบอกเธอเสมอ ต้องเรียนจบก่อนถึงจะคิดเรื่องคบผู้ชาย แม่พูดอะไรไม่ได้เพราะเรื่องในบ้านส่วนใหญ่พ่อจะเป็นคนตัดสินใจ เวลามีปัญหาเธอจึงไม่ได้ปรึกษาใครในบ้าน พ่อเธอเข้ามัธยมศึกษาตอนปลายพ่อโดนย้ายไปรับราชการที่จังหวัดสระบุรี เธอจึงต้องย้ายไปเรียนต่อที่สระบุรีด้วย เธอเรียนในโรงเรียนที่จังหวัดสระบุรีจนจบมัธยมปลายเธอจึงย้ายเข้ามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เธอจึงขออนุญาตพ่อกับแม่ออกมาพักที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย โดยมีพ่อและแม่มาหาทุกสัปดาห์ จนผ่านไป 1 ภาคเรียนท่านไว้ใจและมาหาเธอน้อยลงจึงให้เธอกลับบ้านด้วยตัวเอง

หลังจากพ่อและแม่มาหาน้อยลงเธอเริ่มมีเพื่อนผู้ชายเข้ามาคุยด้วยจนตัดสินใจคบเป็นแฟน และเป็นแฟนคนแรกของเธอ ปกติพลอยมีเพื่อนน้อย เมื่อมีแฟนยิ่งทำให้เธอต้องห่างเพื่อนมากกว่าเดิม เธอคิดแฟนมาก คบกับแฟนประมาณ 3-4 เดือนจึงมีเพศสัมพันธ์กัน จนต้องย้ายออกไปพักที่ห้องแฟน และยังเช่าห้องของเธอไว้เพื่อไม่ให้พ่อแม่ทราบ เวลามีปัญหาเธอจะเลือกปรึกษาแฟน เพราะเธอรู้ว่าแฟนเข้าใจเธอมากกว่าพ่อกับแม่

ทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์

เพื่อนในกลุ่มของเธอมีเพศสัมพันธ์กับแฟนทุกคน จึงคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา และไม่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมผู้ใหญ่ถึงห้าม เรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมชาติที่ต้องเกิด เธอไม่มีมุมมองในการต่อต้านหรือส่งเสริม เพราะโตมากับแม่ที่คอยไปรับและไปส่งที่โรงเรียน กลับมาก็เจอแต่ที่บ้านไม่ได้ออกไปไหนโดยไม่มีผู้ใหญ่ไปด้วย เมื่อเธอเข้าสู่สังคมเพื่อนที่นำเอาเรื่องของตัวเอง เรื่องของเพื่อนคนอื่น และยังมีสื่อต่างๆอีกมากมาย หนังสือนิตยสารบางเล่มยังมีการเขียนเนื้อหาเชื่อมโยงไปยังการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งยังแนะนำการมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้ผู้ชายรัก และคบกันยาวนานขึ้น ตอนมีเพศสัมพันธ์กับแฟนตอนนั้นรู้สึกดี แต่พอเกิดปัญหาคนที่แย่ที่สุดคือตัวเธอ ผู้ชายเมื่อผู้หญิงให้ง่าย ค่าของมันจะน้อยลง และทำให้ผู้หญิงต้องยอมทำทุกอย่าง เพื่อให้ผู้ชายที่เธอรักอยู่ด้วย และรักเธอ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่พึงประสงค์

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พลอยอยู่กับพ่อแม่ตลอดเมื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต้องออกมาจากบ้านและอยู่หอช่วงแรก พ่อกับแม่มาหาทุกสัปดาห์ ผ่านไประยะหนึ่งท่านเริ่มไว้ใจจึงมาหาน้อยลง เพื่อนในกลุ่มต่างมีแฟนและให้เวลากับแฟน เธอจึงต้องอยู่คนเดียว เมื่อมีคนมาจีบเธอจึงตัดสินใจคบ จะได้มีเพื่อน เธอคบกับแฟนคนแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีที่ 2 คบประมาณ 3-4 เดือนมีเพศสัมพันธ์กัน โดยไม่ได้ป้องกันเพราะมั่นใจในตัวแฟน และมองการไปซื้อยาคุมกำเนิดมากินเป็นเรื่องน่าอาย หากที่บ้านทราบจะเป็นเรื่องใหญ่ เมื่อพ่อและแม่ไม่มาหาที่หอเธอจึงย้ายไปอยู่ที่ห้องแฟน และกลับมาที่ห้องตอนพ่อกับแม่มาหาเท่านั้น

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พลอยอยู่ด้วยกันกับแฟนทุกวันและไม่ได้ป้องกัน โอกาสที่จะพลาดจึงมีเยอะ ตอนนั้นใกล้ปิดภาคเรียน ประจำเดือนเธอขาด ปกติเธอจะมีประจำเดือนตรงทุกเดือน เธอเริ่มสงสัยจึงให้แฟนไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ เธอตรวจและทราบทันทีว่าเธอตั้งครรภ์ เธอไม่ได้บอกให้ใครทราบและไม่กล้าบอกพ่อกับแม่ เธอและแฟนเคยทราบมาว่ายาขับประจำเดือนจะทำให้แท้งได้ จึงให้แฟนไปซื้อยาขับประจำเดือนมาให้ เธอทานเข้าไปจนรู้สึกร้อนวูบในท้อง แต่ยังไม่มีอาการอะไรเกิดขึ้น แฟนของเธอไม่ยอมให้ใครทราบเรื่องนี้ แม้แต่เพื่อนสนิทของเธอ หลังจากทานยาขับประจำเดือนแล้ว ไม่ได้ผลแฟนต้องไปถามจากเพื่อนผู้ชายที่เคยพาแฟนไปทำ พอทราบสถานที่และราคาค่าทำ เธอกับแฟนต้องรอเก็บเงินก่อนเพราะค่าทำ 6,000 บาท ตอนนั้นเธอต้องรอให้พ่อกับแม่โอนเงินค่าเช่าห้องมาให้ก่อนจึงจะมีเงินไปทำ ระหว่างนั้นเธอใช้ชีวิตปกติ จนถึงวันเกิดเพื่อนวันนั้นเธอไปกินเลี้ยงกับเพื่อน โดยที่ไม่มีแฟนไปด้วย เพื่อจัดงานวันเกิดในผับย่านทองหล่อ ตอนนั้นเธอทานเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จนเมาไม่ได้สติ จนเพื่อนต้องนำมาส่งที่ห้องแฟน เธอหลับจนถึงเช้า ตื่นมาแฟนชวนออกไปซื้อของที่สวนจตุจักร อาบน้ำแต่งตัวเสร็จเดินลงมาหน้าหอ แฟนจะเดินไปเอารถ เธอรู้สึกเหมือนตอนเป็นประจำเดือน แต่แตกต่างกันตรงที่มีเลือดเยอะมากกว่าปกติ เธอตกเลือดที่หน้าหอเลือดไหลออกมาเยอะมากจนเธอเป็นลม รู้สึกตัวอีกทีตอนอยู่โรงพยาบาล ตอนรู้สึกตัวมีแฟนและเพื่อนสนิทนั่งอยู่ข้างๆ และบอกว่าเธอตกเลือด หมอให้บอกพ่อกับแม่ถ้าไม่บอกหมอจะไม่สามารถรักษาให้ได้ถึงตอนนั้นหมอกลัวว่าจะเกิดอันตรายเพราะเลือดเธอยังไหลไม่หยุด เพื่อนจึงตัดสินใจโทรบอกแม่ เธอกลัวจนพูดไม่ออกได้แต่ร้องไห้และพ่อกับแม่มาถึงอีกไม่นาน แม่มาพร้อมน้ำค้ำหัวมหน้า เธอรู้สึกแย่มากที่ทำให้แม่เสียใจจนต้องร้องไห้ แม่เข้ามากอด หอม และบอกให้เธออยู่กับท่าน ท่านรักเธอมาก จะอยู่ข้างๆเธอเสมอ แม่เข้าพบหมอเสร็จพยาบาลจึงเซ็นเธอเข้าไปในห้องผ่าตัดออกมาจากห้องผ่าตัดและพักที่ห้องพักรฟื้น 2 วัน จึงกลับบ้าน วันที่กลับบ้านพ่อเป็นคนมารับ ตอนเธออยู่โรงพยาบาลพ่อเป็นคนมาส่งแม่ทุกวันแต่ไม่ได้เข้าไปเยี่ยม เธอคิดว่าพ่อคงโกรธเธอมากขณะนั่งรถกลับทุกคนนั่งเงียบไปตลอดทาง ตั้งแต่วันนั้นเธอกับพ่อไม่ได้พูดคุยกันอีก เธอคอยถามจากแม่ตลอดถึงสาเหตุที่พ่อไม่คุยกับเธอ แม่จะบอกเสมอว่าพ่อรู้สึกผิดที่คุณดูแลลูกไม่ดี ไว้พ่อรู้สึกดีท่านจะกลับมาพูดกับเธอเหมือนเดิม เธอเข้าใจความรู้สึกพ่อดีว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทำร้ายจิตใจท่านมากแค่ไหน เธอจึงสัญญากับตัวเองจะไม่ทำให้พ่อกับแม่เสียใจอีก

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากออกจากโรงพยาบาลเธอจึงกลับไปพักที่บ้านแม่และพ่อให้พลอยครอบเรียน 1 ปี เพื่อให้ห่างกับแฟน เธอเชื่อพ่อและแม่ แม่ใช้เวลาเธอมากขึ้นส่วนพ่อยังไม่คุยกับเธอแต่จะใช้วิธีการแสดงออกด้วยการกระทำและฝากคำพูดมากับแม่

เหตุการณ์ที่ผ่านมาทำให้เธอ โต้แย้งและได้เรียนรู้โลกภายนอกมากขึ้น ตอนนี้เธอรู้จักแยกแยะว่าสิ่งไหนดีสิ่งไหนไม่ดีและเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่ห้ามมาตลอดว่าเพราะอะไร อีกทั้งทำให้เธอเห็นว่าแม่กับพ่อรักเธอมากแค่ไหน

เธอเลิกกับแฟนและจะไม่มีแฟนใหม่จนกว่าเธอจะพร้อมเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอที่ผ่านมา เธอจะไม่มีวันให้เกิดขึ้นกับเธออีกครั้ง

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตัวเอง

พลอยป้องกันตัวเอง และทางเลือกที่ดีที่สุดคือ ต้องรักตัวเองให้มาก เมื่อเกิดผิดพลาดคนที่เสียใจที่สุดคือตัวเอง ถ้าผู้ชายรักจริงต้องรอได้

ครอบครัว

เธอจะบอกรุ่นน้องที่มาปรึกษาเรื่องแฟนเสมอว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิดถ้าสามารถดูแลตัวเองได้โดยไม่เกิดปัญหาตามมา แต่ถ้าคิดว่ายังดูแลตัวเองไม่ได้ ควรป้องกันก่อนดีกว่ามาแก้ปัญหาล่าช้า

สังคม

พลอยมองว่าสังคมผู้ใหญ่กับเด็กมองต่างมุมกันผู้ใหญ่คิดว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องร้ายแรงและห้ามไม่ให้ทำ แต่ในมุมมองของเด็กมองว่าไม่ได้ทำร้ายใครเป็นเรื่องธรรมดา อยากให้ผู้ใหญ่เปลี่ยนจากการห้าม หรือมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องร้ายแรงมาเป็นการชี้แนะถึงเหตุผลที่ต้องห้าม

หากมีเพศสัมพันธ์แล้วเกิดการตั้งครรภ์ขณะที่ไม่พร้อมนั้นมีผลตามมาอย่างไร จะทำให้เด็กเข้าใจว่า แท้จริงแล้วผู้ใหญ่ไม่ได้ห้ามไปโดยไร้เหตุผล

กรณีศึกษาที่ 6

เรื่องของฟิ่ง

ฟิ่ง (นามสมมุติ) ฟิ่งเป็นคนรูปร่างผอมสูง ผิวขาวเหลือง อายุ 21 ปี ภูมิลำเนาเป็นคน กรุงเทพมหานคร เธอเป็นลูกสาวคนโต มีน้องสาวอายุห่างกัน 1 ปี 1 คน แม่มีอาชีพเป็นช่างเย็บผ้า ส่วนพ่อมีหน้าที่ดูแลห้องเช่า บ้านของเธออยู่ด้วยกัน 4 คน ปัจจุบันเธอพักหอพักใกล้มหาวิทยาลัย และกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

ฟิ่งเป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 165 ซม. มีผิวขาวเหลืองผอมยาวประมาณไหล่และผ่านการชอยไ้ระดับ ลักษณะออกไปทางคนจีน ตาดีและจัดฟัน เธอเป็นคุณหนู แต่เธอแต่งตัวค่อนข้างเก๋ ดูการองเท้ายาแลกระเป๋าคู่ที่เข้ากับชุดที่ใส่ ฟิ่งเป็นคนมองโลกในแง่ดี และเป็นคนมีน้ำใจ ทุกครั้งที่เธอไปเที่ยวเธอจะมีของฝากให้กับเพื่อนเสมอ เธอใช้เงินเก่งเพื่อนซื้อของเธอต้องซื้อด้วย ฟิ่งเป็นที่รักของเพื่อนและคนรอบข้างเพราะเธอไม่ขัดเพื่อนและชอบทำตามใจเพื่อน ฟิ่งเป็นคนรักสนุกชอบเที่ยวชอบปาร์ตี้กับเพื่อน จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน เพื่อนว่าอย่างไรฟิ่งจะว่าตามอย่างนั้น

เธอเติบโตมาในครอบครัวที่มีฐานะดีเนื่องจากพ่อมีตึกให้เช่าที่ได้รับความนิยมจากปู้ยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนแม่เย็บผ้าเป็นรายได้เสริมเพราะเป็นงานที่แม่ชอบ แม่ของฟิ่งเป็นที่สาวคนโตเคยถูกสอนมาให้เสียสละให้น้อง เมื่อแม่มีฟิ่งแม่จึงทุ่มเทความรักให้กับพี่คนโตเป็นพิเศษ แม่จะตามใจฟิ่งมากแม่จะให้ของทุกอย่างที่เธออยากได้และไม่เคยขัดใจ แม่เลี้ยงให้เธอคิดอย่างอิสระ แต่ไม่ถึงกับปล่อยปละละเลย เพราะเวลาเธอทำอะไรเธอจะคอยบอกให้แม่ทราบตลอด แม่จะไม่ห้ามถึงแม่จะห้ามเธอก็ไม่ค่อยเชื่อฟังแม่ แต่เวลามีปัญหาเธอสามารถปรึกษาแม่ได้ทุกเรื่อง เธอมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบายไม่ต้องทำงานบ้าน เพราะแม่จะจ้างแม่บ้านมาทำงานบ้าน ส่วนหน้าที่ทำกับข้าวแม่เป็นคนทำเอง เวลาว่างเธอจะดูทีวี เล่นอินเทอร์เน็ต และคุยโทรศัพท์กับเพื่อน

เธอเริ่มมีแฟนคนแรกตอนมัธยมศึกษาตอนต้น ประมาณมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีรุ่นพี่มัธยมปลายเข้ามาจีบเป็นคนใกล้บ้าน ผู้ใหญ่ทั้ง 2 ฝ่ายทราบที่คบหากัน และสนับสนุนให้คบกันเพราะพ่อแม่ทั้ง 2 ฝ่ายสนิทกัน ตอนคบกับแฟนคนแรกเป็นการคบแบบเด็ก ไปเที่ยวไปดูหนังกัน ไม่เหมือน

ปัจจุบัน อย่างมากตอนนั้นแค่หอมแก้ม จับมือถือว่ามากแล้ว หลังจากรุ่นพี่เรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นช่วงที่เธอต้องเข้ามัธยมศึกษาตอนปลายเช่นกัน จึงส่งผลให้เธอเริ่มห่างกันเนื่องจากรุ่นพี่ไม่มีเวลาให้เพราะต้องเรียนหนักขึ้น เธอจึงตัดสินใจคบกับเพื่อนห้องเดียวกันและพามาที่บ้าน แม่ไม่ชอบแต่ห้ามไม่ได้จึงปล่อยให้คบ เธอทราบว่าแม่ไม่ชอบแฟนเวลาเจอกันจะเจอกันที่บ้านแฟนมากกว่าพาไปที่บ้าน คบกับแฟนได้ระยะหนึ่งจึงมีเพศสัมพันธ์กัน แฟนจะเป็นคนป้องกันโดยการสวมถุงยางอนามัย คบกับแฟนและมีเพศสัมพันธ์กันจนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย เธอจึงเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแต่แฟนไม่ได้เรียนต่อเนื่องจากที่บ้านมีปัญหาเรื่องเงินจึงต้องออกมาทำงานจึงทำให้ห่างกันและเลิกกัน

หลังจากพี่เข้ามาวิทยาลัยเธอได้เจอกับเพื่อนใหม่ จึงทำให้ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากขึ้น เธอใช้เวลาอยู่กับเพื่อน โดยไม่มีแฟน 1 ปี และตัดสินใจคบกับเพื่อนห้องเดียวกันอีกครั้ง ตอนปี 2 ตอนเรียนปี 1 เธอพักอยู่ที่บ้านและนั่งรถไปกลับ เมื่อเข้าปี 2 เธอจึงบอกกับที่บ้านว่าเรียนหนักขึ้นจึงต้องมาพักหอพักใกล้มหาวิทยาลัย แต่เหตุผลจริงคือเธอต้องอยู่กับแฟน พี่จะกลับบ้านสัปดาห์ละ 1 ครั้ง 2 เดือนแรกพี่กลับบ้านทุกสัปดาห์ แต่หลังจากนั้นเธอเริ่มกลับบ้านน้อยลงโดยอ้างว่าทำรายงานและทำโปรเจกต์ที่มหาวิทยาลัย

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

เธอคิดว่าเมื่อคนสองคนรักกันการมีเพศสัมพันธ์ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่แปลก เรื่องแบบนี้ต่างคนต่างความคิด สำหรับเธอคิดว่าสิ่งไหนที่ทำแล้วเธอมีความสุขและไม่ได้ทำร้ายคนอื่นสิ่งนั้นคือสิ่งที่ดี ส่วนของความรู้สึกระหว่างผู้ชายและผู้หญิง เธอคิดว่าและแต่บางคนมากกว่าเพราะผู้ชายบางคนรักผู้หญิงจริงจึงต้องผูกมัด แต่บางคนแค่อยากลองเพื่อความสนุก ส่วนผู้หญิงมีเหมือนกันทั้ง 2 แบบ ทั้งให้เพราะรักและให้เพราะอยากลองสนุก

การรับรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่พี่จะรับรู้ด้วยตัวเอง จะใช้วิธีการอ่านจากอินเทอร์เน็ตหรืออ่านจากหนังสือนิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อในกลุ่มมีการพูดคุยกันและฟังมาจากเพื่อนและนั่งคิดเงียบๆ ประสบการณ์ส่วนใหญ่เป็นการเจอด้วยตนเอง ทดลองด้วยตัวเองกับแฟนคนแรก ใช้วิธีค่อยๆ เรียนรู้กันไป จากหนังสือ จากอินเทอร์เน็ต และจากเพื่อนบางส่วน

ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

พืงมีเพศสัมพันธ์กับแฟนครั้งแรกกับแฟนคนที่ 2 ตอนเรียนอยู่มัธยมศึกษาตอนปลายอายุประมาณ 17 ปี ตอนคบกันแม่ไม่ชอบแฟนแต่ด้วยความที่ห้ามเธอไม่ได้จึงให้คบกัน เมื่อเธอทราบว่าแม่ไม่ชอบแฟนจึงใช้วิธีการออกไปเจอแฟนที่บ้านคิดว่าให้แฟนมาหาที่บ้าน เมื่อไปหาแฟนที่บ้านจึงทำให้มีเวลาอยู่ด้วยกันเพียงลำพังโดยไม่อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ ช่วงนั้นเป็นช่วงวัยรุ่นต่างคนต่างอยากรู้อยากลอง จึงมีเพศสัมพันธ์กัน ตอนมัธยมศึกษาปีที่ 5 อายุประมาณ 17 ปีแฟนจะสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเพราะกลัวจะพลาดตั้งครรภ์กลัวแม่ทราบแล้วท่านจะเสียใจ และไม่ยอมโดนไล่ออกจากโรงเรียน

หลังจากพืงจบมัธยมศึกษาตอนปลายเธอได้เลิกกับแฟนเพราะแฟนไม่ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี เพราะมีปัญหาด้านการเงินจึงต้องทำงาน เวลาระหว่างเธอกับแฟนจึงไม่ตรงกันและห่างกันที่สุดในที่สุด เธอเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้เจอเพื่อนใหม่และคบกับแฟนคนใหม่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีที่ 2 เป็นเพื่อนห้องเดียวกัน คบกันประมาณ 1 เดือน จึงมีเพศสัมพันธ์กันและให้แฟนย้ายมาอยู่ที่ห้องด้วยกันทำให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟนบ่อยขึ้น ช่วงแรกแฟนสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กัน แต่ตอนหลังมีบางครั้งที่แฟนไม่ได้ป้องกัน เธอไว้ใจแฟนและไม่ได้ทักท้วงอะไร จนเกิดปัญหาที่ไม่คาดคิดขึ้น

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ช่วงนั้นเธอเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 เป็นช่วงใกล้ปิดภาคเรียน ปกติเธอไม่เคยทานยาคุมกำเนิด เธอจะให้แฟนเป็นคนป้องกัน และบ่อยครั้งที่แฟนไม่ได้ป้องกัน ไม่เกิดพลาดตั้งครรภ์เลย จนไม่คิดว่าครั้งนี้จะใช้วิธีการของคนตั้งครรภ์ เธอเริ่มมีอาการประจำเดือนเลื่อนนานเกิน 1 สัปดาห์ เธอเป็นคนผอมแต่หน้าอกขยายใหญ่ขึ้น เธอเริ่มมีอาการแปลกไปจึงปรึกษาแฟนและไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ ตอนตรวจเธอภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างที่เธอคิด เมื่อตรวจเสร็จผลตรวจที่ได้คือ เธอตั้งครรภ์ เธอและแฟนนั่งมองแถบที่ตรวจครรภ์โดยไม่พูดกันนานมาก ในสมองตอนนั้นโล่งไปหมดคิดไม่ออกเลยว่าจะทำอย่างไรดี และต้องปรึกษาใคร

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากทราบผลแพนจึงถามขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรดี และให้เธอเป็นคนตัดสินใจ เธอจึงขอคิดดูก่อน เพราะตอนนั้นเธอยังคิดไม่ออกว่าต้องทำอะไรก่อน ผ่านไป 1 สัปดาห์ที่เธอใช้เวลาคิดหาทางว่าต้องทำอย่างไร เธอจึงตัดสินใจไปตรวจที่คลินิกเพื่อให้แน่ใจอีกครั้งว่าเธอตั้งครรภ์จริง หมอแจ้งผลตรวจเธอตั้งครรภ์ประมาณ 6 สัปดาห์ หรือประมาณ 1 เดือนครึ่ง เมื่อทราบผลที่แน่นอน เธอคิดว่าต้องเอาออกเพราะไม่อยากเก็บไว้ให้แม่ทราบเรื่อง เธอคิดถึงแม่ที่ดูแลเธออย่างดีและทำทุกอย่างเพื่อเธอ เธอจึงตัดสินใจว่าต้องทำทุกวิถีทางเพื่อนไม่ให้ใครทราบเรื่อง

เธอจึงเลือกวิธีทำแท้ง โศคติในช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอมเธอจึงมีเวลาก่อนกลับบ้านและบอกที่บ้านว่ายังทำรายงานอยู่ที่หอ จากนั้นเธอก็หาข้อมูลเกี่ยวกับการทำแท้ง โดยเริ่มจากเปิดหาในอินเทอร์เน็ต และมีข้อความเขียนไว้ให้ไปติดต่อที่ร้านยาแห่งหนึ่ง เธอจึงจดที่อยู่และให้แฟนไปถามที่ร้านยาดังกล่าว ร้านยาถามอายุครรภ์และให้ยามากิน 5 ซุด กินวันละ 1 ซุด ราคาซุดละ 100 บาท กินยาจนหมด วันที่ 5 ยังไม่มีอาการผิดปกติ จนวันที่ 7 เธอจึงรู้สึกปวดท้องบิด และมีลิ่มเลือดออกมา เป็นก้อนเยอะมาก แฟนกับเธอตกใจมาก แฟนจะพาเธอไปหาหมอแต่เธอห้ามเอาไว้ ถ้าเธอไปหาหมอเรื่องต้องทราบถึงที่บ้านแน่ แฟนจึงพุงเธอไปนอน ตอนนั้นเธอปวดท้องมากเหมือนมีอะไรมาบีบท้องแรงๆ จนรู้สึกขาไปหมด หลังจากผ่านวันนั้นเธอเหมือนคนเป็นประจำเดือนปกติ และพักอยู่ที่หอ 1 สัปดาห์ เพื่อให้อาการปวดท้องดีขึ้นจึงกลับบ้าน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ปัจจุบันเธอยังคบกับแฟนคนเดิมและสัญญาจะไม่ให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นอีก เพราะทั้งเธอและแฟนไม่อยากทำร้ายเด็กที่เป็นลูกของเธอเองเป็นครั้งที่ 2 ทุกวันนี้เธอใช้ชีวิตปกติแต่ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนเธอจะให้แฟนสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง เวลาเธอร่างจะไปทำบุญกับแฟนเมื่อเธอคิดถึงเรื่องนั้นเธอจะรู้สึกผิดทุกครั้ง

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตัวเอง

พึงคิดว่าสิ่งไหนไม่เกิดขึ้นกับตัวเองบางคนไม่สามารถหาวิธีที่ดีที่สุดมาแก้ปัญหาได้เหตุการณ์จริงที่เจอจะต่างกับการคาดการณ์มาก เมื่ออยู่ในสถานการณ์ปัญหานั้นทุกอย่างจะรวมทำให้ต้องคิดทางออกที่ดีกับทุกฝ่ายทั้งคนรอบข้างและตัวเอง

คนรอบข้าง

อยากให้คิดให้รอบคอบก่อนที่จะทำเพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาขึ้นมาภายหลัง

สังคม

สังคมควรให้โอกาสกับคนที่กล้าจะต่อสู้กับปัญหาและตัดสินใจตั้งครรภ์ต่อโดยไม่เลือกวิธีการทำแท้ง หรือให้มีหน่วยงานที่รับปรึกษาปัญหาให้กับผู้ที่ประสบปัญหาอยู่แพร่หลายมากกว่านี้ วิธีการทำแท้งจะได้ไม่เป็นทางออกเดียวที่เลือก

กรณีศึกษาที่ 7

เรื่องของแพรว

แพรว (นามสมมุติ) เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กหุ่นดี ผิวขาวเหลือง อายุ 21 ปี ภูมิลำเนาเป็นคนสมุทรสาคร มีน้องชายอายุห่างกัน 5 ปี 1 คน เธอเป็นลูกสาวคนโต พ่อแม่มีธุรกิจรับซื้อของเก่า รายได้ดีมาก ทางบ้านจึงมีฐานะดี ปัจจุบันพักในบ้านเช่าย่านรังสิต กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร

แพรวเป็นผู้หญิงตัวเล็กหุ่นดี ผิวขาวเหลือง สูงประมาณ 160 ซม. ผมสีดำด้านหลังยาวประมาณเอว ส่วนด้านหน้าตัดแค่ไหล่ดูรับกับใบหน้า แพรวแต่งหน้าเพียงเล็กน้อย ภายนอกเหมือนเด็กอายุไม่ถึง 20 ปี แต่เสียงของเธอจะเหมือนผู้ใหญ่ เมื่อผู้วิจัยถามคำถาม เธอจะตอบโดยรวดเร็ว และไม่อ้อมค้อม เธอเป็นคนรักสนุก ชอบเที่ยว ชอบปาร์ตี้กับกลุ่มเพื่อน และให้ความสำคัญกับแฟน

มาก เธอเป็นคนค่อนข้างคิดเพื่อน ถ้าแฟนไม่อยู่เธอจะไม่อยู่คนเดียวต้องโทรนัดเพื่อนให้มาหาหรือไปรับเพื่อนมาที่บ้าน ดูภายนอกเหมือนเธอเป็นคนพูดน้อยแต่เธอพูดเก่งมาก และเป็นคนพูดตรง ถ้าเธอชอบก็จะบอกว่าชอบ ถ้าไม่ชอบก็บอกว่าไม่ชอบ เธอเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก กล้าแสดงออก และเป็นคนใจถึง

แพรวเกิดและเติบโตในจังหวัดสมุทรสาคร มีน้องชายอายุห่างกัน 5 ปี 1 คน เธอเป็นลูกสาวคนโต พ่อแม่มีธุรกิจส่วนตัว เป็นธุรกิจเกี่ยวกับรับซื้อของเก่ารายได้ดีมาก จึงส่งผลให้ ครอบครัวของเธอมือฐานะดี สามารถซื้อบ้านได้หลายหลัง ซื้อรถได้หลายคัน พ่อและแม่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการประกอบธุรกิจ เพื่อสร้างฐานะ เนื่องจากก่อนหน้านี้พ่อและแม่เคยไม่มีเงินมาก่อน พอธุรกิจที่ทำอยู่กำลังรุ่งเรื่องจึงจำเป็นต้องเร่งทำอนาคตจะได้ไม่ลำบาก และทำเพื่อความมั่นคงของลูกทั้งสอง พ่อและแม่ท่านค่อนข้างหัวโบราณ เพราะท่านทั้งสองไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจดีกว่าหลายคนที่เรียนจบสูงแต่ต้องเป็นลูกน้องเขา ท่านทั้งสองไม่อยากจะให้เธอเรียนจบสูงมาก เพราะอยากให้ออกมาช่วยทำธุรกิจที่บ้านแต่เธอมองต่างจากท่าน เธออยากมีสังคมที่กว้างขึ้น จึงขอพ่อและแม่เรียนต่อท่านไม่ได้ห้ามและคาดหวังว่าเธอจะเรียนจบและกลับมาสืบทอดกิจการต่อครอบครัวเธอจะเลี้ยงลูกแบบเข้มงวดเหมือนสมัยก่อน ลูกไม่สามารถโต้แย้งพ่อแม่ได้ มีหน้าที่ทำตามเท่านั้น แพรวจึงมีโลกส่วนตัวสูงและไม่สนิทกับใครในบ้านเลย เธอเริ่มมีแฟนตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนต้น โดยการรับรู้จากเพื่อนรุ่นเดียวกัน เธอเป็นคนขาดความอบอุ่น เพราะเธอขาดเพื่อนหรือแฟนไม่ได้เลยจะทุ่มเททุกอย่างเพื่อให้ตนเองไม่เหงา และพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อไม่ให้ตัวเองต้องประกอบธุรกิจที่บ้าน เมื่อเธอเรียนจบมัธยมศึกษาตอนต้น เธอจึงสอบเข้าโรงเรียนประจำจังหวัดได้ และใช้เหตุผลในการขอพ่อกับแม่ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยเหตุผลที่ย่านนั้นไม่มีลูกใครสอบได้โรงเรียนเดียวกับเธอเลย และมีแต่คนชื่นชมเธอว่าเก่ง พ่อจึงอนุญาตให้เรียนต่อและจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ระยะเวลา 3 ปี ที่เธอเรียนหนังสือเธอไม่เคยทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ความคิดของท่านจึงเปลี่ยนไปและอยากให้เธอจบปริญญาตรีจะได้ชดเชยสิ่งที่พ่อแม่ไม่เคยได้รับ เธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลไม่ได้ จึงขอเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และต้องย้ายมาอยู่คนเดียว ที่บ้านจึงเช่าบ้านให้และซื้อรถให้จะได้สะดวกในการไปเรียนหนังสือ และตอนที่อยากกลับบ้านจะได้ขับรถกลับบ้านได้อย่างสะดวก ครอบครัวเธอเคยเริ่มมาจากไม่มีเงิน พอมีฐานะดีขึ้นจึงซื้อความสะดวกสบายทุกอย่างให้แก่ลูกและให้ทุกอย่างที่ลูกต้องการ

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

เธอไม่คิดว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ต้องแบ่งว่าชาย หญิง มีความแตกต่างกัน เพราะไม่ว่า จะเป็นชายหรือหญิงต่างมีสิทธิเท่าเทียมกันจึงคิดว่าไม่จำเป็นเลยว่าฝ่ายชายหรือหญิงจะเป็นผู้เริ่มก่อน เนื่องด้วยปัจจุบันสังคมที่เปลี่ยนไปความคิดของคนสมัยใหม่ คือ หญิง ชาย มีความเท่าเทียมกัน

ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์

แพรวมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ตอนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นช่วงเวลาของเด็กอยากรู้ อยากลอง เธอได้รู้จักรุ่นพี่ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นพี่ต่างโรงเรียนกับเธอ เธอได้รู้จักพูดคุยและได้ลองคบแบบเปิดเผยเป็นแฟนกัน โดยที่ทางบ้านไม่ทราบเรื่อง เธอเป็นเด็กที่ไม่เคยได้รับรู้เรื่องราวในด้านความรักของหญิงชายมาก่อน แต่เมื่อมาคบกับแฟนเธอก็ได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง เธอคบกับแฟนได้ไม่นานเธอก็มีเพศสัมพันธ์กับแฟนของเธอ หลังจากที่มิเพศสัมพันธ์กับแฟนไปแล้วความคิดของเธอคืออยากอยู่ใกล้ๆกับแฟน เธอจึงเลือกไปเข้าสอบในโรงเรียนเดียวกับแฟนเธอสอบติด เธอกับแฟนจึงได้คบกันต่ออีกระยะหนึ่งจนเกิดปัญหาและ เลิกรากันไป หลังจากนั้นเมื่อเธอได้คบกับใครเป็นแฟนเธอจะมีเพศสัมพันธ์กับแฟนของเธอตลอด โดยที่เธอไม่ได้ป้องกันจึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นหลายครั้ง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์

1. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 1

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

แพรว เริ่มค้นคว้าเกี่ยวกับรุ่นพี่ผู้ชายในช่วงเวลาที่เธอยังเรียนอยู่ในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนรุ่นพี่เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่เธอกับแฟนของเธอเรียนคนละ โรงเรียนจึงทำให้เจอกันใจช่วงเย็นหลังเลิกเรียน และในวันหยุดเท่านั้น เธอและแฟนของเธอคบหากันได้ระยะหนึ่งแฟนของเธอขอมีเพศสัมพันธ์ เธอยินยอมเพราะคิดว่าหากมีเพศสัมพันธ์กันแล้วจะทำให้แฟนของเธอรักเธอมากขึ้น โดยที่ไม่คิดเลยว่าเกิดปัญหาอะไรตามมา หลังจากนั้นเธอก็ต้องการที่จะได้อยู่ใกล้ๆกันมากขึ้นจึงสอบเข้าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนเดียวกับฝ่ายชาย เธอและแฟนของเธอเจอกันทุกวัน หลังเลิกเรียนเธอจะบอกพ่อและแม่ว่าอ่านหนังสือกับเพื่อนที่โรงเรียนหรือทำรายงานกับเพื่อน แต่เธอไปอยู่ที่บ้านแฟนเธอใช้เวลาส่วนใหญ่ที่อยู่กับแฟนมีเพศสัมพันธ์กัน เธอกับ

แฟนไม่ได้ป้องกันอะไรเลย จนวันหนึ่งเธอประจำเดือนขาด เธอตกใจมากแต่ยังไม่ทันคิดว่าจะตั้งครรภ์ และในช่วงนั้นเธอกับแฟนมีปัญหาทะเลาะกันบ่อยครั้งจนสุดท้ายเธอและแฟนเลิกกันไป แต่สิ่งที่แย่ไปกว่านั้นคือเธอตั้งครรภ์ และไม่รู้จะทำอย่างไรทั้งเครียดทั้งเสียใจ เธอตัดสินใจปรึกษาเพื่อน

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เมื่อเธอทราบว่าตั้งครรภ์ เธอเครียดมากและกลัว จนเธอตัดสินใจเลือกปรึกษาเพื่อนสนิท โดยที่เพื่อนสนิทของเธอแนะนำให้เธอทำแท้ง เธอกลับและทราบดีว่าการทำแท้งอันตราย แต่ไม่มีทางเลือก ตอนแรกเธอคิดที่จะบอกแฟน แต่เธอกับแฟนเลิกกันไปแล้ว หากบอกไปกลัวแฟนไม่เชื่อ เธอจึงไม่บอก เธอไม่อยากให้ใครทราบเรื่องนี้ เธอร้องไห้ทุกวันและปรึกษาเพื่อนและให้เพื่อนพาไปที่คลินิกแห่งหนึ่ง เป็นคลินิกในจังหวัดเข้าไปตรวจร่างกายและเข้าห้องเปลี่ยนชุดและรอหมอเข้ามา นึกยา หมอนึกยาตรงช่องคลอดและใช้น้ำทำความสะอาดช่องคลอด หลังจากนั้นจึงใช้เครื่องมือแต่เธอมองไม่เห็น รับรู้ได้เพียงความรู้สึกเจ็บที่ท้องรู้สึกเบาท้องและเหมือนมีแรงดึง เธอรู้สึกแบบนั้นพักหนึ่งจึงผลอกลับไปตื่นมาตอน โคนเงินออกมาอยู่ข้างนอกและมีคนมาบอกให้ลุกขึ้นกลับบ้าน ไหวหรือเปล่า กลับบ้านได้แล้ว เธอจึงลุกขึ้นมาหาเพื่อนที่รออยู่ด้านนอก เพื่อนรับยาและจ่ายเงินให้เธอเรียบร้อยแล้วจึงกลับบ้าน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอไม่สามารถบอกเรื่องนี้ให้ใครทราบได้จึงต้องทำตัวให้เหมือนปกติมากที่สุดและบอกที่บ้านเพียงว่าเธอปวดท้องประจำเดือน

2. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 2

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอเข้ามหาวิทยาลัยปีที่ 1 และมีแฟนใหม่ เธอคบกับแฟนและพาแฟนมาพักที่บ้าน เมื่อแฟนไม่อยู่ด้วยเธอจะออกไปเที่ยวกับเพื่อนและเจอผู้ชายเข้ามาคุยด้วยจึงพูดด้วยตามปกติ หลังจากคุยกันสักระยะทำให้เธอรู้สึกชอบผู้ชายคนนั้นจึงชวน ไปร้านนั่งดื่มกับเพื่อน เธอดื่มไปจนรู้สึกมึนและขับรถกลับไม่ไหวผู้ชายจึงอาสาขับรถให้ และไปส่งที่บ้าน เมื่อมาถึงบ้านผู้ชายต้องพุงเธอเข้าบ้านเพราะเธอเดินเข้าบ้านไม่ไหว

เธอรู้สึกชอบผู้ชายคนนั้นในตอนแรกจึงบอกกับเขาตรงๆ ว่าชอบ จากนั้นเธอกับเขาจึงมีเพศสัมพันธ์กัน ตอนเช้าเธอตื่นมาจำความได้เพียงบางส่วนและรู้สึกตกใจเล็กน้อยที่มีผู้ชายที่ไม่ใช่แฟนนอนอยู่ข้างๆ เธอนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงจำได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร หลังจากตื่นนอนผู้ชายขอมกับเธอและบอกว่าจะรับผิดชอบทุกอย่าง แต่เธอมีแฟนแล้วเธอจึงบอกไปตามตรง ผู้ชายเข้าใจและขอตัวกลับบ้าน หลังจากนั้นไม่ได้ติดต่อกันเลย แฟนกลับมาที่บ้านเธอใช้ชีวิตปกติ จนถึงกำหนดมีประจำเดือนแต่ยังไม่มา ทุกครั้งที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับแฟน แฟนจะสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งตั้งแต่คบกันไม่เคยมีเหตุการณ์ทำให้พลาดเลยเพราะแฟนจะป้องกันดีมาก เมื่อประจำเดือนยังไม่มาเธอจึงเริ่มสงสัยว่าจะตั้งครรภ์กับผู้ชายคนนั้นเธอจึงบอกแฟนว่าออกไปหาเพื่อนและไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ เธอจึงทราบว่าเธอตั้งครรภ์กับผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กันเพียงครั้งเดียว

ระหว่างการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอกลัวแฟนจะทราบจึงต้องรีบจัดการให้เร็วที่สุดจึงตัดสินใจขับรถไปคลินิกที่เพื่อนเคยทำ เธอขับรถไปคนเดียว เข้าไปในคลินิกคนด้านในเยอะมาก เธอต้องต่อแถวรอนานประมาณ 1 ชั่วโมง เจ้าหน้าที่ที่นั่นพูดจาไม่สุภาพ หลังจากให้เธอจ่ายเงิน 2,500 บาท เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใส่ผ้าอนามัย แล้วจึงให้เข้าห้องและขึ้นเตียง หมอเข้ามาฉีดยาบริเวณช่องคลอดและใช้เครื่องมือตอนนั้นเธอเจ็บเพียงช่วงแรกที่หมอใช้เครื่องมือเท่านั้นหลังจากนั้นเธอไม่รู้สึกอะไรเลยเพราะเธออยากให้รีบเสร็จ เธอจะได้รับกลับ ทุกอย่างจึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว

หลังการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากทำเสร็จเธอขับรถกลับบ้านและขึ้นไปนอนพัก ใช้ชีวิตปกติ เธอคบกับแฟนได้ระยะหนึ่งจึงเลิกคบกัน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอทำแท้งครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 เธอเริ่มมีอาการปวดท้องบ่อยขึ้น บางครั้งมีกลิ่นอับบริเวณช่องคลอด เมื่อเธอมีเพศสัมพันธ์เธอจะรู้สึกเจ็บที่ช่องคลอดและมีตกขาวเยอะผิดปกติ เธอยังไม่กล้าไปหาหมอ เพราะกลัวว่าเรื่องที่เคยไปทำแท้งมาจะทราบถึงทางบ้าน

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตนเอง

เธอป้องกันตนเองโดยการกินยาคุมกำเนิดและให้ฝ่ายชายสวมถุงยางอนามัย

คนรอบข้าง

เธอจะบอกคนรอบข้างเธอเสมอว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิดและเธอไม่ได้ห้ามไม่ให้มี แต่เธอจะแนะนำเพื่อไม่ให้เพื่อนเกิดปัญหาแบบเธอ เพราะปัญหาหลังมีเพศสัมพันธ์มีมากมาย เช่น โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อม และหากเกิดปัญหาขึ้นมาทางแก้ไขที่ต้องทำแท้งยังส่งผลให้ร่างกายผิดปกติอีกด้วย

สังคม

แพรวมองว่าสังคมตอนนี้ยังปิดกั้นเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง และขาดการแนะนำที่ดีจากผู้รู้ จึงทำให้ต้องมีการเรียนรู้ที่ลองผิดลองถูกเพื่อความอยากรู้ยากลอง สังคมยังมองว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่น่าอายและไม่สมควรนำมากล่าวอย่างเปิดเผย ทั้งที่ความจริงแล้วสังคมได้เปลี่ยนไปจากเดิมและต้องการความรู้จากผู้รู้จริงๆมาแนะนำ

กรณีศึกษาที่ 8

เรื่องของพราว

พราว (นามสมมุติ) เธอเป็นคนสวยรูปร่างดี อายุ 21 ปี สูงประมาณ 170 เซนติเมตร หน้าตาดีมาก ผิวขาวอมชมพู สูงหุ่นดี สามารถเป็นดาราได้สบาย เธอมีพี่สาว 1 คน อายุห่างกับเธอ 3 ปี พี่สาวเธอเสียไปตอนเธอเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากเป็นโรคประจำตัว หลังจากพี่สาวเธอเสียไปเธอจึงเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อและแม่ หลังจากพี่สาวเสียพ่อและแม่จึงทำงานหนักขึ้นโดยที่บ้านเธอมีโรงแรม รีสอร์ท และร้านอาหารหลายแห่งในต่างจังหวัด พ่อของเธอเป็นลูกครึ่งสวีเดน ส่วนแม่เป็นคนกรุงเทพมหานคร เธอพักอยู่ที่คอนโดที่พ่อและแม่ซื้อไว้ให้ย่านลาดพร้าว และซื้อรถให้เธอขับไปเรียน ปัจจุบันเธอกำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร

พราวเป็นคนสวยเนื่องจากได้พันธุกรรมจากพ่อที่เป็นลูกครึ่ง เธอรูปร่างดี หน้าตาดี ผมหาวัดเป็นลอนเข้ากับรูปหน้า เธอทำผมสีทอง แต่งหน้าและแต่งตัวน่าแพชั่น เธอเป็นคนมีเพื่อนเยอะ มีสังคมเยอะ พูดเก่งเป็นคนมีเสน่ห์ ชอบการปาร์ตี้ ชอบเที่ยว ไม่ชอบอยู่คนเดียว เป็นคนไม่แคร์ใคร เพราะเธอคิดว่าเพื่อนจะหาเมื่อไหร่ก็ได้ เพื่อนของเธอส่วนใหญ่ผ่านมาแล้วผ่านไป ไม่สนิทมากมาย เธอมีเพื่อนสนิทตั้งแต่มัธยม 1 คน เป็นเกย์ เธอสามารถคุยได้ทุกเรื่องเพื่อนคนนั้นจะเป็นคนแนะนำงานถ่ายแบบและพาเธอเข้าสู่วงการถ่ายแบบ เธอเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูงมาก แคร์ครอบครัวเธอจะพูดถึงครอบครัวเสมอแต่ในมุมที่เหงาและต้องการอยู่ด้วยกันกับครอบครัว

พราวเกิดและเติบโตที่กรุงเทพมหานครในครอบครัวที่มีฐานะดี มีพี่สาว 1 คน เธอเป็นคนเล็ก พี่สาวไม่ค่อยสบายและจากครอบครัวไปตอนเธอเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 เธอจึงเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ จากที่เธอเคยมีเพื่อนเล่นเพื่อนคุยพี่สาวจากไปจึงไม่มี พ่อและแม่เสียใจกับการจากไปของพี่สาวมากจึงมุ่งหน้าทำแต่งาน บ้านของเธอทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรม รีสอร์ท และร้านอาหาร มีอยู่ในต่างจังหวัดหลายจังหวัด พ่อและแม่มีเวลาอยู่ด้วยกันน้อย เพราะต้องไปดูแลธุรกิจ จนเธอเข้ามหาวิทยาลัย พ่อและแม่จึงซื้อคอนโดให้ย่านลาดพร้าวเพื่อให้เธออยู่คนเดียวอย่างอิสระ เธอมีรถขับตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนปลาย เธอชอบชวนเพื่อนมาปาร์ตี้ที่บ้านบ่อย และเริ่มมีแฟนตอนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และคบหลายคนพร้อมกัน เธอและครอบครัวไม่มีเวลาอยู่ร่วมกันพร้อมหน้าบ่อยนักส่วนใหญ่พ่อและแม่จะสลับกันมาหาเพราะต้องดูแลกิจการ จึงไม่สะดวกหากมาพร้อมกันเรื่องค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนพ่อกับแม่จะโอนเข้าบัญชีธนาคารให้ เดือนละประมาณ 3-4 หมื่นบาท

และมีการ์ค่าน้ำมันแยก ชีวิตเธออิสระตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะพ่อกับแม่ทุ่มเวลาส่วนใหญ่ไปกับงานไม่ได้เข้ามาวุ่นวายกับชีวิตเธอ จนบางครั้งเธอรู้สึกเหมือนเป็นเด็กมีปัญหา มีทุกอย่างพร้อมแต่ขาดความอบอุ่นจากพ่อและแม่ เพื่อนคนอื่นอิจฉาที่เธอมีทุกอย่างพร้อมอยากได้อะไรแม่จะหาให้แต่สิ่งที่คุณได้ยังไม่สามารถทดแทนกับสิ่งที่เธอต้องการได้ ตอนที่พี่สาวจากไป เธอและครอบครัวเสียใจมาก พ่อกับแม่จึงหนีไปทำงานให้เวลาทั้งหมดไปกับงาน ช่วงแรกเธอคิดว่าเป็นช่วงที่ทำงานทั้ง 2 ทำใจเรื่องพี่สาว จนถึงปัจจุบันผ่านไปหลายปีทำงานทั้ง 2 ยังคงเป็นเหมือนเดิม บ่อยครั้งที่เธอรู้สึกน้อยใจแต่ทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นเรียกกลับคืนมาไม่ได้

เธอจึงใช้เวลาทุกวันไม่ให้เครียด ชวนเพื่อน ไปดื่มเหล้า มาปาร์ตี้ที่คอนโด และไปห้องเพื่อน เธอเริ่มเที่ยวกลางคืนตอนเข้ามหาวิทยาลัยอายุประมาณ 18-19 ปี และเข้าได้เพราะใช้เงินให้กับคนตรวจบัตร

พรามองว่าการเที่ยวทำให้เธอหายเครียดลืมทุกอย่างไม่ต้องคิดอะไรมากเที่ยววันนี้พรุ่งนี้เริ่มใหม่ เธอได้เจอเพื่อนหลากหลาย มีทั้งดีและไม่ดีเธอมีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวเป็นเกย์ ส่วนเพื่อนคนอื่นเป็นเพียงเพื่อนเที่ยว

เธอมีแฟนตอนมัธยมศึกษาตอนปลายและมีเพศสัมพันธ์กับแฟนทุกคน โดยไม่ได้ป้องกัน เพราะเธอแพ้ง่ายและไม่ชอบกินยาคุมกำเนิดแบบกินทุกวันเธอจะกินเฉพาะยาคุมฉุกเฉินเท่านั้น และไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นจนเธอเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย

ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติ การมีเพศสัมพันธ์กันไม่ใช่เรื่องเสียหาย คิดว่าเป็นเรื่องปกติเพราะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นส่วนหนึ่งของการคบกัน ส่วนคนที่เจอแล้วมีเพศสัมพันธ์กันเป็นแค่เพียงคนที่ผ่านมาแล้วผ่านไป เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาไปเที่ยว เจอกัน คุยกันถูกคอ จึงกลับมาคุยต่อที่ห้อง สมัยนี้เป็นสมัยใหม่ อยากทำอะไรต้องตัดสินใจทำเลย คนอื่นเป็นเหมือนกัน ไม่ได้ต่างกัน

ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

พรามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับแฟนที่เป็นรุ่นเดียวกัน ไปมีเพศสัมพันธ์ที่บ้านแฟน เหตุผลที่มีด้วยเพราะการเป็นแฟนกันต้องมีเพศสัมพันธ์กันจึงจะเรียกว่าเป็นแฟนกันและทำให้รักกันนานขึ้น

เธอมองว่าผู้หญิงกับผู้ชายมองเหมือนกันเพราะการมีเพศสัมพันธ์เป็นการแสดงออกเหมือนกันทั้งผู้หญิงและผู้ชาย สมัยนี้ผู้หญิงสามารถทำได้เท่ากับผู้ชายบางครั้งทำได้มากกว่าอีกด้วย การเลือกผู้ชายและตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ผู้หญิงควรเป็นฝ่ายเลือกมากกว่า

พรารู้เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยตัวเอง เมื่อเธออยากรู้เธอต้องลองด้วยตนเอง การฟังจากคนอื่นไม่ได้ทำให้เธอรู้ไปมากกว่าการฟังต้องปฏิบัติเองถึงจะทำให้รู้จริง เธอบอกว่าการมีเพศสัมพันธ์เหมือนการอ่านหนังสือหากให้เพื่อนอ่านให้ฟังจะรับรู้เพียงการฟังแต่หากอ่านเองจะรู้มากกว่านั้นทั้งยังทำให้เข้าใจมากขึ้นด้วย

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พร่าใช้ชีวิตอยู่คนเดียวอย่างอิสระ โดยไม่มีพ่อและแม่อยู่ใกล้ชิด เธอต้องการความอบอุ่นจากท่านทั้ง 2 แต่เธอเข้าใจในเรื่องที่ต้องสูญเสียพี่สาวไปเพราะเธอเสียใจไม่ต่างกัน เมื่อเธอไม่ได้รับความอบอุ่นจากผู้ที่เธอต้องการเธอจึงต้องแสวงหาจากที่ต่างๆ เพื่อนำมาทดแทนในส่วนที่เธอขาดหายไป เธอมีทุกอย่างพร้อมและพร้อมที่จะแสวงหาความสุขด้วยตนเอง แม้ความสุขที่ได้จะเป็นเพียงความสุขเพียงข้ามคืนหรือไม่ยืนยาว

เธอใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่แปลกสำหรับการคบกับเพื่อนต่างเพศและการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ทราบวิธีป้องกันหรือการดูแลตนเองไม่ให้เกิดผิดพลาด เธอมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ทำให้เธอคลายเครียด และไม่แคร์ในเรื่องนี้ การคบกันและมีเพศสัมพันธ์กันเป็นเรื่องไม่แปลก บางครั้งเธอกลับมาจากการเที่ยวพร้อมกับคนที่ถูกใจมาที่ห้องและมีเพศสัมพันธ์กัน โดยไม่ได้ผูกมัดกัน เมื่อต่างได้ในสิ่งที่ต้องการจึงแยกย้ายกลับ

ช่วงที่เธอเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเธอไม่เคยป้องกันตนเองมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยพลาด เพราะผู้ชายเป็นคนป้องกัน เมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัยเวลาของเธอเพิ่มขึ้นและโตพอที่จะออกไปไหน ไกลได้เธอจึงต้องเรียนรู้การป้องกันตนเอง เพราะเธอเคยพลาดหลายครั้ง จนมองเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นเหมือนเธอ เพื่อนในกลุ่มเธอผ่านการมีเพศสัมพันธ์และตั้งครรภ์แล้วทำแท้งทุกคน คาราที่เป็นตัวอย่างบางรายยังคงทำ เธอพลาดตั้งครรภ์มา 4 ครั้ง

1. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 1

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

คบคบกับแฟนที่คบกันตอนมัธยมศึกษาตอนปลายและเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เธออายุประมาณ 18 ปี เธอใช้ชีวิตไปกับการเที่ยวและดื่มกับเพื่อน เพราะเธอเชื่อว่าสิ่งนั้นทำให้เธอมีความสุขจนเธอเกิดผิดปกติกับร่างกายรู้สึกเหมือนตนเองตัวอ้วนขึ้นและประจำเดือนขาดไป 2 เดือน เธอเคยได้ยินเพื่อนมาพูดคุยกันเรื่องตั้งครรภ์และอาการของคนตั้งครรภ์และอาการใกล้เคียงกับที่เธอเป็นเธอจึงซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจและทราบว่าตนเองตั้งครรภ์

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เมื่อเธอทราบว่าตั้งครรภ์เธอจึงไปหาสถานที่ทำแท้งเพราะชีวิตเธอไม่สามารถหยุดเพียงเท่านั้น โดยที่ไม่ได้บอกแฟนเพราะเธอไม่ทราบว่า จะบอกแฟนว่าอย่างไรเนื่องจากแฟนป้องกันตนเองมีเพศสัมพันธ์กับเธอทุกครั้ง เธอจึงสอบถามข้อมูลจากเพื่อนและให้เพื่อนที่เป็นแพทย์พาไป เข้าไปในคลินิกเป็นคลินิกย่านสุขุมวิท เข้าไปตรวจร่างกาย วัดความดันและเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวรอในห้อง และมีเจ้าหน้าที่เข้ามาบอกให้เธอนอนนิ่งๆ และใช้ยาสอดเข้าไปในช่องคลอด เมื่อสอดยาเสร็จให้ออกมาจากห้องและจ่ายเงิน 2,000 บาท โดยไม่มีคำแนะนำอะไรเลย บอกเพียงให้นอนรอจะมีประจำเดือนปกติหรือเยอะกว่าปกติเล็กน้อยให้ใส่ผ้าอนามัยรอไว้ เธอไปทำตอนกลางวันกลับมาที่ห้องประมาณ 2 ทุ่มจึงมีประจำเดือนแต่เยอะมากกว่าที่พนักงานแนะนำ เป็นก้อนเยอะมากต้องเปลี่ยนผ้าอนามัยทุกชั่วโมง เธอเป็นประจำเดือนประมาณ 10 วันจึงหายเป็นปกติ

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ใช้ชีวิตปกติและเลิกกับแฟนเธอไม่สามารถให้แฟนสวมถุงยางอนามัยได้เพราะเธอแพ้ หากสวมถุงยางอนามัยระหว่างมีเพศสัมพันธ์เธอจะเป็นผื่นแดงและคันบริเวณที่โดนถุงยางอนามัย เธอจึงกินยาคุมฉุกเฉินหากเป็นเพศสัมพันธ์ที่เธอไม่มั่นใจว่าปลอดภัย

2. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 2

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอเจอกับแฟนคนใหม่และมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยขึ้นจนแฟนต้องเข้ามาอยู่ด้วยที่คอนโด เวลาอยู่ด้วยกันมีมากขึ้นจึงส่งผลให้มีเพศสัมพันธ์กันบ่อยขึ้นจนเกิดผิดพลาดและเริ่มมีอาการเหมือนกับตอนที่เธอเคยตั้งครรภ์ จากประสบการณ์ที่เธอเคยผ่านการตั้งครรภ์มาเธอจึงซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจจึงทราบว่าเธอตั้งครรภ์

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอบอกให้แฟนทราบว่าเธอตั้งครรภ์แต่แฟนไม่ได้แสดงความคิดเห็นออกมาเธอจึงตัดสินใจออกไปคลินิกเดิมที่เคยทำและให้เพื่อนสนิทที่เป็นเภสัชกรเดิมไปเป็นเพื่อนและเข้าไปตรวจร่างกายเหมือนครั้งแรก และใช้วิธีการสอดยาที่ช่องคลอดเหมือนครั้งแรก แต่ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นจากครั้งแรก เป็น 2,500 บาท ระยะเวลาที่ทำห่างกับครั้งแรก 1 ปี เธอทำครั้งที่ 2 ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีที่ 2 อายุประมาณ 19 ปี เมื่อเธอทราบว่าตั้งครรภ์ เธอตัดสินใจทันทีว่าเอาออกเพราะเธอไม่อยากจะพ่อแม่ทราบเรื่องและเธอยังไม่พร้อมที่จะรับภาระการเลี้ยงดูลูกตอนนี้

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอหลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์ไม่ได้เพราะเธอแพ้ถุงยางอนามัยและไม่สามารถทานยาคุมกำเนิดได้ตรงเวลาทุกวัน เธอจึงหันมาฉีดยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันแต่เธอแพ้ยาที่ฉีดจนเกิดผื่นตามตัว แพทย์เปลี่ยนตัวยาให้เธอยังคงแพ้ เธอจึงไม่มีวิธีในการป้องกันวิธีอื่นนอกเหนือจากการให้ผู้ชายเป็นคนป้องกัน

3. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 3

ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พราวได้รับคำแนะนำจากเพื่อนสนิทให้ไปทำงานถ่ายโฆษณา เธอจึงได้เจอกับผู้ใหญ่คนหนึ่งอายุห่างกับเธอหลายปี ผู้ชายมีครอบครัวแล้วแต่เลิกกันตอนนั้นผู้ชายอยู่คนเดียวจึงขอคบกับเธอ เธอไม่ปฏิเสธจึงตัดสินใจคบและมีเพศสัมพันธ์กันจนพลาดตั้งครรภ์ แต่แฟนไม่ให้เธอไปเอาเด็กออกและบอกว่าอยากมีลูกกับเธอ ตอนนั้นเธอเรียนมหาวิทยาลัยปี 3 เทอมต้น อายุประมาณ 20 ปี เธอยังไม่อยากมีลูกแต่แฟนห้ามเอาเด็กออกเด็ดขาด

ระหว่างเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอเครียดมากจึงต้องนำเรื่อง ไปปรึกษาเพื่อนคนเดิม เพื่อนจึงหาข้อมูลให้และซื้อยาสอคมมาให้เธอทำเองที่บ้าน เธอไม่สามารถออกไปไหนได้ตามลำพังเพราะแฟนจะไปรับไปส่งทุกวัน บางครั้งรองจนกว่าเธอเรียนเสร็จจึงรับกลับ เธอไม่สามารถปลีกตัวไปทำที่คลินิกได้ เพื่อนจึงซื้อยาสอคมมาให้และบอกให้เธอสอดเองในห้องน้ำให้ลึกที่สุดแล้วให้บอกแฟนว่าเธอล้มล้มจึงแท้ง เมื่อเธอได้ยาเธอจึงกลับมาทำที่บ้าน เธอสอดยาเข้าไปในช่องคลอดตอนเช้า ประมาณ 5 โมงเย็นเธอจึงมีประจำเดือน แฟนกลับมาเห็นตกใจมากจะพาเธอไปหาหมอเธอจึงบอกว่าไม่ออกไปหาหมอขอนอนอยู่บ้าน แฟนตามใจเธอและให้เธอนอนอยู่บ้าน

หลังเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอกับแฟนเริ่มห่างกันและไม่ใส่ใจเธอเหมือนเดิม เธอจึงนัดเจอเพื่อนที่ฝบบ่อยขึ้น จนแฟนทราบว่าเธอนอกใจจึงเลิกกัน เธอคิดว่าการทำร้ายลูกตัวเองเป็นบาปที่ติดตามตัวเธอทำให้เธอไม่มีความสุขแต่เธอไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ และคิดเสมอว่าชีวิตของเธอคงต้องเป็นแบบนี้ต่อไป

4. การตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์ครั้งที่ 4

ก่อนเกิดการตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์

หลังจากเธอเลิกคบกับแฟนคนล่าสุดเธอจึงไม่คบใครเป็นคนเป็นตนใช้เวลาทั้งหมดของเธอไปกับการเที่ยว และดื่มกับเพื่อน หากมีคนถูกใจก็จะตกลงมีเพศสัมพันธ์กัน แต่ไม่ยึดติดกับการคบกันเพราะเธอคิดว่าเมื่อเธอได้สิ่งที่ต้องการแล้วเขาได้สิ่งที่ต้องการต่างคนต่างแยกย้ายไม่ต้องเกี่ยวข้องกันดีที่สุดในตอนนั้นเธอคิดถึงเพื่อนและดื่มจนเมาวันนั้นเธอไม่ทราบว่าเธอมีเพศสัมพันธ์กับใครบ้างเพราะตอนนั้นทุกคนที่ไปฉลองกันเมาทุกคน จนเธอพลาดตั้งครรถ์ห่างจากครั้งที่ 3 ประมาณ 6 เดือน จนเธอรู้สึกเหมือนเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา เมื่อพลาดต้องหาวิธีเอาออก

ระหว่างเกิดการตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอบอกกับเพื่อนและให้เพื่อนหายาสอดมาให้และทำเองเหมือนครั้งที่ 3 แต่ครั้งนี้เป็นเหมือนประจำเดือนธรรมดาแต่ปวดท้องมากกว่าครั้งก่อน เธอคิดว่าเป็นเพราะเธอเคยทำหลายครั้งจึงส่งผลให้เธอแท้งง่ายขึ้น และเธอรับรู้ถึงการตั้งครรถ์เร็วจึงส่งผลให้การทำไม่ยุ่งยากมาก

หลังเกิดการตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์

เธอใช้ชีวิตปกติไปเที่ยว ดื่มกับเพื่อนเหมือนเดิม และคิดว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ “คือการออกกำลังกายอย่างหนึ่ง ที่ทำแล้วไม่เครียด มีความสุขและสุขภาพแข็งแรง”

แนวทางการป้องกันการตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์

ตนเอง

เธอแพ้ง่ายขนานมาก ไม่สามารถกินยาเป็นเวลาได้และแพ้ยาคุมกำเนิดชนิดนี้ เธอจะใช้วิธีการทานยาคุมฉุกเฉินเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งที่ไม่น่าใจ

คนรอบข้าง

เธอจะเตือนเพื่อเสมอและคอยบอกเล่าเรื่องต่างๆที่เกิดกับเธอให้ฟัง เธอไม่อยากจะให้เพื่อน เป็นแบบเธอ

สังคม

พรารวมว่าสิ่งที่เธอเป็น ไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีเพียงแต่สิ่งนั้นดีที่สุดในมุมมองของเธอ เธอเข้าใจ สังคมที่ว่าสังคมไทยไม่ยอมรับเรื่องแบบนี้แต่ คนที่เธอรู้จักส่วนใหญ่เป็นกัน เธออยากให้สังคมลด การปฏิบัติที่ยึดติดธรรมเนียมมากไปเพราะการยึดติดไม่ได้ช่วยให้สังคมกลับมาเหมือนเดิม แต่ยิ่งทำให้เปลี่ยนไปมากกว่า หันกลับมามองสังคมและหาวิธีปรับเปลี่ยนตามดีกว่า

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งส่วนแรกเป็นปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษาและส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนนี้ได้มาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตนักศึกษาที่ผ่านการ ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และตัดสินใจทำแท้ง มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาแล้วได้พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนิสิตนักศึกษาทั้ง 8 ราย สามารถสรุปออกมาได้ดังต่อไปนี้

อายุ

อายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีอายุระหว่าง 21-23 ปี อายุ 21 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 อายุ 22 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และอายุ 23 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5

สถานที่พักอาศัยขณะศึกษา

สถานที่พักอาศัยขณะศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง พักหอพัก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75
พักบ้านเช่า จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และพักคอนโด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ภูมิลำเนา

ภูมิลำเนาของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5
จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 1 คน คิดเป็น
ร้อยละ 12.5 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 จังหวัดสมุทรสงคราม
จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ฐานะทางครอบครัว

ฐานะทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ฐานะปานกลาง จำนวน 4 คน
คิดเป็นร้อยละ 50 และฐานะดี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50

การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระหว่างอายุ 12 – 21 ปี มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก
แรก อายุ 12 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุ 15 ปี จำนวน 1 คน คิด
เป็นร้อยละ 12.5 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุ 16 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก
แรก อายุ 17 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุ 21 ปี จำนวน 1 คน
คิดเป็นร้อยละ 12.5

จำนวนครั้งที่เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

จำนวนครั้งที่เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่าง ระหว่าง 1-4 ครั้ง แบ่งเป็น
เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ 1 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึง
ประสงค์ 2 ครั้ง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ 3 ครั้ง จำนวน 1

คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และ เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ 4 ครั้ง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

ในบทวิเคราะห์นี้ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อออกเป็น 3 ส่วนซึ่งมีลำดับการนำเสนอ ดังนี้

1. ทักษะคิดในการมีเพศสัมพันธ์
2. การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
3. การป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทักษะคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

ทักษะคิดในการมีเพศสัมพันธ์ มีผลสืบเนื่องมาจาก จิตใจ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคล ที่มีต่อข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสิ่งต่างๆรอบตัว เข้ามามีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งทักษะคิดมีผลให้เกิดการแสดงออกพฤติกรรมออกมาโดยแต่ละบุคคลจะมีทักษะคิดที่ต่างกัน Herbert (n.d.) จึงแบ่งการเปลี่ยนแปลงทักษะคิดออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ การยินยอม (Compliance) การเลียนแบบ (Identification) และความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน (Internalization)

1.1 การยินยอม (Compliance)

การยินยอม จะเกิดได้เมื่อ บุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา และมุ่งหวังจะได้รับ ความพอใจ จากบุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมรับทำตามสิ่งที่อยาก ให้เขากระทำนั้น ไม่ใช่เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะเขาคาดหวังว่า จะได้รับ รางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วย และกระทำตาม ดังนั้น ความพอใจ ที่ได้รับจาก การยอมรับทำตาม นั้น เป็นผลมาจาก อิทธิพลทางสังคม หรือ อิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิด การยอมรับนั้น กล่าวได้ว่า การยอมรับทำตามนี้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทักษะคิด ซึ่งจะมีพลังผลักดัน ให้ บุคคลยอมรับ กระทำตามมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับจำนวนหรือ ความรุนแรงของรางวัลและ การลงโทษ

ซึ่งจากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่ามีการฉีกศึกษาจำนวน 1 คน จาก 8 คน ที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนเพราะการยินยอม

“เคยคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ ถ้าเพื่อนรู้เพื่อนจะเลิกคบ และเป็นเรื่องที่หน้าอาย แต่ผู้ชายพูด โน้มน้าวและบอกว่ารักเธอมาก เลยยอมเพราะคิดว่าถ้ารักกันต้องยอมให้ ตอนนั้นกลัวหลายอย่าง ทั้งกลัวเพื่อนรู้ กลัวแฟนไม่รัก กลัวพ่อแม่และคนรู้จักรู้ อยู่ด้วยกันสองต่อสองจึงยอม และมีเพศสัมพันธ์กับเค้ามาตลอด...” แพร (2554: สัมภาษณ์)

1.2 การเลียนแบบ (Identification)

การเลียนแบบ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจาก การที่บุคคล ต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดี หรือที่พอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น จากการเลียนแบบนี้ ทักษะของบุคคลจะเปลี่ยนไป มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่า การเลียนแบบ เป็นกระบวนการ การเปลี่ยนแปลง ทักษะ ซึ่งพลังผลักดัน ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ ความน่า โน้มน้าวใจ ของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลัง (Power) ของผู้ส่งสาร บุคคลจะรับเอาบทบาท ทั้งหมดของคนอื่น มาเป็นของตนเอง หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองเลียนแบบ แต่ไม่รวมถึงเนื้อหาและรายละเอียดในการเลียนแบบ ทักษะของบุคคล จะเปลี่ยนไปมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับ สิ่งเร้าที่ทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลง

ซึ่งจากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่ามีการฉีกศึกษาจำนวน 3 คน จาก 8 คน ที่มีเพศสัมพันธ์เนื่องจากการเลียนแบบ

“โตมากับพ่อแม่ที่ไปรับไปส่งตลอดไม่เคยได้เที่ยวกับเพื่อนจามลำพัง พอมาอยู่หอข้างนอก ก็เห็นว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา เพื่อนในกลุ่มก็มีกันทั้งนั้น...” พลอย (2554: สัมภาษณ์)

“หญิงชายไม่ต่างกันหรอก ผู้ชายมิได้เราเป็นผู้หญิงก็ต้องมิได้ไม่จำเป็นต้องรอให้ฝ่ายชายมาเริ่มก่อน ผู้หญิงก็เริ่มก่อนได้ มีสิทธิเท่ากัน...” แพรว (2554: สัมภาษณ์)

“เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายแล้ว เจอกันคุยกันถูกลอ ก็กลับมาคุยต่อ มีเพศสัมพันธ์กันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก คนอื่นก็ทำกันแบบนี้กันทั้งนั้น...” พราว (2554: สัมภาษณ์)

1.3. ความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน (Internalization)

ความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน (Internalization) เป็นกระบวนการ ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ซึ่งตรงกับ ความต้องการภายใน ค่านิยม ของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ในลักษณะนี้จะสอดคล้องกับ ค่านิยม ที่บุคคลมีอยู่เดิม ความพึงพอใจ ที่ได้จะขึ้นอยู่กับ เนื้อหารายละเอียด ของพฤติกรรมนั้นๆ การเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว ถ้าความคิด ความรู้สึกและ พฤติกรรมถูกระทบไม่ว่า จะในระดับใดก็ตาม จะมีผลต่อการเปลี่ยน ทักษคติ ทั้งสิ้น

ซึ่งจากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่า มีกรณีศึกษาจำนวน 4 คน จาก 8 คนที่มีทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์เนื่องจากต้องการที่อยากจะเปลี่ยน

“คนเราเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับคนแต่ละคนว่ารู้สึกยังไง ถ้ารักกันเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกและเป็นความสุขที่มีร่วมกัน ถ้าอารมณ์ตอนนั้นทั้งรักทั้งมันใจ เวลานั้นไม่สามารถนำเหตุผลใดมาพูดได้หรอก...” พิมพ์ (2554: สัมภาษณ์)

“ผู้ใหญ่ชอบบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเลวร้ายแต่ไม่เคยบอกเลยว่าเหตุผลของมันเป็นมาอย่างไร จนออกมาสู่สังคมจึงเรียนรู้เองว่าสมัยนี้เท่าเทียมกันแล้ว จึงมีมุมมองในการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างไป การเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งไม่ใช่เรื่องแปลกและไม่ได้เสียหายอะไรเลย เรื่องนี้เป็นความต้องการของคนสองคนและเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจคบกันด้วย หากฝ่ายชายแสดงออกฝ่ายเดียวโดยที่เราไม่ได้ตอบผู้ชายก็เบื่อกัน สมัยก่อนผู้หญิงถูกปิดกั้นและไม่ให้แสดงออก แต่ตอนนี้อะไรที่ผู้ชายทำได้ผู้หญิงก็ทำได้เหมือนกัน...” แพต (2554: สัมภาษณ์)

“การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องของคน 2 คนถ้าพร้อมก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าไม่พร้อมและเกิดเรื่องที่ไม่ดีขึ้นมาจะทำให้อนาคตของคน 2 คน ไม่ดีตามไปด้วย เหมมองว่าความต้องการของผู้หญิงและผู้ชายไม่ต่างกันเพราะต่างฝ่ายต่างมีความต้องการ เพียงแต่มีการแสดงออกมามากน้อยไม่เท่ากัน...” เพนท์ (2554: สัมภาษณ์)

“เธอคิดว่าเมื่อคนสองคนรักกันการมีเพศสัมพันธ์ยอมเป็นเรื่องที่ไม่แปลก เรื่องแบบนี้ต่างคนต่างความคิด สำหรับเธอคิดว่าสิ่งไหนที่ทำแล้วเธอมีความสุขและไม่ได้ทำร้ายคนอื่นสิ่งนั้นคือสิ่งที่ดีส่วนของความรู้สึกระหว่างผู้ชายและผู้หญิง เธอคิดว่าและแต่บางคนมากกว่า เพราะผู้ชายบางคนรักผู้หญิงจริงจึงต้องผูกมัด แต่บางคนแค่อยากลองเพื่อความสนุก ส่วนผู้หญิงมีเหมือนกันทั้ง 2 แบบ ทั้งให้เพราะรักและให้เพราะอยากลองสนุก...” พิง (2554: สัมภาษณ์)

2. การตั้งครรภที่ไม่พึงประสงค์

พัทธา สายหู (2516) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมคือการอบรมให้ความรู้ระเบียบสังคมคือกระบวนการที่สังคมหรือกลุ่มสั่งสอนโดยตรงหรือทางอ้อมให้ผู้เป็นสมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้และรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ ความประพฤติและคุณค่าต่างๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติและความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

การขัดเกลาเป็นกระบวนการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมมี ดังนี้

1. การเรียนรู้ทางตรง เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของกลุ่มนั้นๆ กำหนดไว้ การเรียนทางตรงจะพบในสถาบันครอบครัว โรงเรียนและวัด เช่น พ่อและแม่สอนลูก ครูสอนลูกศิษย์ พระสอนศิษย์ เป็นต้น โดยเฉพาะครอบครัวถือว่าเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้งและมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติและความประพฤติของเด็กอย่างยิ่ง เพื่อจะได้วางตัวในสังคมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. การเรียนรู้ทางอ้อม เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการสังเกตและการเลียนแบบ เช่น ลูกเลียนแบบการแสดงออกของพ่อแม่ ญาติพี่น้องและเพื่อน เรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ จากกลุ่มเพื่อนหรือจากแหล่งอื่นๆ เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ได้ตั้งใจ เป็นการเรียนรู้โดยธรรมชาติของบุคคลเองเพื่อเกิดการปฏิบัติอย่างเหมาะสม

สุพัตรา สุภาพ (2534) กล่าวถึง ตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมว่ามี 6 กลุ่ม คือ

1. ครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานที่ขัดเกลามนุษย์ให้รู้ว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ หรืออะไรถูกอะไรผิด เป็นต้น เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้งและมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และความประพฤติของเด็กเป็นอย่างมาก

2. กลุ่มเพื่อน เป็นการรวมของกลุ่มที่มีอายุระดับใกล้เคียง ซึ่งกลุ่มเพื่อนนี้มีอิทธิพลต่อทัศนคติของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะเด็กวัยนี้มีแนวโน้มต้องการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีรสนิยมใกล้เคียงกัน เพื่อนอาจจะสอนให้เด็กทำตามกฎเกณฑ์ที่สังคมต้องการหรือในทางตรงข้ามสอนเด็กให้ทำอะไรฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมได้ ซึ่งการคบเพื่อนนี้ จึงมีความสำคัญสำหรับคนวัยนี้มาก หากคบเพื่อนไม่ดีอาจจะเสียคนได้ง่าย

3. โรงเรียน โดยทั่วไปแล้วจะถือว่าโรงเรียนเป็นบ้านที่สองของเด็กในการที่จะได้รับความรู้ ความคิดต่างๆ และวิชาการต่างๆ อย่างเป็นทางการ โดยเฉพาะสังคมปัจจุบันโรงเรียนสถานที่สำคัญในเรื่องการให้การขัดเกลาแก่เด็กตลอดจนทำให้เด็กมีโอกาสพบปะสมาคมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน โรงเรียนมีโอกาสรหล่อหลอมทัศนคตินิสัยใจคอของเด็กเป็นระยะเวลายาวนาน เนื่องจากเด็กต้องศึกษาเล่าเรียนหลายปีในแต่ละระดับ ทำให้เด็กได้รับคุณค่าและความรู้อย่างทั้งแบบรู้ตัวไม่รู้ตัว

4. กลุ่มอาชีพ เป็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ในสังคมซึ่งแต่ละกลุ่มอาชีพจะมีคุณค่าหรือระเบียบกฎเกณฑ์ไปตามอาชีพของตน เช่น ครูต้องสอนลูกศิษย์ด้วยความเมตตา นักสังคมสงเคราะห์ไม่เปิดเผยความลับของผู้มารับการสงเคราะห์ แพทย์รักษาคณไข้ด้วยจรรยาบรรณ ไม่เห็นแก่เงิน เป็นต้น แต่ละอาชีพจึงมีบุคลิกภาพแตกต่างกันไป เช่น ตำรวจก็แตกต่างจากแพทย์ นางพยาบาลก็แตกต่างจากพ่อค้า ครูแตกต่างจากวิศวกร การอบรมในวัยนี้จึงเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว การขัดเกลาจึงอาจจะยากกว่าเด็ก เพราะเมื่อผ่านมาถึงระดับนี้แต่ละคนมีความนึกคิดเป็นแบบฉบับของตนเองอยู่ในใจแล้ว

5. ตัวแทนทางศาสนา เป็นตัวแทนที่ขัดเกลาคนหรือแนะแนวทางให้คนที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพื่อเป็นเป้าหมายในการกระทำโดยเฉพาะศาสนาพุทธได้สอนให้คนเราไม่ตั้งอยู่ในความประมาท ซึ่งช่วยให้บุคคลเข้าใจความจริงแห่งชีวิตและสามารถระงับความตึงเครียดหรือขจัดความฟุ้งซ่านหรือทุกข์ได้ซึ่งตัวแทนทางศาสนา ได้แก่ วิศวกรอาราม พระ นักบวช ผู้สอนศาสนาหรือผู้เผยแพรศาสนา พยายามจะช่วยขัดเกลาให้บุคคลได้เป็นไปตามครรลองที่มุ่งหมายไว้

6. สื่อมวลชน สื่อมวลชนเหล่านี้มีหลายประเภท เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ภาพยนตร์ นวนิยาย วรรณคดี เป็นต้น ซึ่งมีส่วนในการขัดเกลาทางสังคมแก่นุชนในด้านต่างๆ ตั้งแต่ความคิด ความเชื่อแบบของความประพฤติ เพราะสื่อมวลชนมีทั้งการให้ความรู้และความเพลิดเพลิน อิทธิพลของสื่อมวลชนนี้จะมีมากหรือน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับภูมิหลังของของครอบครัวว่าได้สอนลูกมาให้รู้จักเหตุและผลหรือเลือกฟังข่าวสารต่างๆ ได้แค่ไหนหรือขึ้นอยู่กับเจตคติของแต่ละบุคคลต่อสิ่งที่ตนได้รับ

จากการแบ่งตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญที่สุด การอบรมของพ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นการอบรมเบื้องต้นที่สำคัญที่สุดที่เด็กจะต้องประสบ เพราะเป็นการอบรมที่ใกล้ชิดและมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง และมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และแบบของความประพฤติแก่เด็กเป็นอย่างยิ่ง การอบรมของพ่อแม่จะอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงนั้น ก็ด้วยการบอกกล่าวอย่างแจ่มแจ้งว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ อะไรผิด อะไรถูก เป็นต้น ซึ่งได้ผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพมาก เนื่องจากการชี้ทางและแนะแนวทางในการปฏิบัติแก่บุคคลอย่างจงใจและเจตนา เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถวางตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสถานการณ์หนึ่งๆ เช่น สอนเด็กให้กินเป็นเวลา เล่นเป็นเวลานานนอนเป็นเวลา หรือพบหน้าผู้ใหญ่ก็ต้องยกมือไหว้ ต้องพูดจาไพเราะ ถ้าไม่ทำอาจถูกลงโทษเป็นต้น ส่วนทางอ้อม เป็นการอบรมโดยไม่รู้ตัว เป็นสิ่งที่เด็กได้รู้ได้เห็น และซึมซาบเข้าไปในจิตใจซึ่งเด็กอาจจะนำไปปฏิบัติในอนาคตหรือมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก เช่น พ่อแม่ชอบใช้คำหยาบ เด็กจะใช้คำหยาบบ้าง เป็นต้น

ในสมัยปัจจุบันนี้ การขัดเกลาทางสังคมที่เกิดขึ้นได้มีการเปลี่ยนแปลงไป เพราะการที่ครอบครัวสมัยใหม่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่สามารถมีเวลาเพียงพอในการเลี้ยงดูเด็กอย่างทั่วถึงเมื่อเด็กไปที่โรงเรียนหรือมีกลุ่มเพื่อน ก็ทำให้เกิดการขัดเกลาทางอ้อมที่ทำให้เด็กเติบโตในสภาพแวดล้อมหรือมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน จึงเป็นไปได้ว่า จะมีปัจจัยสาเหตุที่ส่งเสริมให้เด็กที่เกิดขึ้นทำความผิดเพราะการที่เลียนแบบเพื่อนหรือคนรู้จัก เพราะมีปัจจัยในการขัดเกลาทางสังคมที่สามารถปลูกฝังและทำให้เด็กที่โตขึ้นเป็นวัยรุ่นมีค่านิยมที่ผิดได้

จากงานวิจัยนี้สรุปได้ว่า บุคคลหรือกลุ่มที่ให้การขัดเกลาทางสังคม อาทิเช่น ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน กลุ่มอาชีพ ตัวแทนศาสนาและ สื่อมวลชน กลุ่มเหล่านี้สามารถส่งผลให้นิสิต นักศึกษามีความรู้ในสิ่งที่ควรปฏิบัติว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิดสิ่งไหนไม่ดี โดยเฉพาะ ครอบครัวที่

เป็นการขัดเกลาทางสังคมในเบื้องต้นสำหรับนิสิตนักศึกษาช่วยส่งผลต่อความคิดความอ่านและทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ที่ดีขึ้น

แนวทางในการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1

ตัวเอง

เธอใช้วิธีการคุมกำเนิดด้วยการกินยาคุมและทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์จะให้แฟนใส่ถุงยาง

อนามัย

คนรอบข้าง

แพรมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิด แต่ควรมองถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาด้วยว่าจะส่งผลอะไรบ้าง เธอจะบอกน้องชายเสมอว่าให้ป้องกันทุกครั้งเป็นผู้ชายควรสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง นอกจากป้องกันการตั้งครรภ์ ยังสามารถป้องกันโรคที่มาจากการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้อีกด้วย

สังคม

เธออยากให้ผู้ปกครองเปิดใจยอมรับที่จะให้วัยรุ่นคบกันได้ ให้ผู้ใหญ่เข้าใจว่าตอนนี้สังคมได้เปลี่ยนไปแล้ว เรื่องของการคบกัน กอดกัน จูบกัน และการมีเพศสัมพันธ์กันก็เป็นเรื่องธรรมดาอยากให้เปิดใจยอมรับมากกว่าปิดกั้นหรือ ห้ามปราม ยิ่งห้ามจะเหมือนยิ่งยุให้ทำ ทำให้เธอารู้สึกอยากเห็น อยากลอง อยากให้เปลี่ยนจากห้ามมาเป็นชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสียมากกว่า

กรณีศึกษาที่ 2

ตัวเอง

พิมพ์ร้อให้ถึงเวลาที่พร้อมและเหมาะสม เธอไม่อยากให้เรื่องแบบเดิมเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง และพยายามห้ามใจตัวเองไม่ให้ผลออกไปกับอารมณ์ความอยากรู้อยากลอง สิ่งที่เคยเกิดขึ้นจะเป็นสิ่งที่คอยเตือนสติเธอเสมอ

คนรอบข้าง

พิมพ์เตือนน้องสาวและรุ่นน้องที่เธอรักและยกตัวอย่างของเธอที่เคยผิดพลาดให้ฟังว่าสิ่งที่ตามมาจะติดตัวอยู่กับเราตลอดเวลา คนเราเลือกเกิดไม่ได้แต่สามารถเลือกที่จะทำตัวเองให้ดีได้

สังคม

พิมพ์อยากให้พ่อแม่ที่มีลูกผู้ชายเห็นใจพ่อแม่ที่มีลูกผู้หญิงบ้าง เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นผู้หญิงไม่ได้ผิดฝ่ายเดียว อยากให้อบรมสั่งสอนให้ลูกผู้ชายให้เกียรติผู้หญิงถ้าไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบกับปัญหาที่เกิดขึ้นก็ต้องห้ามใจตัวเองให้ได้ไม่ล่วงเกินผู้หญิง หรือถ้าล่วงเกินก็ต้องรู้จักรับผิดชอบกับการกระทำของตัวเอง

กรณีศึกษาที่ 3

ตัวเอง

หลังจากที่เธอพลาดตั้งครรภ์เธอจึงตัดสินใจหาวิธีที่ป้องกันที่ปลอดภัยที่สุดและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้นมาอีกครั้ง เธอจึงเข้าไปปรึกษาแพทย์เกี่ยวกับการคุมกำเนิด แพทย์จึงแนะนำให้เธอฉีดยาคุมกำเนิดและให้แฟนสวมถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่ตามจากการมีเพศสัมพันธ์

คนรอบข้าง

เธอไม่อยากใครทราบเรื่องที่ผิดพลาดของเธอ บวกกับไม่มีใครเข้ามาปรึกษาเธอในเรื่องนี้เลย

สังคม

เธอเคยมองว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ไม่ดีเพราะได้รับการปลูกฝังมาจากครอบครัว แต่ความคิดของเธอได้เปลี่ยนไปตอนเธอได้เข้าสู่สังคมใหม่จากเพื่อน จากคนรอบข้าง ถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ว่าไม่ได้เป็นเรื่องที่ไม่ดีหากเกิดขึ้นมาจากความรัก เธออยากให้การปลูกฝังจากครอบครัวจะต้องปลูกฝังพร้อมกับคำแนะนำเพื่อให้วัยรุ่นได้เข้าใจมากกว่าการได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยขาดคำแนะนำจากครอบครัว

กรณีศึกษาที่ 4

เธอมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ต้องช่วยกันป้องกันทั้ง 2 ฝ่าย เพราะทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบปัญหา แต่ส่วนใหญ่เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายตัดสินใจฝ่ายเดียวว่าจะให้ฝ่ายชายรับรู้หรือไม่ ปัจจุบันเธอป้องกันตัวเองด้วยการทานยาคุมกำเนิดและคบกับแฟนเพียงคนเดียว เธอยังแนะนำแนะนำให้เพื่อนในกลุ่มเดียวกัน รู้จักวิธีป้องกัน เพราะสมัยนี้เรื่องการคุมกำเนิดไม่ใช่เรื่องหน้าอายอีกต่อไป

ในส่วนของสังคมเธอมองว่าทราบได้ที่สื่อยังคงไม่มีการควบคุมที่เข้มงวด ยังคงเปิดโอกาสให้เด็กเรียนรู้เรื่องเหล่านั้นด้วยตัวเองโดยไม่มีผู้ใหญ่เข้ามาชี้แนะหรือนำมาสอนในสถานศึกษา เช่น

1. การคุมกำเนิดที่ถูกต้องและปลอดภัย
2. เวลาที่เหมาะสมในการมีเพศสัมพันธ์
3. การสอนให้ผู้หญิงรักนวลสงวนตัว และสอนให้ผู้ชายให้เกียรติผู้หญิงเมื่ออยู่กันลำพัง
4. หยุดการนำเอาวัฒนธรรมที่ไม่ดีเข้า เช่น การกอดจูบในที่สาธารณะ เป็นต้น

กรณีศึกษาที่ 5

ตัวเอง

เพชรป้องกันตัวเอง และทางเลือกที่ดีที่สุดคือ ต้องรักตัวเองให้มาก เมื่อเกิดผิดพลาดคนที่เสียใจที่สุดคือตัวเอง ถ้าผู้ชายรักจริงต้องรอได้

คนรอบข้าง

เธอจะบอกรุ่นน้องที่มาปรึกษาเรื่องแฟนเสมอว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิดถ้าสามารถดูแลตัวเองได้โดยไม่เกิดปัญหาตามมา แต่ถ้าคิดว่ายังดูแลตัวเองไม่ได้ ควรป้องกันก่อนดีกว่ามาแก้ปัญหาทีหลัง

สังคม

สังคมผู้ใหญ่กับเด็กมองต่างมุมกันผู้ใหญ่คิดว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องร้ายแรงและห้ามไม่ให้ทำ แต่ในมุมมองของเด็กมองว่าไม่ได้ทำร้ายใครเป็นเรื่องธรรมดา อยากให้ผู้ใหญ่เปลี่ยนจากการห้าม หรือมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องร้ายแรงมาเป็นการชี้แนะถึงเหตุผลที่ต้องห้าม หากมีเพศสัมพันธ์แล้วเกิดการตั้งครรภ์ขณะที่ไม่พร้อมนั้นมีผลตามมาอย่างไร จะทำให้เด็กเข้าใจว่าแท้จริงแล้วผู้ใหญ่ไม่ได้ห้ามไปโดยไร้เหตุผล

กรณีศึกษาที่ 6

ตัวเอง

พังกคิดว่าสิ่งไหนไม่เกิดขึ้นกับตัวเองบางคนไม่สามารถหาวิธีที่ดีที่สุดมาแก้ปัญหาได้เหตุการณ์จริงที่เจอจะต่างกับการคาดการณ์มาก เมื่ออยู่ในสถานการณ์ปัญหานั้นทุกอย่างจะรวมทำให้ต้องคิดทางออกที่ดีกับทุกฝ่ายทั้งคนรอบข้างและตัวเอง

คนรอบข้าง

อยากให้คิดให้รอบคอบก่อนที่จะทำเพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาขึ้นมาภายหลัง

สังคม

สังคมควรให้โอกาสกับคนที่กล้าจะต่อสู้กับปัญหาและตัดสินใจตั้งครรภ์ต่อโดยไม่เลือกวิธีการทำแท้ง หรือให้มีหน่วยงานที่รับปรึกษาปัญหาให้กับผู้ที่ประสบปัญหาอยู่แพร่หลายมากกว่านี้ วิธีการทำแท้งจะได้ไม่เป็นทางออกเดียวที่เลือก

กรณีศึกษาที่ 7

ตนเอง

เธอป้องกันตนเองโดยการกินยาคุมกำเนิดและให้ฝ่ายชายสวมถุงยางอนามัย

คนรอบข้าง

เธอจะบอกคนรอบข้างเธอเสมอว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องที่ผิดและเธอไม่ได้ห้ามไม่ให้มี แต่เธอจะแนะนำเพื่อไม่ให้เพื่อนเกิดปัญหาแบบเธอ เพราะปัญหาหลังมีเพศสัมพันธ์มีมากมาย เช่น โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อม และหากเกิดปัญหาขึ้นมาทางแก้ไขที่ต้องทำแท้งยังส่งผลให้ร่างกายผิดปกติอีกด้วย

สังคม

แพรวมองว่าสังคมตอนนี้ยังปิดกั้นเรื่องความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง และขาดการแนะนำที่ดีจากผู้รู้ จึงทำให้ต้องมีการเรียนรู้ที่ลองผิดลองถูกเพื่อความอยากรู้อยากลอง สังคมยังมองว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่น่าอายและไม่สมควรนำมากล่าวอย่างเปิดเผย ทั้งที่ความจริงแล้วสังคมได้เปลี่ยนไปจากเดิมและต้องการความรู้จากผู้รู้จริงมาแนะนำ

กรณีศึกษาที่ 8

ตนเอง

เธอแพ้ถุงยางอนามัย ไม่สามารถกินยาเป็นเวลาได้และแพ้ยาคุมกำเนิดชนิดเม็ด เธอจะใช้วิธีการทานยาคุมฉุกเฉินเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งที่ไม่มั่นใจ

คนรอบข้าง

เธอจะเตือนเพื่อเสมอและคอยบอกเล่าเรื่องต่างๆที่เกิดกับเธอให้ฟัง เธอไม่อยากจะให้เป็นแบบเธอ

สังคม

พรามองว่าสิ่งที่เธอเป็นไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีเพียงแต่สิ่งนั้นดีที่สุดในมุมมองของเธอ เธอเข้าใจสังคมที่ว่าสังคมไทยไม่ยอมรับเรื่องแบบนี้แต่ คนที่เธอรู้จักส่วนใหญ่เป็นกัน เธออยากให้สังคมลดการปฏิบัติที่ยึดติดธรรมเนียมมากไปเพราะการยึดติดไม่ได้ช่วยให้สังคมกลับมาเหมือนเดิม แต่ยิ่งทำให้เปลี่ยนไปมากกว่า หันกลับมามองสังคมและหาวิธีปรับเปลี่ยนตามดีกว่า

ข้อวิจารณ์

จากผลการศึกษาทำให้ทราบว่านิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และตัดสินใจทำแท้งเนื่องมาจากทัศนคติที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เปลี่ยน ไปจึงส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ขึ้น

ปัจจัยทางด้านสังคม

ความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชายทางสรีระได้นำไปสู่ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันในทางอื่นๆ ด้วยไม่ว่าจะเป็นในเรื่องสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด จิตใจ และอารมณ์ ความเชื่อเช่นนี้ได้มีมาเป็นเวลานานนับพันปี ความแตกต่างดังกล่าวมักถูกมองว่าเป็นความแตกต่างที่มีมา "ตามธรรมชาติ" ซึ่งหมายความว่า ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ การเชื่อที่ว่าผู้หญิงมีความแตกต่างจากผู้ชายได้นำไปสู่สถานะของผู้หญิงที่ด้อยกว่าผู้ชาย เช่น ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ไม่มีเหตุผลชอบใช้อารมณ์ นำไปสู่การที่สังคมไม่ยอมรับผู้หญิงให้เป็นผู้นำเพราะมีคุณสมบัติทางเพศที่ไม่เหมาะสม

ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงไม่เก่งทางคณิตศาสตร์ ไม่มีความคิดเป็นวิทยาศาสตร์ ทำให้ผู้หญิงไม่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นนักวิทยาศาสตร์ วิศวกรซึ่งเป็นอาชีพที่มีรายได้ดีและมีเกียรติในสังคม ในโรงงานอุตสาหกรรมผู้หญิงจะเป็นได้เพียงกรรมกรไร้ฝีมือ ไม่สามารถเป็นช่างเครื่องยนต์ได้ เพราะผู้หญิงถูกมองว่าไม่มีความสามารถทางช่าง ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงมีคุณสมบัติหรือความสามารถทางเพศในการดูแลผู้อื่น เช่น เด็ก คนแก่ ทำให้ผู้หญิงต้องเป็นผู้รับภาระหลักในการดูแลลูกและคนในครอบครัว แม้ว่าผู้หญิงจะทำงานนอกบ้านด้วยก็ตาม

ในช่วงประมาณสองร้อยปีที่ผ่านมา สังคมของมนุษย์ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลายประการ การก่อเกิดและการยอมรับในเรื่องสิทธิมนุษยชน การให้ความสำคัญกับความเป็นประชาธิปไตย การเปลี่ยนแปลงการผลิตแบบเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรม ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ได้ทำให้ผู้หญิงส่วนหนึ่งได้รับโอกาสการศึกษาเช่นเดียวกับผู้ชาย ผู้หญิงได้ทำงานนอกบ้านมากขึ้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อความเชื่อเดิมๆ ที่เสนอว่าผู้หญิงมีสถานะที่ด้อยกว่าชาย และความแตกต่างของผู้หญิงและผู้ชายเป็นเรื่องตามธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ รวมทั้งการพยายามหาคำตอบว่าทำไมความเชื่อเช่นนี้เกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้มาเป็นเวลานาน การเกิดการตั้งคำถาม การหาคำอธิบาย และการเคลื่อนไหวทางสังคมเพื่อเปลี่ยนแปลงความเชื่อตลอดจนสภาพแห่งความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศนี้ ได้มีการเรียกรวมๆ ว่าสตรีนิยม (Feminism)

จากการศึกษาพบว่าการเรียกร่องสิทธิความเท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงต้องการเท่าเทียมกับเพศชายในเรื่องเพศสัมพันธ์และมองว่า

“เราไม่คิดว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ต้องแบ่งว่าชาย หญิง มีความแตกต่างกัน เพราะไม่ว่า จะเป็นชายหรือหญิงต่างมีสิทธิเท่าเทียมกัน จึงคิดว่าไม่จำเป็นเลยว่าฝ่ายชายหรือหญิงจะเป็นผู้เริ่ม

ก่อน เนื่องด้วยปัจจุบันสังคมที่เปลี่ยนไป ความคิดของคนสมัยใหม่ คือ หญิง ชาย มีความเท่าเทียมกัน...” แพรว (2554: สัมภาษณ์)

“เธอคิดว่ามุมมองเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงต่างกันคนละขั้วเพราะผู้ชายไม่เคยนึกถึงหัวอกของผู้หญิง ผู้ชายคิดแต่จะได้ฝ่ายเดียวโดยที่ไม่ถามความรู้สึกของผู้หญิงเลยว่ามีรูสึกอย่างไร...” พิมพ์ (2554: สัมภาษณ์)

ความเป็นเพศ เป็นความคิดรวบยอดที่แตกต่างจากเรื่องบทบาททางเพศ เพราะความเป็นเพศมีความหมายที่กว้างกว่าบทบาททางเพศ บทบาททางเพศหมายถึงความถึงแบบแผนต่างๆ ที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ของความเป็นเพศ เช่น บทบาทในการดูแลลูกเป็นของผู้หญิง บทบาทในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเป็นของผู้ชาย แต่ความเป็นเพศมีความหมายที่มากกว่านั้น เพราะฉะนั้น การทำความเข้าใจต่อความเป็นเพศต้องไม่ถูกลดลงเพียงการทำความเข้าใจในเรื่องบทบาทที่แสดงออกในสังคมเท่านั้น ในความสัมพันธ์หญิง-ชายยังมีแง่มุมอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกสะท้อนออกมาในเรื่องของบทบาท เช่น การที่ผู้หญิงรู้สึกว่ายากกว่าชาย ความรู้สึกที่ต้องการพึ่งพิงผู้ชาย ความรู้สึกที่ต้องการมีผู้ชายในชีวิตเพื่อทำให้ชีวิตมีความสมบูรณ์ขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความหมายของความเป็นเพศทั้งสิ้น

ความเหลื่อมล้ำทางเพศได้ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวเรียกร้องความเท่าเทียมกันระหว่างเพศมาโดยตลอด โดยเฉพาะในช่วงสี่ทศวรรษที่ผ่านมา ในช่วงเวลาดังกล่าวยังได้เกิดการศึกษาคำอธิบายหรือแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นรองของผู้หญิงในด้านต่าง ๆ อย่างมากมายอีกด้วย คำอธิบายหรือแนวคิดทางสตรีนิยมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดกระแสหลัก ๆ ที่มีอยู่ในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเสรีนิยม (Liberalism) ลัทธิมาร์กซ์ (Marxism) จิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) หรือแนวคิดหลังสมัยใหม่ (Postmodernism) นักสตรีนิยมได้นำแนวคิดเหล่านั้นมาขยายความ ปรับแต่งให้กลายเป็นกรอบทฤษฎีที่กว้างขึ้นและใช้อ้างอิงได้ (Ameil, 1999) สามารถแบ่งออกเป็นหลายสำนักคิดด้วยกัน

สตรีนิยมสายเสรีนิยม ถือว่าเป็นสำนักคิดแรกและถูกมองว่าเป็นแนวคิดกระแสหลักของสตรีนิยม เพราะคนส่วนใหญ่จะคุ้นเคยกับแนวคิดนี้ สตรีนิยมสายเสรีนิยมได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากแนวคิดเสรีนิยมที่ให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันของมนุษย์ โดยเฉพาะในทางกฎหมาย ให้ความสำคัญต่อปัจเจกนิยมที่มีเหตุผล ทำให้นักสตรีนิยมในแนวนี้มักเรียกร้องให้ผู้หญิงเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นคนมีเหตุผล ปรับปรุงตัวเองให้เหมือนกับผู้ชาย เช่น ต้องไม่ใช้อารมณ์ ไม่แสดงความอ่อนแอ และเชื่อว่าผู้หญิงและผู้ชายไม่มีความแตกต่างกัน เป็นมนุษย์เหมือนกัน

ดังนั้นผู้หญิงควรมีโอกาสที่จะทำทุกอย่างให้ได้เหมือนผู้ชาย เรียกร้องให้ผู้หญิงมีโอกาที่เท่าเทียมในการแข่งขันภายในระบบสังคมที่เป็นอยู่โดยเฉพาะในปริมณฑลสาธารณะ ให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย ทางการเมือง เพื่อสิทธิของปัจเจกบุคคลในการแข่งขันในตลาดสาธารณะ เพราะเชื่อว่าถ้าผู้หญิงมีโอกาที่เท่าเทียมแล้ว ผู้หญิงจะเป็นเหมือนผู้ชายได้ทุกอย่าง

นอกจากนี้การเรียกร้องให้ผู้หญิงต้องปรับตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายหรือแสดงท่าทาง ตลอดจนการคิด อารมณ์ให้เหมือนผู้ชาย ก็ถูกวิจารณ์เช่นกันว่าเป็นการแสดงถึงการยอมรับให้ "ความเป็นผู้ชาย" เป็นตัวแบบของมนุษย์ที่พึงประสงค์ ซึ่งไม่น่าถูกต้อง เพราะคุณลักษณะหลาย ๆ ประการของผู้ชาย เช่น การชอบแข่งขัน ไม่มีความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น ไม่มีความอ่อนโยน ความก้าวร้าว การเก็บกดทางอารมณ์ ล้วนไม่ใช่คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของมนุษย์อีกต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยในเชิงคุณภาพ เพราะต้องการได้การเก็บข้อมูลอย่างละเอียด รวมทั้งการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ จำนวน 8 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และการศึกษาแนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ผลการวิจัยคือ จากการศึกษาทำให้ทราบว่านิสิตนักศึกษาที่ผ่านการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และตัดสินใจทำแท้งเนื่องมาจากทัศนคติที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไปจึงส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ขึ้น โดยไม่ได้รับความรู้เรื่องของการป้องกันที่ถูกต้องและเหมาะสมอย่างจริงจัง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

1. ก่อนเกิด

1.1 การล้มเหลวของการใช้วิธีคุมกำเนิด

- การขาดความรู้
- การมีทัศนคติและความเชื่อที่ไม่ถูกต้องในการคุมกำเนิด
- การที่ฝ่ายชายขาดความรับผิดชอบในการคุมกำเนิด
- การขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศและโอกาสเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์
- การขาดความรู้ในเรื่องเพศ
- เพื่อนเป็นที่ปรึกษาเรื่องเพศมากกว่าครูและพ่อแม่

1.2 การมีเพศสัมพันธ์ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

1.3 การถูกล่อลวงและการถูกข่มขืน

2. ระหว่างเกิด

2.1 กระบวนการตัดสินใจทำแท้ง

- การรับรู้ถึงภาวะการตั้งครรภ์ ได้แก่ การขาดหายของประจำเดือน อาการแสดง และเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและ ความรู้สึกเมื่อทราบว่าตั้งครรภ์

2.2 การกำหนดวิธีการการคาดหมายผลกระทบที่จะได้รับหากเก็บครรภ์ไว้

- ความยากลำบากต่อภาระหน้าที่และความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูลูก
- ความอับอายเพราะสังคมไม่ยอมรับ
- การเสียโอกาสเรียนต่อ
- ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้หญิง
- เคยผ่านประสบการณ์ทำแท้งมาแล้ว
- เคยมีประสบการณ์ตั้งครรภ์มาก่อน
- เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการตั้งครรภ์ เช่น ฝ่ายชายไม่รับผิดชอบ
- การหาเหตุผลต่อรองในการตัดสินใจเลือกการทำแท้ง
- ความคิดของผู้หญิงต่อการทำแท้ง เช่นการทำแท้งเป็นการกระทำที่บาป การทำแท้งเป็นเรื่องของการสูญเสีย (ผู้ชายไม่รับผิดชอบ/ เป็นเมียน้อย) การทำแท้งเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพ

- การหาเหตุผลต่อรองในการทำแท้ง เช่น การหลีกเลี่ยงการทำแท้งโดยตรง การให้ความหมายของการทำแท้งใหม่ (ถ้าท้องยังอ่อนเป็นแค่ก้อนเลือดยังไม่เป็นตัวคนไม่ใช่การฆ่าคน) การยอมรับ โดยหาเหตุผลหักล้างหรือเปรียบเทียบ เช่น บานน้อยกว่าปล่อยให้ลูกเกิดออกมาลำบาก ขอมทำบาปดีกว่าต้องอับอายขายหน้า ยังมีอนาคตที่ไกลกว่านี้จึงเข้าสู่การลงมือทำแท้ง

3. หลังเกิด

ภายหลังการเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็นไปในทางบวก

- รู้สึกสบายใจโล่งใจ
- ต้องการคำแนะนำในการปฏิบัติตัวภายหลังการทำแท้ง

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

แนวทางการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่ดีที่สุด คือ การป้องกันไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ โดยการให้เรียนรู้เรื่องเพศศึกษา การปลูกฝังค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน และการสอนวิธีการคุมกำเนิดที่ถูกต้อง ให้ผู้ปกครอง โรงเรียนและสังคมปลูกฝังค่านิยมในการมีเพศสัมพันธ์ใหม่ เปลี่ยนจากการห้ามเป็นการแนะนำให้เข้าใจ เปิดโอกาสพูดคุยหรือสอบถามระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผยเพื่อจะได้แนะนำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มีตัวเลือกให้ผู้หญิงได้เลือกทำแท้งด้วยวิธีที่ปลอดภัยที่สุดและให้ข้อมูลข่าวสารที่แพร่หลายเกี่ยวกับสถานที่ให้บริการที่ปลอดภัยรวมทั้งเพิ่มความยืดหยุ่นในการทำแท้งให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยทำให้เห็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกันได้มาจากการเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ปัจจุบันสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงและรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างแพร่หลายและรวดเร็ว หากไม่ให้ความสำคัญกับแนวทางการป้องกันอย่างจริงจังจะทำให้สังคมเข้าสู่ปัญหาเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นทุกฝ่ายจึงไม่ควรมองข้าม และปล่อยปัญหาให้

ผ่านไป หรือแก้ไขเฉพาะที่ปลายเหตุ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะต่อการแก้ปัญหาที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ คือ

1. การศึกษาทัศนคติของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์และนำไปสู่การป้องกันการตั้งครรภ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม
2. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เริ่มจากการมีทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิด ขาดการเอาใจใส่จากครอบครัว สังคม จึงต้องเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อนที่เคยผ่านประสบการณ์ ทั้งประสบการณ์การตั้งครรภ์และ ประสบการณ์การทำแท้ง
3. แนวทางการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ที่ถูกต้องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือจากผู้ที่เชี่ยวชาญโดยตรง
4. ครอบครัวต้องให้ความสนใจกับนิสิตนักศึกษาให้มากขึ้น เพราะครอบครัวสามารถลดปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้
5. สังคมที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับเพศชายแต่ไม่เหมาะสมกับเพศหญิง จึงส่งผลให้เพศหญิงที่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างแสดงพฤติกรรมเพื่อต่อต้านสิทธิความเสมอภาคด้วยการแสดงออกให้สังคมเห็นว่าเพศหญิงมีสิทธิในเรื่องเพศไม่ต่างจากเพศชาย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาที่จะกระทำต่อไปในอนาคต อาจจะนำวิธีการแก้ปัญหาที่นำเสนอนี้ไปปรับใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นที่มีลักษณะคล้ายกัน เพื่อที่จะได้เป็นการทดสอบวิธีการแก้ปัญหาในแบบดังกล่าวอีกหลายครั้งเพื่อให้วิธีการนั้นเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย และให้เหมาะสมมากที่สุดพร้อมกันนี้การที่จะแก้ปัญหาในเรื่องนี้ต้องทำในระยะยาว การติดตามผลอย่างต่อเนื่อง และต้องได้รับความเข้าใจและความร่วมมือจากทุกฝ่าย และทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิสิตนักศึกษายะทำให้การแก้ปัญหานั้นสำเร็จได้อย่างยั่งยืน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

บุญศรี คำชาย. 2542. จิตวิทยาแนะแนวเด็กวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

แก้วกานต์ กองโชค. 2545. Sex Zone in the City. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ทิปป์ พอยท์.

งามนิตย์ รัตนานุกูล. 2528. การปฏิบัติคุมกำเนิดในสตรีตั้งครรภ์ไม่ปรารถนา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.

งามพิศ สัตย์สงวน. 2541. วัฒนธรรมข่าวในสังคมไทยและนานาชาติ. กรุงเทพมหานคร: รามาการพิมพ์.

_____. 2543. หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รามารามา.

งามพิศ สัตย์สงวน. 2545. สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาครอบครัวญวน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2545. ทศนคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาไทยและนักศึกษาอเมริกัน: การวิจัยข้ามวัฒนธรรมในประเทศอเมริกา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2545. ประสบการณ์วิจัยทางมานุษยวิทยาข้ามวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2547. การวิจัยเชิงคุณภาพทางมานุษยวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จตุพล อภิวงค์งาม. 2547. ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จันทร์แรม ทองศิริ. 2539. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดน่าน.
วิทยานิพนธ์สาขารณศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสาขารณศาสตร,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จिरพันธ์ ไตรทิพจรัส และคณะ. 2540. เอกสารคำสอนวิชาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ
การพัฒนา. ภูเก็ต: สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

จำนง อติวัฒน์สิทธิ์. 2549. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชาติวุฒิ วัจวล. 2542. อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสหศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนใน
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชูชาติ ศิวกาญจน์. 2539. ปัญหาสังคม. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.

ณรงค์ ศรีสวัสดิ์. 2515. สังคมวิทยาชนบท. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดินณะกุล. 2546. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นภกรณ์ หะวานนท์. 2538. การตอบโต้ของผู้หญิงเมื่อตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการตัดสินใจ
ยุติการตั้งครรภ์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นภกรณ์ หะวานนท์. 2540. เอกสารคำสอนวิชาสังคมวิทยาสำหรับการพัฒนาประเทศ.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นิ่มนวล ไชยวรรณ. 2524. ความรู้เรื่องเพศในสตรีที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยมหิดล.

เนตร พรรณดวงเนตร. 2538. **บริการสังคมที่หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาต้องการ.**
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บุตรรัตน์ บุตรพรหม. 2544. **เช็กซีในวัยเรียน.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไอเฟ็น.

ปราณี रामสูต. 2528. **จิตวิทยาวัยรุ่น.** กรุงเทพมหานคร: ศิลปาบรรณาการ.

ปรีชา แจ่มวิถีเลิศ. 2544. **ปัจจัยที่มีผลให้หญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี ตั้งครรภ์และมีบุตรจังหวัดนครสวรรค์.**
กรุงเทพมหานคร: กรมอนามัย.

สุสติ ตั้งจิตนุกุล. 2544. **ทัศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่น.** การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์. 2538. **จิตวิทยาครอบครัว.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

พรรณธิพา เนื่องทวี. 2539. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุตรวัยรุ่นกับบิดาใน
กรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพิมล ไวกายกูร. 2539. **พัฒนาการวัยรุ่น.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อ้อแกรมมี.

พัชรลักษณ์ สุวรรณ. 2549. **ปัจจัยเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นเขตเมือง
จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ราตรี พัฒนรังสรรค์. 2527. **จิตวิทยาวัยรุ่น.** กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิชย์.

ลัดดา กิติวิภาต. 2532. **ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์

วรัญญู กุลคิดก. 2541. **ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัชรวิ ฐวธรรม. 2525. **ยุทธวิธีในการเสริมสร้างค่านิยม: ทฤษฎีและปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: จงเจริญการพิมพ์.

วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2538. **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิทยา นาควัชระ. 2527. **ถนนสายนี้สำหรับหนุ่มสาว**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาตนเองและนักบริหาร.

วิศิษฐ์ วังวิญญู. 2518. **วัยรุ่นกับปัญหาทางเพศ**. กรุงเทพมหานคร: ศึกษิตสยาม

ศิริพร หนูนวนล. 2541. **บริการที่พึงประสงค์สำหรับหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาในทัศนะของนักสังคมสงเคราะห์**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. 2536. **ทฤษฎีสังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2542. **สังคมวิทยาปัญหาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม. 2521. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แพร์พิทยา.

_____. 2529. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช

สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร. 2539. **เพศศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช

สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร. 2541. **เพศศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุนทรี โคมิน และ สนิท สมักรการ. 2522. **รายงานการวิจัยเรื่องค่านิยมและระบบค่านิยมไทย: เครื่องมือในการสำรวจวัด**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สุพัตรา สุภาพ. 2545. **นักเรียนกับเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร: ปัญหาสังคมไทยในมิติทางสังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2545. **สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช

สุรพล กาญจนะจิตรา. 2538. **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: กรมการพัฒนาชุมชน

_____. 2545. **ปัญหาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2545. **สังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

เสริน ปุณณะหิตานนท์. 2527. **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

หอมจันทร์ ธรรมโคตร. 2538. **การเปรียบเทียบค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัว**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารการสอน. 2532. **พฤติกรรมวัยรุ่น**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

Boonchalaksi, W. G. 1994. **Prostitution in Thailand**. Institution For Population and Social Research, Mahidol University.

Broom, L and S. Philip. 1968. **Sociology: a text with adapted reading**.

Chapkis, W. E. and W. Ronald. 2000. **Prostitution, pornography and the sex industry**. Routledge. New York, N.Y.

Dallos, R. and M. Eugene. 1993. **Social problems and the family**. Open University, London.

Horton, P. B. and H. Chestes. 1976. **Sociology**. New York: McGraw-Hill Book.

Light, D. Jr. and K. Suzanne. 1982. **Sociology**. 3rd ed. New York: Alfred A. Knopf.

Schaefer, R. T. 1998. **Sociology**. 6th ed. New York: McGraw-Hill.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

การศึกษาเรื่อง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษาและการป้องกัน

จัดทำโดย นางสาววารภรณ์ จันทร์ดำ รหัสนิสิต 5216000381 นิสิตปริญญาโท
บัณฑิตศึกษา โครงการสหวิทยาการ สาขาพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เนื่องจากผู้วิจัยมีเค้าโครงคำถามบางส่วนที่จัดเตรียมไว้แล้วแต่เพื่อให้การเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างครบถ้วน และสถานการณ์บางครั้งอาจจะต้องทำให้มีการปรับเปลี่ยนคำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ การใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างจึงเป็นทางเลือกที่ผู้วิจัยคิดว่าเหมาะสมกับการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย คำถามที่เป็นเค้าโครงที่ผู้วิจัยตั้งกรอบไว้คร่าวๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วนต่อไปนี้

1. ข้อมูลส่วนตัว
2. ทักษะเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์
3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
4. แนวทางในการป้องกัน

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
นางสาววารภรณ์ จันทร์ดำ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

- 1.1 อายุ ที่อยู่ ภูมิลำเนา
- 1.2 ฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจทางครอบครัว ภาระหนี้สิน
- 1.3 ความเป็นอยู่ในครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
- 1.4 ที่พักอาศัยในปัจจุบัน/ พักกับใคร ที่ไหน ค่าใช้จ่ายเป็นอย่างไร
- 1.5 สถาบันการศึกษา

ส่วนที่ 2 ทศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

- 2.1 คิดอย่างไรกับเรื่องนี้ดีหรือไม่
- 2.2 คิดว่าผู้หญิงและผู้ชายในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์คิดว่าต่างกันหรือไม่
- 2.3 ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์
 - 2.3.1 ทราบประสบการณ์จากที่ไหนบ้าง/ คนรอบข้าง/ เพื่อนสนิท/ เพื่อนในกลุ่ม ฯลฯ
 - 2.3.2 มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับใครบ้าง/ คนรอบข้าง/ เพื่อนสนิท/ เพื่อนในกลุ่ม ฯลฯ
 - 2.3.3 คุณกันเรื่องอะไรบ้าง/ คุณกับใคร

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

- 3.1 ก่อนเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
 - 3.1.1 ใครที่เราตั้งครรภ์ด้วยด้วย
 - 3.1.2 ใครรับรู้เรื่องการคบหากับแฟน/ ผู้ชายคนนั้นบ้าง เพราะอะไร
 - 3.1.3 เกิดขึ้นที่ไหน
 - 3.1.4 เหตุการณ์เป็นอย่างไร
- 3.2 ระยะเวลาเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
 - 3.2.1 ความรู้สึกตอนนั้นเป็นอย่างไร และทำอะไรไปบ้าง

- 3.2.2 การปฏิบัติตัว
- 3.2.3 คนรอบข้าง
- 3.3 ภายหลังการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

- 3.3.1 ความรู้สึกตอนนั้นเป็นอย่างไร และทำอะไรไปบ้าง
- 3.3.2 การปฏิบัติตัว
- 3.3.3 คนรอบข้าง

ส่วนที่ 4 แนวทางในการป้องกัน

4.1 การป้องกันตนเอง

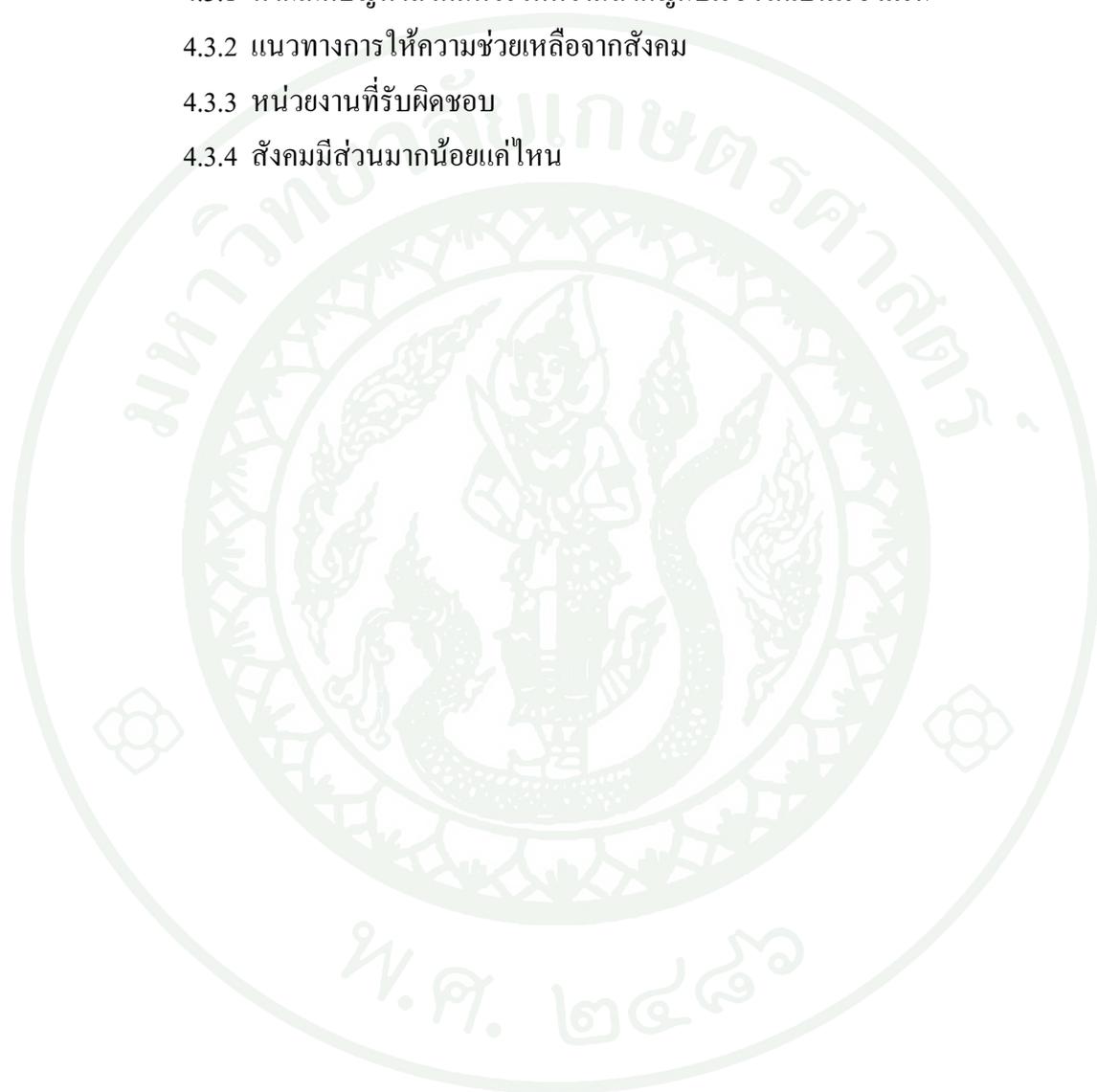
- 4.1.1 คิดอย่างไรกับเหตุการณ์ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ เรื่องนี้สามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้หรือไม่
- 4.1.2 ถ้าย้อนเวลากลับไปได้จะทำอะไรบ้าง
- 4.1.3 หากย้อนกลับไปสู่ก่อนการตั้งครรรภ์ได้ อยากทำหรือไม่อยากทำเรื่องอะไรบ้างทำไม
- 4.1.4 คิดว่าจะเกิดขึ้น อีกหรือเปล่า มีวิธีในการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีกหรือไม่อย่างไร
- 4.1.5 หลังจากนี้การดำเนินชีวิตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่ อย่างไร ถ้ามเรื่องการคบเพื่อน การเรียน การเที่ยวและการพิพศสัมพันธ์
- 4.1.6 เรื่องนี้ใครสามารถป้องกันได้บ้าง
- 4.1.7 มีอะไรอยากฝากเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันเรื่องนี้บ้าง

4.2 คนรอบข้าง

- 4.2.1 จะแนะนำคนรอบข้างอย่างไรบ้าง
- 4.2.2 หากเกิดเหตุการณ์กับคนใกล้ตัวจะทำอย่างไร
- 4.2.3 มีวิธีป้องกันอย่างไร

4.3 สังคม

- 4.3.1 หากเกิดปัญหาสังคมควรรีความสำคัญกับเรื่องใดเป็นเรื่องแรก
- 4.3.2 แนวทางการให้ความช่วยเหลือจากสังคม
- 4.3.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบ
- 4.3.4 สังคมมีส่วนมากน้อยแค่ไหน

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล

นางสาววราภรณ์ จันทร์ดำ

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 9 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2528

สถานที่เกิด

จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร

